

КЕЙ ТОРП НАПРАЗНИ ТЕРЗАНИЯ

Превод от английски: Борис Дамянов, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Господин Смит в момента е зает — съобщи секретарката. — Желаете ли да седнете да го изчакате, госпожице... — млъкна тя и погледна в бележника си — ... Бартън.

Докато сядаше, Триша с нежелание си призна, че името Смит все още ѝ причинява лека болка.

— От „Проуфайлс“ сте, нали? Вие ли ще заместите личната секретарка на господин Смит?

— Да — отвърна Триша. — Разбрах, че внезапно се е разболяла.

— Спешна операция на апендикса, така че ще отсъства от работа поне три или четири седмици. Вашата агенция бе единствената ни надежда, като се има предвид предстоящото ни турне в Европа.

— А защо не преместихте временно някоя от другите секретарки? Такава голяма компания като вашата положително разполага с предостатъчно секретарки.

— Господин Смит очевидно смята, че никоя от тях не е подходяща. Личната му секретарка трябва да е в състояние да се справи с много повече работа от тази, включена в часовете между девет сутринта и пет вечерта, особено, когато пътува. Барбара винаги е казвала, че това е като да си съпруга, без да можеш да се възползваш от предимствата, на които имаш право.

Триша повдигна насмешливо вежди.

— А не се ли ползва господинът от особеното предимство да...

— Съмнявам се, че изпълнителният директор ще си усложнява живота, като се възползва от предимството, за което намекувате — засмя се момичето. — Мъж като него едва ли има проблеми с жените. Единственото, което изисква, е пълното отдаване на работата и...

— ... е оставил на втори план личния си живот — каза тихо Триша. — Няма да ми е за първи път да работя с шеф с подобна нагласа.

— Отдавна ли работите за агенцията?

— Вече почти година.

— Добре ли ви плащат?

— Много добре. „Проуфайлс“ предлага добро възнаграждение, за да може да привлече добри специалисти.

— И вие, разбира се, сте една от тях.

Триша не подсказа с нищо, че е забелязала леката ѝ ирония.

— Да, притежавам необходимата квалификация. — Тя погледна ръчния си часовник и го свери с часовника на стената. — Или съм подранила пет минути, или вашият часовник изостава. Какво ще кажете?

— Вашият часовник е точен, този изостава — отговори секретарката, без да проявява особено безпокойство. — Ще повикам електротехника да го свери — но доловила промяната в израза на зелените очи срещу нея, тя поклати глава: — Макар да не е моя работа.

Което дава отговор на всичко, помисли си иронично Триша. Тук определено не се работи като в „Проуфайлс“.

Клиентите, които се обръщаха към „Проуфайлс“ за наемане на служители, изискваха най-доброто и винаги бяха готови да платят. Ето защо им се предоставяше най-доброто.

Причината Триша да получи настоящото предложение, бе откритата симпатия на шефката, която ръководеше централния лондонски клон. Беше професионалистка до мозъка на костите и си знаеше цената. Често бе изтъквала, че сексуалната опасност представляваше професионален риск при секретарската работа. Факт бе, че една секретарка в повечето случаи се назначава на работа заради външния ѝ вид, а не заради способностите ѝ. Тя увери Триша, че на подобен подход от страна на който и да е техен клиент, щеше да се погледне много сериозно.

Като се оставеха настрана всички съмнения и опасения, тази работа обещаваше да бъде истинско предизвикателство. В случай че бъде одобрена, щеше да се наложи да започне незабавно и да се постарее да оправдае доверието още следващата седмица.

Повечето от обичайните приготовления по пътуването бяха, разбира се, вече приключени. Въпросът щеше да се сведе до заменяне името на титулярката с нейното. Доколкото ѝ бяха обяснили, щяха да отсъстват от страната две седмици, през които да посетят Амстердам, Берлин, Цюрих, Милано и Париж. Като изпълнителен директор на

компанията господин Смит, по всяка вероятност, предприемаше редовно подобни пътувания.

Вътрешната телефонна уредба звънна и секретарката ѝ кимна.

— Можете да се качите.

Триша излезе от асансьора на седмия етаж. Коридорът бе покрит с дебел зелен килим като прекрасна окосена морава. Тъй като нямаше никой, който да я упъти, тя зачете табелите по махагоновите врати. Накрая стигна до една, на която бе изписано името, което търсеше.

Постави ръка на дръжката и дълго се взира в инициалите „Л.С.“. Нещо я сви в гърдите. Просто още едно съвпадение, помъчи се да се успокои тя. Много мъжки имена започват с буквата „Л“. Споменът за Лий Смит вече бе избледнял в съзнанието ѝ и принадлежеше на миналото. Поне така ѝ се искаше да вярва. Сега тя бе съвършено нова личност, толкова различна от онова склонно към неразумни постъпки двадесет и две годишно момиче, което изхарчи голяма част от своето наследство за едно морско пътуване до Антилските острови. Три хиляди и петстотин лири, само и само да играе ролята на богата наследница в продължение на три седмици. Да не говорим за онова, което изхарчи за тоалети. Нямаше да съжалява за нито едно изхарчено пени, ако Лий не се бе появил и изчезнал като метеор от живота ѝ.

Външната канцелария бе помещението, в което щеше да се настани, ако я вземеха на работа. В момента, столът зад компютъра бе зает от момиче, приблизително на нейната възраст, чиито остри черти се бяха изопнали от напрежение, докато проучваше някакъв документ пред себе си.

— Натиснала съм по погрешка клавиша за изтриване — каза тя с отчаян глас. — Целият ми двучасов труд отиде на вятъра!

Триша мина зад нея и погледна екрана на компютъра, върху който се виждаше директорията.

— Не сте ли маркирали текста?

— Не се сетих — призна момичето. — Замествам Барбара, докато дойде новата секретарка. За първи път работя с тази система. На господин Смит ще му призлее, ако се наложи да започна всичко отначало. След десет минути трябва да съм готова с разпечатката.

— Може би ще успея да ви помогна — предложи ѝ Триша. — Ние използваме същата система.

— Чувствайте се напълно свободна — покани я с готовност момичето. — Едва ли можете да направите нещо по-лошо от онова, което аз вече направих.

Триша седна на освободения стол.

— Как е именуван файлът?

— Седем — отвърна тя. Момичето наблюдаваше изпълнено с надежда, докато Триша пробяга бързо с пръсти по клавиатурата. После ахна с облекчение, когато натисна някакъв клавиш и изчезналият файл се появи отново на екрана. — О, чудесно! Спасихте ми живота! — протегна тя ръка и се представи: — Полин Хау.

— Триша Бартън.

— О, заместничката! Благодаря на Господа! Сега мога да се върна на старата си работа.

Тя се сепна, когато звънна вътрешната телефонна уредба, наведе се бързо и натисна светналия бутон.

— Да, господин...

— Идете да проверите къде е госпожица Бартън! — нареди енергичен мъжки глас. — Минаха десет минути, откакто ми се обадиха отдолу.

— Тя току-що пристигна — отвърна бързо Полин. — Веднага ще я поканя при вас.

Тя се изправи и погледна виновно Триша.

— Извинявам се, че ви забавих.

Триша запази присъствие на духа и превъзможна желанието си да се обърне и да избяга. Гласът бе различен по тон от последния път, когато го бе чула, но дълбочината и тембърът бяха същите. След миг тя щеше да застане пред мъжа, който преди три години плени сърцето ѝ и го разби. Не можеше да бъде друг, освен Лий Смит.

Как, за бога, да се справи с положението?

Като се изправи лице в лице с него, ето как, беше решителният ѝ отговор. Той не бе наясно за истинските ѝ чувства към него. За него тя си остана един мимолетен флирт по време на пътешествието. Ако той намереше положението за неудържимо, нямаше да има друг изход, освен госпожа Карингтън да му потърси нова секретарка.

Мъжът, който седеше зад ултрамодерното писалище, имаше малко по-тъмна коса от нейната. Гъста и чуплива, тя блестеше на яркото юнско слънце. Триша си спомни и най-малките подробности от

строгите му правилни черти. Волевата извивка на челюстта, широката чувствена уста, гладката мургава кожа, високите скули и очите, които можеха да променят обичайният си стоманеносив цвят и да предизвикат изпепеляващ пожар от желания. Сигурно сега е на около тридесет и пет, пресметна тя. Без съмнение бе женен, макар и да не се виждаха никакви снимки върху бюрото му.

— Доста време ви отне, докато намерите пътя дотук — отбеляза той и ѝ посочи стол.

— По-точно докато намеря вашия офис — отвърна тя с учудващо спокойствие. — В сградата обаче пристигнах преди определения за срещата час.

— Това е добре — отвърна с хладен тон. — Имам нужда от човек, на когото да мога да разчитам, че ще се явява точно навреме на определеното място.

Триша едва чуто въздъхна. Той не си я спомняше! Поне засега. Като разчиташе на променения си външен вид и на изтеклото време, тя допусна, че всъщност Лий няма никакво основание да я свърза с онова момиче, с което се запозна на борда на „Капуцин“. По време на плаването му се представи като Ема. Тогава си измисли това име като по-интересно.

— Готова съм да бъда на разположение там, където е необходимо. Стига, разбира се, да одобрите моята кандидатура.

Лий погледна документите.

— Като се вземе предвид времето, с което разполагаме и вашата чудесна квалификация, бих казал, че това заключение е вече направено. Имате прекрасна препоръка от „Проуфайлс“. Тази агенция никога не ни е подвеждала — добави бързо той. — Предполагам, че можете да започнете веднага.

— Дойдох напълно подготвена за това.

— Добре. Полин може да ви покаже работното ви място и да се върне долу. Ще намерите маршрута на пътуването върху бюрото си. Одобриме го преди два дни и Барбара не успя да организира докрай пътуването. Ако се свържете с клоновете на компанията, те ще се погрижат сами за резервацията на хотелите. — Той погледна листа хартия пред себе си. — Разбирам, че ползвате френски и италиански. Свободно ли ги говорите?

— Достатъчно добре — отвърна тя. — Госпожа Карингтън ми каза, че вие говорите четири чужди езика.

— Да, на задоволително равнище — съгласи се въздържано той. — Между нас казано, ние двамата трябва да сме в състояние да се справим с всяка неочаквана ситуация.

Триша прие тези негови думи за финал на срещата и се изправи. Бе решила да се държи хладно и спокойно, но сивите му очи продължаваха да я изучават.

— Триша е съкратено от Патриша, нали? — запита неочаквано той.

— Не, просто си е Триша — отвърна тя. — Родителите ми са предпочели това име.

— Все още ли живеете с тях?

Тя поклати глава.

— Уви, и двамата вече не са между живите. Живея в Кингстън.

— О, извинете. През следващата седмица бих предпочел да сте на разположение. Ангажирайте си стая в „Савоя“. За сметка на компанията, разбира се.

Триша кимна. Нямаше смисъл да обсъжда нареждането.

— Все пак ще се наложи да отида и да си взема някои неща.

— Разбира се. Можете да ползвате една от служебните коли. Шофирате, нали?

— Да. Благодаря ви. Свободна ли съм?

Той кимна.

Докато пресичаше кабинета, тя усещаше изпитателния му поглед.

Полин бе още в канцеларията и довършваше разпечатката на материала. Тя вдигна глава. Върху лицето ѝ бе изписано съчувствие.

— Не е от най-спокойните, нали? Оставаш ли?

Триша се усмихна.

— Да. И веднага започвам работа.

— Благодаря на бога! Когато видях физиономията ти, малко се озадачих — поклати тя глава. — Не разбирам как Барбара издържа. Той е същински тиранин! — Но неочаквано въздъхна и каза замечтано: — Но е толкова привлекателен! Може да има която си пожелае от служителките — включително и омъжените.

— Допускам, че не го прави — отвърна тактично Триша. — Искам да кажа, че положително не бърка работата с удоволствието.

— Доколкото знам, е точно така. Барбара не обича да споделя с никой тайните си, но тя едва ли е неговият тип.

Триша се престори, че разглежда офиса.

— И какво наричаш негов тип?

— Красиви двадесетгодишни блондинки, ако съдя по дамите, с които са го виждали.

— А госпожа Смит?

— Та той не е женен! — погледна я иронично Полин. — Да не искаш да си опиташ късмета?

Триша се засмя.

— И аз нямам намерение да се омъжвам.

— Та кой говори за брак?

— Аз не желая да се обвързвам под каквато и да било форма. Най-малкото с мъж, за когото работя.

— Взимам си бележка — чу се безпльтен глас по вътрешната телефонна уредба. — Ако сте приключили с разговора, може би ще пожелаете, госпожице Полин, да ми донесете материалите, върху които работихте?

Чу се как ключът щракна силно и отчетливо. Полин погледна ужасено Триша.

— Не съм изключила уредбата! О, божичко, какво ще му обяснявам сега?

Триша взе бързо решение.

— Дай ми папката! Сама ще я занеса.

Другото момиче с готовност ѝ я подаде.

— Добре, щом искаш...

Триша остави чантата и ръкавиците си на бюрото, пое дълбоко дъх и почука деликатно на „свещената“ врата, през която преди малко бе излязла. Лий продължаваше да седи така, както го бе оставила. Пишеше бързо нещо върху някакъв лист, който ѝ се стори документът с нейните данни.

— Ако подписвате уволнението ми, едва ли мога да ви се сърдя — каза спокойно тя. — Наруших някои правила за дискретност.

Той се облегна на стола и я погледна. Изразът на лицето му не издаваше нищо.

— Неодобрението ви относно някои вътрешни проблеми едва ли е основание за уволнение — отвърна той. — Единственото ми възражение се отнася до мястото и времето, което избирате, за да го изразите. Ако изпитвате някои съмнения по отношение на моето поведение, докато сме в Европа, бих предпочел да ги чуя направо от вас.

Значи е чул само това, помисли си тя с облекчение.

— Беше шега. Моля да ме извините. Съжалявам. Не биваше да го правя.

— Наистина не биваше. — Последва неловко мълчание. Той я проучваше. Между веждите му се бе появи позната, едва забележима линия. — Не сме ли се срещали някога?

Сърцето ѝ замря, но тя бързо потисна вълнението си и успя някак си да запази спокойствие.

— Не допускам. Съмнявам се, че се движим в едни и същи кръгове.

— Просто си помислих. Струвате ми се някак позната. — Той отново млъкна. — А вие в какви кръгове се движите?

— В местни. Рядко идвам да се забавлявам в града.

— Разбирам, че преди година сте работили за „Грант-Досън“. Какво ви накара да започнете в агенцията?

— Имах нужда от промяна — отвърна кратко тя. — С цялата ми биография ли разполагате?

Той повдигна тъмните си вежди, впечатлен от тона ѝ.

— В такива случаи изисквам биографиите на кандидатите. През следващите няколко седмици ще имате достъп до поверителна информация. Нуждая се от надежден човек, който си разбира от работата. След завършване на колежа за бизнес-секретарки сте работили доста, особено през последните три години. Изглежда странно, че сте избрали временни ангажименти, вместо постоянна работа.

— „Проуфайлс“ предлага добро заплащане, а освен това и актуализация на квалификацията на всеки няколко месеца — отвърна Триша. — Така се добива голяма опитност.

— И към какво се стремите?

— Към висок професионализъм — повдигна тя рамене.

— Но май държите единствено на служебната си кариера, щом бракът не представлява интерес за вас?

Зелените ѝ очи срещнаха неговите, просветващи с неприкрит сарказъм.

— Не всяко момиче се стреми да си намери на всяка цена съпруг, господин Смит. Аз желая да остана независима.

— Може би в момента. Но как ще се чувствате, когато станете на тридесет? Смятате ли, че ще бъдете доволна от перспективата да живеете в самота?

— А вие изглеждате доволен — посочи тя хладно и иронично се усмихна.

— За един мъж е доста по-различно. Вие, феминистките, не можете да го проумеете.

— Аз не съм феминистка — възрази тя. — Поне не в този смисъл, в който вие го разбирате.

— Но вярвате в равните възможности на мъжете и жените?

— Това е съвсем друг въпрос. — Тя разбираше, че той съзнателно я предизвиква и реши да не се поддава. — Съществуват известни области, за които жените не могат да претендират, поради недостиг на физически сили, но ние сме в състояние да се справим с повечето професии.

— Включително и моята?!

— Защо не, ако притежават необходимото образование и опит. Искайте тези материали — каза тя и постави папката на бюрото му. — Сега ще се заема с останалите въпроси. — Тя погледна часовника си. — Да поднеса ли след десет минути кафе?

— Чудесно. — Отново бе започнал да се държи делово. — В дванадесет и половина имам делови обяд. Напомнете ми, ако дотогава не изляза.

Полин я чакаше обзета от безпокойство и любопитство.

— Забави се — каза тя. — Какво се случи?

Триша се усмихна и вдигна рамене.

— Нищо особено. Чул е само последната част от разговора, така че за теб няма никаква опасност. Извиних му се за неподходящата забележка и толкоз.

— Държиш се превъзходно — отвърна кисело Полин. — Аз нямаше да зная какво да му отговоря! Смяташ ли, че можеш да се

оправиш сама, докато прескоча за малко до долу?

— Тръгвай — съгласи се Триша. — Ще се оправя.

Тя изчака момичето да излезе и взе телефонния указател. Първо „Савоя“, за да провери дали имат свободен апартамент.

Късметът ѝ се усмихна. Резервира един малък, който току-що се бе освободил.

Тук всичко беше първокласно. Не можеше и да се очаква друго за подобна голяма и мощна компания като „Бринкланд Корпорейшън“. Положително Лий Смит — притежаваше блестящи качества, за да стане изпълнителен директор на тридесет и пет годишна възраст.

Преди три години той не бе ѝ говорил много за себе, както не бе разпитвал кой знае колко и за нейното положение и амбиции. В главите и на двама им тогава се въртяха съвсем други мисли.

Трябва да престана с тези спомени, каза си строго Триша. Ако искаше да се справи с тази работа, а точно това искаше, трябваше да забрави онази авантюра. Момичето, което представляваше преди три години, нямаше нищо общо с уравновесената и опитна делова дама, каквато беше станала впоследствие.

Когато влезе с кафето, Лий продължаваше да проучва папката, която му беше внесла.

— Откъде знаете, че пия кафето без захар и без мляко? — запита неочаквано той, когато тя се обърна и тръгна към вратата.

Триша замръзна за миг на мястото си, като се проклيناеше наум за неволния каприз на паметта си.

— Полин ми каза — отвърна тя.

— Не допусках, че може да знае вкусовете ми, като имам предвид, че е тук едва от няколко часа.

— Може Барбара да ѝ е оставила бележка. Толкова ли е важно?

— Просто ми е любопитно — призна той. — Предполагам, че имате по-голяма опитност от Полин в текстообработката. Всичко това трябва да се напише отново.

Триша протегна ръка.

— Ще се заема с него, след като приключа с резервациите, освен ако не го искате веднага?

Той поклати глава.

— Трябва ми за утре сутринта. Целия следобед ще отсъствам. А вие ще имате нужда от време, за да отидете до Кингстън. Успяхте ли да

се обадите до „Савоя“?

— Да, уредих въпроса — отвърна тя. — Можеше да се чувствам добре и на някое малко по-евтино място.

Едната му вежда саркастично се повдигна.

— Само малко по-евтино ли?

Тя не се остави да я подведе.

— И аз обичам удобствата не по-малко от всеки друг, но мога и без излишен лукс.

— Ще свикнете, след като се върнем от Европа — отвърна Лий.
— За изпълнителския персонал на „Бринкланд“ се полага най-доброто. Включено е и в договора.

Телефонът иззвъня. Триша вдигна машинално слушалката.

— Кабинетът на изпълнителния директор.

— Какво се е случило с Барбара? — запита някакъв мъжки глас.

— Съжалявам, но е в отпуск по болест. Кой се обажда, моля?

— Джеймс Брайънт. Лий там ли е?

— Един момент. — Тя закри слушалката с ръка и погледна мъжа зад бюрото. — Джеймс Брайънт е на телефона.

В сивите очи припламна насмешка.

— Завидна експедитивност! Да, ще говоря с него.

— Свързвам ви, господине — каза тя, подаде му слушалката и излезе.

— Как вървят работите? — чу гласа на Лий, докато затваряше вратата на кабинета. Почти веднага след това той се засмя. — Да, тя притежава всичко това. От „Проуфайлс“ ми я предложиха, ако проявяваш интерес и ти да си намериш такава.

Полин се бе върнала и оправяше разхвърляните върху бюрото листа. Тя зърна папката в ръцете на Триша и я позна.

— Всичко съм объркала, нали?

— Не се тревожи — утеши я Триша. — Трудно можеш да заместиш веднага когото и да било.

— Но ти се справяш — посочи момичето.

— Свикнала съм. Не е било редно да ти възлагат веднага всичко това. Аз ще се оправя.

— В такъв случай се връщам в моя отдел — рече Полин. — На втория етаж има добър ресторант, да знаеш.

— Благодаря, но вероятно ще си направя сандвич.

— Да. И Барбара рядко отиваше да обядва. На тридесет и седем години е и май ще си остане стара мома. Целият ѝ живот се изчерпва с работата. Никак не е хубаво.

И аз мисля така, каза си наум Триша.

Е, тя имаше още време.

ВТОРА ГЛАВА

Тъй като имаше много работа, останалата част от сутринта премина много бързо. Към единадесет и половина Триша вече се бе свързала с петте европейски клона и ги бе помолила да направят резервации за посочените дати.

За полета от Хийтроу до Амстердам запази места за следващия понеделник сутринта, за самолета в 10.05 часа.

В петък вечер щеше да си отиде у дома, а в понеделник сутринта да се срещне с Лий на Хийтроу. Така щеше да разполага с края на седмицата, за да уреди нещата си с Нийл. Той ставаше все по-тираничен, а тя нямаше желание да бъде ничие притежание, нито тялом, нито духом. Ако той не можеше да приеме просто тяхното приятелство, тогава най-добре беше да се раздели с него.

Тя погледна часовника си. Дванадесет.

— Дванадесет часа е, господин Смит — събщи му тя. — Имате делови обяд.

— Тръгвам веднага — каза той.

Малко след това излезе от кабинета си. Имаше широки рамене и тесен кръст. Носеше чудесно ушит сив костюм. Триша бе забравила колко е висок и как подвижно стъпваше. Когато се запозна за първи път с него, той се възстановяваше от някакво вирусно заболяване, от което бе отслабнал с десетина килограма. Забеляза, че сега бе отново понапълнял, но не повече, отколкото бе необходимо. Пращеше от здраве и жизненост.

Очите ѝ срещнаха неговите и тя преглътна неочаквано застаналата на гърлото ѝ буца. Едно бе да си казва, че той не представлява вече нищо за нея, а съвсем друго да се убеди в това. Най-разумно бе да намери някакво извинение и да откаже работата, след като разбра кой е той.

— Ще се видим утре сутринта — каза Лий. — Рано сутринта. Идвам винаги точно в девет.

Което означаваше, че тя трябва да дойде по-рано от него, подразбра Триша. Нямаше никаква трудност, свикнала беше да става в шест и половина.

— Приятен обяд — пожела му тя и забеляза как той широко се усмихна.

— Обядът е чисто делови, така че няма какво толкоз да се очаква от него.

След излизането му канцеларията опустя. Колкото и да се стараше, Триша не можеше да не се върне няколко години назад в мислите си и да не си припомни голямото вълнение, докато стоеше на палубата и наблюдаваше как разстоянието между парахода и кея бавно се уголемява. Пътешествието започваше...

— Следващото пристанище са Азорските острови — обади се до нея облегнатият на перилата мъж. Той се усмихна, когато Триша обърна глава. В очите му се четеше възхищение, докато оглеждаше лицето и буйните, свободно падащи руси коси. — Лий Смит.

Тя също му се усмихна и се представи с новото си име.

— Ема Бартън.

— Сама ли пътувате?

— Съвсем сама — засмя се тя. — А вие?

— Също. — В гласа му нямаше никаква печал. — Защо не обединим усилията си и да пийнем по нещо, за да отпразнуваме началото на едно пътуване, което не предполагах, че ще се окаже толкова хубаво?

Триша за миг се подвоуми. Какво пък, и той я намираще толкова привлекателна, колкото и тя него. Реши, че е около тридесетгодишен, навикнал да получава най-хубавото от живота. Това се разбираше по държанието му, по елегантната небрежност на скъпите му дрехи. Не можеше да си представи какво прави на борда на „Капуцин“. Нямаше вид на безделник.

— Идеята е много добра — съгласи се тя и отхвърли всички обзели я съмнения. Ако въобще трябваше да започне да играе ролята си, то сегашният момент изглеждаше най-подходящ за това.

Тя дойде на този параход, за да вкуси от живота на богатата половина от човечеството и нямаше намерение да позволи на когото и да било да разбере, че не бе свикнала да си хвърля парите на вятъра. Далечният родственик, от когото като единствена наследничка бе

наследила почти двадесет хиляди лири, вероятно би се ужасил от начина, по който използва по-голямата част от парите, но едва ли щеше да ѝ се отдаде отново подобен случай. „Капуцин“ не беше параход за обикновени туристически пътувания. Той приемаше на борда си отбрано общество. Този мъж принадлежеше към онези хора, към които и тя искаше да принадлежи, макар и за кратко време.

Двамата отидоха в по-малкия от двата бара на най-горната палуба. Наближаваше пет часа. Триша помоли за сухо мартини, но не изяде маслинката.

— И аз не обичам кой знае колко маслините — каза Лий, когато тя остави маслината настрана. — Ще запомня следващия път да поръчам мартинито без маслини.

Триша се засмя.

— Толкова ли сте сигурен, че ще има и друга среща?

— Разбира се. — Очите му искряха. — Да не мислите, че ще позволя на някой друг да монополизира най-красивото момиче на парахода!

— Едва ли сте имали възможност да направите сравнение — посочи тя. — Не е ли рано за ангажменти?

— Не и за мен — заяви убедено той, като с това ѝ направи и комплимент. — Вие ще заемате челното място. Проявих интерес към този параход, едва когато ви зърнах да се качвате на него.

Тя изви глава и го погледна, развълнувана от простия факт, че е в компанията на такъв мъж.

— А вие, защо изобщо сте тук?

Той сви леко рамене.

— Прекарах някакво вирусно заболяване и моят лекар намира, че съм много изтощен. Предполага се, че морският въздух ще ме възстанови. Докато не ви видях да се качвате по стълбата на парахода, ми се струваше, че тези три седмици ще бъдат загубено време. — Той отново се усмихна и сърцето ѝ трепна. — Посещавали ли сте и преди Антилските острови?

Триша поклати глава.

— Това е една от причините да се реша да предприема настоящето пътуване — призна откровено тя. — Не обичам да посещавам два пъти едно и също място. — И това бе самата истина,

ако изключим факта, че никога не бе ходила по-далеч от Франция и Италия.

— И това ли е единствената причина? — интересува се Лий.

Тя вдигна леко рамене. Беше й хубаво.

— Изпитвах нужда да се махна за известно време.

— Някакъв сърдечен проблем?

Тя нямаше намерение да обсъжда подобен въпрос.

Зелените очи погледнаха сивите, без да мигнат.

— Това вече е без значение.

— Добре — отвърна той. — Значи и двамата сме напълно свободни.

Триша бе готова да се съгласи веднага с тази му мисъл, но всичко бе още в самото си начало.

Първата седмица от морското пътешествие премина твърде бързо. Лий монополизираше почти всеки миг от времето й. Той имаше самостоятелна каюта на горната палуба. Триша смяташе своята на подолната палуба за удобна и просторна, но луксозната обстановка в неговата я порази.

— Предполагам, че каютата ми ви харесва, не е лоша — призна Лий, когато тя изрази мнението си при първата му покана да пият по нещо след вечеря. Каза го така, сякаш преди това не бе се замислял толкова по въпроса. — Може би и вие трябваше да си направите резервация на тази палуба.

Парите очевидно нямаха особено голямо значение за Лий. Той по рождение бе свикнал с този начин на живот. Тя нямаше намерение да му позволи да разбере, че при нея нещата не стоят така. Вероятно щеше да изгуби всякакъв интерес, ако разбереше колко различен всъщност беше техният произход.

За щастие, макар и донякъде странно, той не проявяваше особен интерес към нейното минало. Изглеждаше доволен просто да се наслаждава на нейната компания. Разговаряха по широк кръг въпроси, за повечето от които тя имаше свое собствено мнение. Интелигентността поне не представляваше привилегия само за богатите.

За нея бе истинско откровение, когато я целуна за първи път. До този момент Триша не знаеше колко прекрасно може да е това. Лий беше опитен мъж, а не недодялан младеж. В това се състоеше

разликата, предположи тя. Това не бе сладникавата целувка на нейния последен приятел, който наивно смяташе, че така я „предразполага“, поне така казваше той, а една изкусителна, бавно нарастваща настоятелност, докато нейните устни се разтваряха като венчелистче по свое собствено и силно желание при разтърсващото докосване на езика му.

Лий, без никакво съмнение, успяваше да я „предразположи“. От целувките по устните той лесно премина към целуване на голите ѝ гърди и тя изпаднаше в полууда от еротизма на неговите милувки. Той я караше да се чувства така, както не бе се чувствала никога в живота си и както нямаше никога да се почувства отново. Сигурна беше в това. Влюбваше се неизбежно в него.

Не че той се възползва веднага от преимуществото, предоставено му от нейната очевидна готовност да се съгласява с всичко, което искаше от нея. Те преполовяваха втората седмица от своето запознанство, когато той направи сериозна стъпка към задълбочаване на тяхната връзка.

Параходът хвърли котва за двадесетчасов престой в Бриджтаун, Барбадос. Лий нямаше желание да отиде на организираната с автобус екскурзия из острова, затова взе под наем кола и двамата тръгнаха на обиколка. Триша се съгласи с удоволствие. Единственото ѝ желание бе да остане насаме с Лий. Само за това копнееше.

Обядваха в малко, но първокласно и много скъпо ресторантче на морския бряг. После си намериха уединено скалисто заливче. Решиха да се пекаат на слънце, а по-късно да поплуват.

— Този начин на живот не е лош — каза Лий. — Да можеш да се излежаваш край морето на подобно място. — Той затвори очи на прецеждащата се през палмовите клони слънчева светлина. — Ще си помисля дали да не дойда тук, след като се пенсионирам.

— Дотогава обаче има доста време, нали? — засмя се Триша. — Освен ако не решиш да се пенсионираш по-рано.

— Това ще зависи от обстоятелствата — каза той и се обърна да я погледне. После протегна ръка и я погали по гладката кожа на корема. Върху устните му бавно пропълзя усмивка, когато забеляза как изразът ѝ се промени. — С подходяща компаньонка всичко би било превъзходно.

Ударите на сърцето ѝ отекнаха в ушите, мускулите ѝ се изопнаха, когато дългите му тънки пръсти започнаха бавно да гаят развълнуваната ѝ плът. Бикините ѝ бяха много по-предизвикателно изрязани от всички други, които бе носила досега и отпред представляваха просто един триъгълник, който преминаваше отзад в нещо като лента. Триша притежаваше фигура за такива бикини. Продавачката в бутика на парахода го потвърди с възхищение и на Триша ѝ стана много приятно. Очите на Лий блеснаха, когато преди малко тя свали късите си панталони и съблече фланелката. Разбра, че е направила добра покупка.

Лий се наведе над нея и закри слънцето, после я целуна така, че разтърси цялото ѝ същество. Тя обгърна врата му и се отдаде напълно на разбушувалите се у нея чувства. Бикините не се оказаха пречка за търсещите му пръсти. Тялото ѝ се отдаваше с готовност на неговите докосвания. Дъхът ѝ секна при това негово първо интимно похищение, но тя дори не мислеше да се съпротивлява. Искаше ѝ се той да я опознае изцяло, да я притежава напълно. Беше чудесно и вълнуващо, този Лий!

Като не преставаше да я целува, той плъзна ръка нагоре по гърба ѝ и развърза тънките връзки на сутиена. Тя потръпна, когато той го свали, възхитен от твърдостта на гърдите ѝ, оставени сега свободно на очите, ръцете и устните, с които Лий си служеше за голямо удоволствие и на двамата.

— Прекрасно — промълви той. — Всичко у теб е прекрасно!

Триша не се възпротиви, когато той спусна ръка надолу по бедрото ѝ, развърза долната част на бикините и ги свали. Останала съвършено гола, тя не почувства нито срам, нито сдържаност. Изпитваше чистата наслада, че нейният вид възбужда такава страст в сивите му очи. Тя долови бързите удари на сърцето му, когато той свали панталоните си и ги изрита встрани. Обзе я внезапен и почти първичен страх, щом той се надвеси над нея като алчен sameц.

Сякаш разбрал нейните чувства, Лий не направи веднага опит да я обладае. Целуна я така, че цялото ѝ тяло се възпламени от желание, тялото ѝ потръпна в израз на поривиста покана, бедрата се повдигнаха, за да подпомогнат проникването му в нея. Изпита удивителното чувство на сливането, на превръщането им в едно цяло, на пълното си отдаване на този мъж, когото обичаше с такава страст.

Но това бе едва началото. В следващия миг тя почувства, че се издига до висоти, за които дори не бе допускала, че съществуват. Лий държеше положението в ръцете си, сякаш се стремеше да ѝ достави върховното удоволствие, преди накрая и самият той да си позволи лукса на пълното удовлетворение. Двамата стигнаха почти едновременно до екстаз. После полежаха изтощени по гръб, докато дойдат на себе си от последния шеметен вихър.

Сякаш целият свят се завъртя пред очите ѝ, помисли си замаяна Триша, загледана в блещукащата слънчева светлина над нея.

Лий пръв се раздвижи, повдигна глава и я погледна усмихнато.

— Прелестно! — каза тихо той. — Заслужаваше си чакането.

— А защо изчака толкова? — запита тя, без да се замисли. После прехапа устни, разбрала за какво бе намекнала.

Усмивката му се промени. Промяната бе едва забележима и тя всъщност не успя да я определи.

— Очакването усилва всяко изживяване — каза той. — Предпочитам постепенното изкачване, пред светкавичния щурм. Ако бяхме стигнали дотук още миналата седмица, досега може би щяхме вече да си омръзнем.

Това няма никога да стане, помисли си тя. Намекът му бе крайно мъчителен.

— Това не можеше да стане — възпротиви се тя. — Искам да кажа, че не можехме да стигнем толкова далеч.

— Можехме. — Той изрече думите тихо, но убедено. — Ти беше напълно готова. — Той шеговито я погледна, когато забеляза, че погледът ѝ помръкна. — Защо си толкова нещастна? Ти си една прекрасна и много секси млада жена. В това няма нищо лошо.

— Нямам... навик да се занимавам с подобни неща — възрази Триша.

— Аз и не допускам, че го правиш — отвърна той. — Пламенността не предполага безразборни връзки. В днешно време това е крайно опасно. — Той се отдръпна от нея и леко се намръщи. — Този ужасен пясък влиза навсякъде. Хайде да се изкъпем в морето и да се отървем от него.

Морето тук бе по-топло от всяко друго, в което се бе къпала досега. Тя започна да се смее и заплува встрани от Лий. Пореше гладките и кристалночисти води, обзета от повишено настроение,

което ѝ вливаше допълнителна сила. Колкото и бързо да плуваше, той скоро я настигна, хвана я и я обърна с лице към него. Притисна я към коравото си тяло и я целуна със страст, по-пламенна от тази, която прояви преди малко.

Тя разбра, че въпреки дълбочината, той продължаваше да се опира на дъното, докато нейните крака не можеха да го достигнат. Изглежда от влизането във водата той бързо възстанови силите си и отново се възбуди. Както се държеше над водата, Триша установи, че бедрата ѝ сами се намериха върху неговите и изпита прелестно чувство, когато двамата отново се сляха в едно. Нищо не можеше да се сравни с това усещане, премина като мълния през главата ѝ. Светът пак се завъртя под горещите слънчеви лъчи.

Беше късно, когато се прибраха най-сетне на парахода. В седем часа отплаваха за Ла Гуария на венецуелското крайбрежие. Докато се обличаше за вечеря, Триша отново се наслаждаваше на спомените от току-що изминалия ден. Двамата с Лий вече бяха любовници в истинския смисъл на думата.

С единственото изключение, че той не я познаваше както трябва, мина ѝ неочаквано мисълта, от която настроението ѝ внезапно и силно се развали. Тя се намираще тук под лъжливо име. Ако тяхната връзка продължеше и след връщането им в Англия, тогава се налагаше да му каже истината. На родна земя нямаше да има причина да не го направи.

Независимо от всичко, изпитваше трудност да признае заблудата, в която го бе въвлякла. Едва когато останаха няколко часа до пристигането на парахода в Англия, тя започна да се освобождава от розовите мисли и да разбира, че тези три седмици не представляваха нищо друго за Лий, освен едно приятно изживяване, мнение, което според нея и той напълно споделяше. Все пак успя да намери сили да прикрие чувствата си и да му каже „довиждане“ на кея с онова безгрижие, което показваше и той. Фактът, че не бе необходимо да признава своята измама представляваше за нея единствената утеха. Тогава, и още на самото място, тя се закле никога вече да не допуска същата грешка и да не се отдава на мъж под влияние единствено на чувства. Отсега нататък щеше да се съсредоточи в изграждането на кариерата си.

Което и направи, помисли си тя, като се върна рязко в настоящето. И то със значителен успех. Знаеше, че е добра в работата си. Трите години, посветени на нея, доказаха това. Светският ѝ живот естествено пострада, но това бе просто цената, която трябваше да заплати.

Едно нещо обаче, което успя със сигурност да постигне бе, че не позволи на нито един мъж да се сближи с нея така, както Лий.

Времето обаче минаваше, а се налагаше да отиде до Кингстън и отново да се върне. Реши да обядва вкъщи. До един час щеше да е там. Трябваше само да вземе една от служебните коли.

Изпита известно облекчение, когато при отиването си в подземния гараж разбра, че Лий вече си бе направил труда да се обади и да уреди да ѝ предоставят кола.

Квартирата ѝ беше светла и просторна и всъщност изглеждаше по-голяма. Триша отиде направо в спалнята, извади куфара си от шкафа и го отвори върху леглото, за да сложи в него нещата, които щяха да ѝ трябват за четиридневния престой в града. Помисли си, че може да се възползва от случая и да посети някои представления, затова щяха да са ѝ необходими и официални дрехи, освен тези, които обличаше за работа.

Тя твърдо вярваше, че трябва да има предвид всички възможности.

Изяде вместо обяд рибата, която си бе приготвила за вечеря. Нищо от онова, което имаше в хладилника, нямаше да се развали за четири дни. Тя остави съобщение на телефонния секретар, че ще се прибере в петък вечерта. Позвъни и в квартирата на Нийл. Нямаше да му стане приятно, че редовната им среща във вторник вечер се отлага, но просто нямаше друг избор. Отношенията ѝ с него трябваше на всяка цена да се изяснят в края на седмицата.

Към три часа вече пътуваше обратно към града. Едва ли бе разумно да отива с колата до „Савоя“. Триша реши да я върне в гаража, а до хотела да отиде с такси. Ако времето се задържеше така хубаво, можеше дори да отиде пеша. Това щеше да ѝ бъде приятно. Следващата седмица я очакваше ново удоволствие — пътешествие до Европа. Пътуването, разбира се, нямаше да бъде за забавление, но положително щяха да имат и свободно време, през което да разгледа някои забележителности.

Основната пречка щеше да бъде самият Лий, призна тя със съжаление. Обстоятелствата щяха да им наложат да прекарват по-голямата част от времето си заедно. Глупаво беше да приема тази работа, но след като вече го бе сторила, трябваше да даде всичко, на което бе способна. Не обърна внимание или по-скоро се опита да не обърща внимание на факта, че продължаваше да изпитва чувства към него. Затова щеше да ѝ е най-трудно по време на пътуването. Не че той може би ще усложни нещата, като се отнася с нея не така, както към своите подчинени.

Към четири часа остави колата и половин час след това се регистрира в хотел „Савоя“. Млад служител я въведе в просторен и подреден с вкус апартамент. Триша се почувства като кралска особа.

Тя разопакова багажа си и окачи дрехите си в един от двата гардероба. После се замисли какво да прави по-нататък. Едва минаваше пет и половина. За вечеря бе рано, а за следобеден чай — твърде късно. Цялата вечер щеше да е на нейно разположение. Да попаднеш сам в голям град не бе чак толкова приятно, особено за жена.

Звънът на телефона я стресна. Не очакваше никой да я потърси. Не каза на Нийл къде ще отседне, затова едва ли се обаждаше той. Пристъпи до леглото и вдигна слушалката на поставения на нощната масичка телефон.

— Да?

— Вече не сте в кабинета — пошегува се добре познатият ѝ глас от другата страна. — Опитайте се да не бъдете толкова делова. — Не ѝ остави време да му отвори. — Просто проверявам, за да се уверя, че всичко е наред. Имате ли някакви проблеми?

Преди да отговори, Триша пое дълбоко дъх и почувства усиления си пулс.

— Никакви. Благодаря. — После добави: — Много любезно от ваша страна, че си правите този труд, господин Смит.

— Барбара ме нарича Лий — отвърна той. — По-добре е и вие да постъпвате така. Не обичам протокола.

— Това не прави добро впечатление на работното място, не смятате ли? — отвърна хладно тя. — Фамилиарниченето поражда неуважение.

Смехът му показва, че думите ѝ наистина са го развеселили.

— Риска поемам аз. Къде смятате да вечеряте?

Въпросът му я завари неподготвена. Обърка се за момент, понеже обичайното ѝ спокойствие я напусна.

— Аз... още не зная.

— Защо тогава да не обединим усилията си? Тази вечер и аз оставам в града. Ще ми бъде приятно да бъдем компания.

Триша замръзна на мястото си. После отвърна рязко:

— Убедена съм, че не страдате от липса на компания.

— Но за тази вечер нямам настроение да съм с познати — отвърна той. — Наречете го просто израз на благодарност затова, че сте там, където сте необходима.

— Такава ми е работата — каза тя. — И ми плащате добре за това. Допълнителни благодарности не са необходими.

— Това, естествено, решавате вие. — Гласът му прозвуча разочаровано. — Между другото, искам да спомена, че през следващите две седмици ще се храним много често както само двамата, така и с други хора. Надявам се, че нямате навика да търсите скрити подбуди във всяко начинание. Би било твърде неприятно. — Той млъкна. Атмосферата бе напрегната. — Ще се видим утре. Не закъснявайте.

Слушалката от другата страна явно бе затръшната. Триша прехапа устни и постави своята. Той каза „просто израз на благодарност“, което можеше и да е истина. С изключение на това, че нито един жест от негова страна на лична основа не можеше да бъде толкова прост за нея.

Цялата вцепенена, тя реши, че така не може да продължава. Оказа се истинска глупачка, че постъпи по този начин. Утре, разбира се, щеше да отиде на работа, но само, за да му съобщи, че ще трябва да си намери друга секретарка, която да го придружава из Европа.

ТРЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин тя не бе си променила решението. Триша се събуди в шест и половина, взе душ и когато поднесоха в стаята ѝ поръчаната предната вечер закуска, вече бе облечена.

В прекрасна утрин като настоящата, човек трябваше да отиде съвсем спокойно на работа. Това представляваше приятна промяна от блъскането и притискането, докато си намериш място или стоиш прав във влака. Фактът, че това отново я очакваше от утре, я угнетяваше, но тя и не мислеше да прекара следващите четири седмици в компанията на Лий. Не и сега. Безброй неща ѝ напомняха за мъжа, който бе опознала толкова интимно преди време.

Пристигна на работа в осем и половина и завари секретарката, с която се запозна предишния ден, да разговаря със служителя от охраната. Млад и мускулист, мъжът хвърли любопитен поглед към Триша, докато тя преминаваше край тях, после каза нещо на своята компаньонка и тя тихо се засмя. Типично за такива мъже, помисли си Триша, докато се изкачваше с асансьора. Мислят само по един и същ начин за жените.

Кабинетът бе такъв, какъвто го остави — чист и подреден. Ако Лий бе казал истината по отношение часа на идването си на работа, тя щеше да напусне това място преди девет и четвърт. Трудно щеше да обясни на госпожа Карингтън причините за напускането на работата и тя едва ли щеше да остане доволна от анулирането на изгодния договор. Съществуваше дори възможност да я освободят въз основа на нейното непостоянство, макар че това щеше да бъде единственият път, в който подвеждаше агенцията. Триша си каза твърдо, че ще се занимае с този въпрос тогава, когато му дойде времето. Невъзможно ѝ бе да остане тук и да изпитва всички тези терзания.

Тя бе във вътрешния кабинет, когато Лий дойде на работа. Погледна часовника си и забеляза, че е пристигнал десет минути по-рано. Тя го погледна решително в сивите очи, докато идваше към

бюрото си и бе смутена колко привлекателен изглежда в тъмносиния си костюм.

— Преди да сме започнали — каза отривисто той, — искам да сме наясно по един въпрос. Снощната покана представляваше проява на учтивост, която проявявам към всеки служител, останал сам в града по мое нареждане, независимо дали е мъж, жена, стар или млад. Нямам обичай да карам секретарките си да поемат извънслужебни задължения.

Лицето на Триша пламна. Напругна всички сили, за да не може гласът ѝ да изрази противоречивите чувства, които бушуваха в нея.

— И в такъв случай е препоръчително да се премахне всяко съмнение, тъй като поканата е на чисто служебна основа — отвърна хладно тя. — Молбата да се обръщам към вас с първото ви име едва ли потвърждава това.

— Вече ви казах, че не държа на излишния формализъм между хората, с които работя. — Той тръсна куфарчето, което носеше. Това говореше за избухлив характер. — Съгласен съм, че сте изключително привлекателна млада дама, която би могла да стане още по-привлекателна, ако имаше друга прическа, но иначе нямате никакъв друг недостатък. Всичко, което искам от вас, е експедитивност, съчетана с малко сърдечност. Твърде големи ли са изискванията ми?

Казано по начина, по който току-що изложи всичко, думите му звучаха твърде правдоподобно, помисли си смутено Триша. Наистина беше правдоподобно.

— Мисля си, че ще е по-добре да потърсите някой друг, който би могъл да заеме мястото на Барбара през следващия месец — каза тя. — Ако се свържете сега с „Проуфайл“, убедена съм, че още тази сутрин ще намерят подходяща заместничка. Подробностите по пътуването вече са уредени, така че няма да изгубите кой знае колко време.

Лий дълго време не сваляше от нея изпитателния си поглед. Гледаше я със смръщени вежди и присвити очи.

— Сериозно ли говорите?

Триша наведе глава.

— Не бих го казала, ако не е така. Струва ми се, че ние двамата не сме съвместими характери, както бихте казали вие, господин Смит.

Той се засмя.

— Тогава ще приемем тази несъвместимост, понеже не желая да ви освободя.

— Едва ли може да ми попречите да напусна — избухна тя.

— Физически да — съгласи се той. — Но онова, което мога да направя, е да ви уверя, че ако сега напуснете, никога вече няма да можете да получавате работа чрез „Проуфайлс“. Те няма да си позволят да изгубят доверието на своя клиент, като му изпращат неподходящ персонал.

Триша объркано го погледна. Не очакваше подобна реакция.

— Разбира се — започна тя, — би било много по-добре, ако...

— Би било много по-добре, ако забравим всичко и просто се заемем с работата си — отвърна решително той. — За начало бих желал да направите кафе. Вече се е натрупала цяла грамада писма, които трябва да ви издиктувам, плюс онова, което е пристигнало с тазсутрешната поща. Предстои в единадесет часа и месечното заседание на директорския съвет. Вие ще водите протокола, както правеше и Барбара. В един часа съм на обяд, а следобед имам няколко ангажимента. Бихте ли погледнала в бележника за делови срещи?

Лий се огледа, когато тя продължи да стои на мястото си и да не казва нито дума. На устата му заигра язвителна усмивка.

— Ще направите ли кафе?

Триша с труд помръдна от мястото си. Ако въобще бе имала възможност да спори, тя безвъзвратно бе отминала. Беше се хванала на хорото и трябваше да го играе.

Когато поднесе след няколко минути кафето, Лий седеше на бюрото си и четеше едно от току-що получените писма. Той кимна в знак на съгласие, без да вдига поглед, а тя постави чашката с обичайното внимание.

— Елате след десет минути с бележника си — нареди той делово. — Искам преди обяд всичко да е готово за подпис.

Той приключи диктуването в десет часа и ѝ остави само един час да дешифрира дванадесетте страници стенографски текст и да подготви писмата за подпис. Лий огледа бегло напечатаните писма, преди да постави подписа си под всяко едно от тях, и ѝ ги върна. Ако очакваше някакво признание за своята бързина и компетентност в работата, щеше да остане разочарована, помисли си иронично Триша, макар той да не бе първият, който смяташе, че всичко това е в реда на

нещата. Тя започна да го мрази със сила, равна на любовта, която бе изпитвала някога към него.

— Има ли нещо друго? — запита той и прекъсна така рязко мислите ѝ, че тя се стресна. Тъмните му вежди се повдигнаха и тя се изчерви. — Бяхте много далеч оттук, нали?

Тя започна да се извинява.

— Ще поставя писмата в пликове и ще ги подготвя за изпращане.

— Чудесно. — Той погледна часовника си, свери го със стенния, после затвори папката. — Разполагаме с пет минути, за да отидем в заседателната зала. Президентът не обича закъсненията.

Дори и когато ставаше въпрос за собствения му син, заключи Триша. Тук не съществуваше синовна привилегия. За миг се замисли дали майката на Лий е жива.

Всичките десет директори на компанията бяха налице, когато президентът зае мястото си в уречения час. Адам Смит приближаваше шестдесетте. Черната му кост тук-там бе вече прошарена. Бащата и синът си приличаха, но според Триша, по лицето на бащата не се забелязваше лекия цинизъм като по това на сина. Малко по-толерантен характер, реши тя, независимо от онова, което ѝ бе казвал по-рано Лий за него.

Един келнер от ресторанта поднесе кафе в единадесет и половина, но то бе изпито, без да се прекъсва работата. Триша не намери никакъв недостатък в изложението на Лий, когато той очерта плановете на последната придобивка на компанията — шведска компания за производство на електроника. Изложението бе ясно и стегнато.

Заседанието приключи в един часа. С полуизписан бележник, Триша разбра, че ѝ предстои тежък следобед. Лий се отправи с останалите към директорската зала за коктейли. Нея остави да се върне в кабинета и да помисли дали да отиде в ресторанта на персонала, или да изяде един сандвич на работното си място. Мисълта за хляба, който престояваше в хладилника, реши въпроса. Мразеше всякакъв вид прахосничество.

Тук поне беше по-спокойно, след като през последните два часа писа, без да си вдигне главата. Можеше да си позволи да поотдъхне малко и да се наслади на сандвича и чашата току-що сварено кафе. Изгледът от прозореца бе великолепен. Виждаше се продължението на

реката до моста „Гауър“, а катедралата „Сейнт Пол“ изглеждаше толкова близо, сякаш можеше да я докосне.

Изяде сандвича и точно пиеше втората чаша кафе, когато външната врата се отвори и влезе някакъв висок, русокос мъж, който се спря на прага и внимателно я огледа.

— Досещах се за вида, но не и за цвета на косата — заключи той с очарователна усмивка. — Допусках, че е червена. — Той приближи и протегна приятелски ръка. — Джеймс Брайънт. Вчера разговаряхме по телефона.

Триша му подаде ръка и също му се усмихна. Тя отвърна със същото на неговото непосредствено държане и на донякъде похотливия му поглед.

— Съжалявам, че съм ви разочаровала, господин Брайънт.

— Кой е казал, че съм разочарован? Брюнетките са дори по-привлекателни. — Той я огледа за миг със замислен поглед. — Струва ми се, че не държите особено на прическата си. Тази не ви стои добре.

— Съжалявам и за това. — Триша нарочно разговаряше така безгрижно. — Страхувам се, господин Смит е все още на обяд.

— Не съм дошъл заради Лий. — Той отново се усмихна. — Онова, което каза той за вас, ме интересува толкова много, че реших сам да се уверя.

— И какво точно ви каза той? — Думите ѝ прозвучаха много по-остро, отколкото искаше. Тя прехапа устни и продължи по-меко: — Или това просто е била някаква негова малка шега?

— Какъв смисъл би имала? — Той приседна на ръба на бюрото ѝ. Усмихна се по-скоро закачливо, отколкото подигравателно. — Каза, че сте способна, привлекателна и много по-раздразнителна от всяка жена, с която е работил досега. Смятате ли, че преценката му е точна?

Триша почувства как спокойствието ѝ я напуска.

— Зависи какво има предвид под „раздразнителна“. Ако това означава „неподатлива на лични предложения“, тогава съм напълно съгласна.

Сините му очи внезапно проблеснаха предизвикателно.

— Вече си е позволил някаква малка волност, така ли?

Самата дума я накара внезапно да спре. Каквото и да бе казал Лий по отношение на нея, то не бе достатъчно важно, за да се занимават с него. Имаше право на собствено мнение.

— Аз не бих подхвърлила подобно нещо — отвърна тя. — Ще ви бъда благодарна, ако не го правите и вие. С господин Смит невинаги се разбираме лесно, това е всичко.

— Това е нещо ново. Според Барбара той е непогрешим и намира подход към всеки.

Барбара, помисли си мрачно Триша, не е работила в обстановка, в която работя аз. На глас обаче каза:

— В това може би се състои разликата между постоянната секретарка и временната. Ще оставите ли някакво съобщение, господин Брайънт?

— Името ми е Джеймс — поправи я той. — Никакво съобщение. Както вече казах, дойдох заради вас. Разбрах, че тази седмица сте отседнали в града. Какво ще кажете да вечеряме заедно днес?

Триша се засмя. В неговата непосредственост имаше нещо много мило.

— Не вярвате, че сте си изгубили времето, така ли?

— Животът е много кратък — каза той. — Дойдох, видях и бях завладян! След два месеца самият аз ще имам нужда от нова секретарка. Настоящата ме напуска. Решила е да се отдаде на семеен живот. Можем да обсъдим въпроса на светлината на свещи.

— Аз не заемам постоянни служби — отвърна Триша. — Освен това съм напълно сигурна, че във вашата компания вече са постъпили поне няколко кандидатури.

— Не си представям, че мога да работя с която и да е от кандидатките. — Известно време той я проучваше мълчаливо с потайно изражение. — Откъде е това нежелание да заемете постоянна длъжност? Във временните длъжности няма сигурност.

Триша сви рамене.

— Така ми е по-удобно.

— Ясно. — Джеймс очевидно нямаше намерение да насилва нещата. — Тогава до довечера. Да ви взема ли в осем?

Тъкмо да му отговори и думите замръзнаха на устата ѝ, тъй като вратата се отвори. Лий ги погледна внимателно и с разбиране. Устните му се изкривиха, когато погледът му се закова върху седналият на ръба на писалището мъж.

— Мен ли търсиш?

— Не, както вече си забелязал — отвърна невъзмутимо другият. — Току-що поканих Триша на вечеря. Не възразявате, нали?

— Страхувам се, че довечера съм заета — излъга нервно Триша, преди Лий да е казал нещо. — Във всеки случай ви благодаря за поканата.

— Много лошо. — От тона на Джеймс ставаше ясно, че не е повярвал на думите ѝ, но гледа философски на въпроса. — Какво ще кажете за утре вечер?

— Утре ще работим до късно вечерта — отвърна Лий. — Така ще бъде до края на седмицата. Искам да изчистя всичко до заминаването ни в понеделник. — Докато говореше, той се отправи към кабинета си. — Довиждане, Джеймс.

Триша запази напълно спокойно изражение, когато се обърна към мъжа, който продължаваше да чака.

— Съжалявам — каза тя.

— Аз също — отвърна мрачно той. — Може би ще видим като се върнете от Европа?

— Би било чудесно. — Тя включи компютъра. — Време е да се залавям за работа.

— Не го оставяйте да ви преуморява — посъветва я Джеймс. — Понякога той се възползва не твърде почтено. Засега, довиждане.

Останала отново сама. Триша се замисли дали не би могла да отвърне по-благосклонно на поканата, ако не бе дошъл Лий.

В понеделник сутринта летище Хийтроу бе още по-оживено, отколкото очакваше. Веднага след пристигането си на летището тя се регистрира, след което бе поканена да чака Лий в салона за пътници първа класа.

Тя седна с чаша кафе и списание, като се опита да се отпусне и да погледне непредубедено на предстоящото пътуване. След три седмици, надяваше се да не станат повече, тя щеше да обърне завинаги гръб на Лий Смит. С нетърпение очакваше този момент.

Последните няколко дни бяха истинско изпитание за нея. Лий удържа на думата си. Държеше я всяка вечер на работа до след осем часа. Отношението му към нея през цялото време остана хладно и делово. Напрежението си бе единствено за нейна сметка. Нямаше

представа дали той забелязваше това. Ако беше така, тогава вероятно го отдаваше на раздразнението ѝ, че я принуждава да се отдаде напълно на работата.

— Добро утро. Отдавна ли сте тук?

Триша възприе същия непринуден тон и отвърна:

— От около половин час. Обикновено тръгвам по-рано, за да имам достатъчно време, ако се получи задръстване по пътя.

— Много добре.

— Но невинаги — призна тя. — Понякога се въртя с колата повече от двадесет минути около къщата, за да не пристигна твърде рано за вечерята, на която съм поканена. Няма нищо по-лошо от това входният звънец да звънне в седем и петнадесет, когато домакинята е поканила гостите между седем и половина и осем.

— Бих могъл да посоча и някои по-тежки случаи — отвърна сухо Лий, — но съм съгласен с вас. И аз ще пия кафе — добави той и се обърна. — Черно кафе, моля.

Сервитьорката се усмихна.

— Разбира се, господин Смит. Приятно ми е, че отново ви виждам.

— А на мен ми е приятно, че ме познахте — отвърна ѝ той също усмихнат.

— Вероятно сте редовен клиент на тази въздушна компания — каза Триша. — Колко пъти годишно пътувате по този маршрут?

— Два пъти — отвърна той. — Използвам същата компания и за частните си пътувания. Обикновено ходя по една седмица на ски в Клоустърс през февруари, и през лятото, когато стане по-горещо, си взимам и отпуската. Яхтата на компанията е много удобна за такива случаи. Обичате ли морето?

Сърцето ѝ подскочи. Спокойният тон на гласа ѝ я удиви.

— Никога не съм плавала с малки съдове.

На Лий му стана забавно.

— Не бих нарекъл толкова малка една яхта, снабдена с двигател, а не с платна. Използва се за развлечение на клиенти или за удоволствие на изпълнителския състав. Закотвена е в Антибс.

— Вие карате вашите служители да се гордеят — каза Триша.

— Не аз, а компанията. И аз съм служител като всички останали.

— С малко повече власт от останалите.

— Има още девет други директори — посочи той.

— Но не всички са синове на президента на компанията. Сигурна съм все пак, че заслужено заемате мястото си.

— Благодаря — отвърна леко саркастично той. — Не сте първата, която изразява подобно съмнение.

Триша реши, че би било загуба на време, ако отричаше неговите твърдения. Не бе дори сигурна, че ѝ се искаше това. Лий бе повече от един компетентен изпълнителен директор, в това нямаше никакво съмнение, но не бе много вероятно да се е издигнал толкова високо, без да е бил малко облагодетелстван.

Кафето му бе сервирано в момента, в който обявиха качването на борда. Лий не си направи труда да побърза. Първо го изпи, след това се изправи на крака. Стюардесата, която приветства и двамата на самолета също се обърна по име към него. Те заеха местата си на предните седалки в първа класа. Тук цареше лукс с голямо „Л“, помисли си Триша и се отпусна. Да лети след подобно пътуване в туристическа класа щеше да ѝ се стори истинско падение.

Приземиха се в дванадесет часа, взеха без много чакане багажа си и преминаха през митницата. На изхода ги посрещна рус мъж над четиридесетте, когото Лий представи като Пол Мюнстър, главен директор на холандския клон на компанията.

Триша пое протегнатата към нея ръка и поздрави гладко на родния му език.

Мъжът отначало я погледна изненадано, после с голямо удоволствие.

— Аз също се радвам да ви видя, госпожице Бартън — отвърна той на прекрасен английски. — Не чуваме много често да се говори нашия език.

Триша се засмя.

— Не вярвайте толкова на езиковите ми познания. Научила съм няколко учтиви израза, нищо повече.

— Оценявам вашето внимание. — Той взе двата куфара и посочи изхода. — Отвън ни чака кола.

— Изпълнителен и внимателен — каза Лий, когато другият мъж тръгна пред тях. — Рядко съчетание!

В тона му не се долавяше никакъв сарказъм, но си личеше по жлъчно извитите му устни.

— Малко усилие никога не вреди — отвърна му по същия начин тя. — За да не се учудвате, искам да ви кажа, че съм научила същите изрази и на немски.

— Не се съмнявам в това. Виждам, че по време на това пътуване ще покажете много повече качества, отколкото съм очаквал.

— В сравнение с Барбара ли? — запита внимателно тя и почувства, отколкото видя, едва забележимата му усмивка.

— Ще запазя съжденията си за по-късно. Предстои ни още дълъг път.

Недей да търсиш никакъв намек в тези негови думи, предупреди Триша себе си. Той просто мисли онова, което каза. Пет страни за дванадесет дни. Ако не друго, това пътуване поне щеше да бъде изтощително.

Отвън ги чакаше дълга, блестяща и много удобна кола с шофьор. Това даде възможност на Пол да покаже на Триша някои от забележителностите, когато разбра, че тя е за първи път в Амстердам. После ги покани на вечеря у дома си. Жена му Герда очаквала с голямо нетърпение да се види отново с Лий.

Сградата на „Бринкланд Нидерландс“ се намираше на площад „Дем“. Нейната внушителна фасада се засенчваше единствено от разположения в единия край на площада огромен кралски дворец. Въведоха ги в много удобно мебелирана трапезария, където вече ги очакваха няколко души от изпълнителския състав.

Триша забеляза, че Лий се обърна към всеки един от тях с личните им имена, както и те към него. Американска фамилиарност, с която тя не бе много съгласна. Не че липсваше уважение. Разликата се чувстваше, но просто не се подчертаваше.

Независимо че бе временна секретарка на изпълнителния директор, тя установи, че към нея се проявява същата приятелска учтивост.

Следобеда прекараха в посещения на всички отдели на компанията. Лий някак разсеяно следеше разговорите. Накрая обаче показа, че е доловил всички подробности, което възхити Триша. Направи дори предложение за съкращаване на известни разходи по експедицията, за което очевидно никой не бе мислил дотогава. Триша заключи, че той е изпълнителен директор в истинския смисъл на думата.

В четири и половина ги откараха в хотела, откъдето в осем щяха да ги вземат за вечеря.

— Задължение, от което трудно можем да се отървем — забеляза Лий в асансьора, докато се изкачваха към стайте си. — Пол е постъпил много добре, но предпочитам да не го бе направил.

— Има ли някаква причина за това? — запита Триша, понеже долови нещо смуцаващо в тона му, но той само иронично я погледна.

— Би могло и така да се каже. Двете с Герда имате много общи черти.

— В какъв смисъл — смръщи вежди тя.

— В дребните работи съзирате твърде много неща.

— О, разбирам. — Тя не се опита да скрие сарказма си.

— Само че Герда внимателно следи началото на всеки разговор.

— Искате да кажете, че се съгласява — стрелна го остро тя.

— Нищо не искам да кажа. Герда е много красива жена.

— Но вие не я харесвате? — Триша напрегна всички сили, за да не издаде вълнението, което изпитваше.

— Не бих казал. — Той леко се усмихна. — Както посочих, тя наистина е красива жена. Повечето мъже биха я харесали. Пол е около десетина години по-възрастен от нея и доста се затруднява от тази разлика.

— Тогава може би ще му направите услуга, като я отнемете.

Асансьорът спря на техния етаж. Лий не излезе веднага от него.

— В известни моменти — каза мрачно той, — прекрачвате допустимите граници.

— Извинявам се — каза сковано тя.

— Прието. — Бетонната стена все още се издигаше между тях. По един студен душ щеше да им се отрази добре и на двамата.

Стаите им се оказаха една до друга. След като влезе в своята, Триша се облегна за миг на вратата, за да се съвземе. Чувството, което я прониза, докато Лий говореше за Герда, бе чисто и просто ревност. Очевидно той бе завладян от нея, независимо от принципите си да не се забърква със съпругите на служителите си. Предстоящата вечер щеше да се окаже много по-трудна, отколкото предполагаше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Без да може да прецени нещата, Триша установи малко по-късно, че полага прекомерни грижи за своята външност за предстоящата вечеря. Лий я погледна с явно одобрение, когато тя се появи на вратата на стаята си.

— Това вече е нещо друго! — каза той. — Страхувах се, че и когато не сте на работа ще настоявате да играете същата роля.

Триша повдигна изящните си вежди.

— Роля ли?

— Добре разбирате какво искам да кажа. — В сивите му очи се четеше насмешка. — Да тръгваме ли?

Тя му обърна гръб и затвори вратата на стаята си. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че просто чувстваше ударите му в слепоочията си. Лий беше облякъл кремаво сако, по-светли панталони и риза. Това ѝ напомни много ясно за първата им вечер на борда на „Капуцин“.

Докато чакаха идването на асансьора, тя се стараяше да стои подалеч от него. Чувстваше, че я оглежда внимателно.

— Не мога да се отърся от чувството, че съм ви виждал — забеляза той. — Или поне някое момиче, което много прилича на вас.

— Казват, че всички си имаме двойници — отвърна Триша с удивително спокоен тон. — Убедена съм, че случаят е точно такъв.

На помощ ѝ дойде звънът на пристигналия асансьор. Ни най-малко не ѝ се искаше Лий да си спомни къде и кога им се бяха кръстосали пътищата. Фактът, че по-голямата част от следващите две седмици щяха да прекарат заедно, засилваше вероятността той да си спомни за тях. Убедена беше в това. На нея можеше да ѝ се иска да смята, че е напълно различна от момичето, с което той се бе запознал преди три години, но така ли беше в действителност? Бяха станали толкова близки, отношенията им бяха толкова интимни.

Да, но само като любовници. Трябваше просто да се държи настрана от него, колкото и трудно да бе това.

Домът на семейство Мюнстър се намиреше на „Херенграхт“, един от трите главни канала на Амстердам. Къщата бе на четири етажа, но на ширина достигаше едва тридесет фута.

Пол ги посрещна сърдечно и ги отведе веднага на горния етаж, където неговата съпруга ги очакваше в много приятно подредена дневна. Герда Мюнстър бе прехвърлила тридесетте, припомни си Триша онова, което ѝ бе казал Лий, но изглеждаше на малко повече от двадесет. Руса, красива и напълно уверена в себе си, и тя като Пол, ги поздрави на прекрасен английски. Усмихна се на Лий, което подсказа, че двамата добре се разбират.

— Много ми е приятно, че отново се виждаме — мило рече тя. — Толкова време мина, откакто ни посетихте последния път.

— Шест месеца — отвърна въздържано той. Явно му харесваше нейното подчертано внимание.

— А вие замествате Барбара — обърна се тя към Триша. — Бедната Барбара! Сигурно травмата от операцията ѝ се е отразила много зле.

Триша не знаеше накъде клони непознатата жена, затова отвърна спокойно:

— Временно я замествам. Барбара ще се върне на работа още този месец. Много жалко, съгласна съм с вас, че се наложи да пропусне това пътуване.

— Така е. Ние сме добри приятелки. — Гласът ѝ прозвуча самодоволно. — Много приятна дама.

Която не представлява никаква заплаха за Герда, помисли си Триша, като разчете мислите ѝ. Нито пък аз ще представлявам заплаха за нея. Дали Лий ще се отърве от нея си бе чисто негова работа — ако наистина го желаше, разбира се.

Вечерята бе сервирана с такова изящество, че Триша остана просто възхитена. Герда се оказа превъзходна домакиня.

Основната част от вниманието ѝ бе насочено към Лий, който седеше от дясната ѝ страна. Ако Пол изобщо забелязваше нейното увлечение, то той с нищо не го показваше. Триша установи, че Пол е много забавен. Чувството му за хумор просто предизвикваше неговия събеседник да му отговоря по същия начин. На няколко пъти тя се засмя силно на онова, което ѝ разказа.

След вечерята пиха кафе и ликьор.

Лий пръв даде знак за тръгване. Когато Герда се възпротиви, той отвърна твърдо, че на следващия ден го чакат няколко срещи, затова е по-разумно да се приберат рано.

— Защо утре вечер да не отидем четиримата на нощно заведение? — предложи Герда, като разбра, че той няма да отстъпи.

— Страхувам се, че вече имам други ангажимент — отвърна той, доловил нотката на съжаление в думите ѝ. — Може би следващия път?

— Може би. — Герда не се опита да скрие разочарованието си. В погледа, който отправи към Триша, нямаше нищо приятелско. — Предполагам, че повече няма да се видим.

— И аз мисля така — съгласи се Триша. — Благодаря ви за много приятната вечер и за наистина превъзходната вечеря!

Проблясъкът на благодарност мигновено помръкна и Герда отвърна:

— Приятно ми е, че ви хареса.

Лий не прие предложението на Пол да ги откара до хотела и повика такси. Седнала на задната седалка, Триша правеше всичко възможно да се държи колкото е възможно по-далеч от Лий. Тишината мъчително стоеше помежду им.

— Уморена ли сте? — обърна се Лий към нея, след като ѝ се стори, че бе изминала цяла вечност. — Много си тиха.

Завладелите я чувства не ѝ позволиха да му отговори веднага.

— Добре съм. Благодаря.

— Само че сте в ужасно настроение. — Гласът му неочаквано прозвуча някак предизвикателно. — Имате нужда от едно кратко и силно разтърсване.

Тъкмо се канеше да му отговори, шофьорът зави рязко, без да намали скоростта, Триша се опита да се хване за дръжката на вратата, но не успя и се намери в ръцете на Лий.

— Като това ли? — обърна се тя към него.

— Не — отвърна саркастично той. — Като това...

Той така я целуна, че тя просто не успя да си поеме дъх. Спомените за миг нахлуха в съзнанието ѝ и тя бе безпомощна да се възпротиви. Устните ѝ откликнаха страстно на неговите. Едва когато ръката му я обгърна, притегли я към себе си и тя почувства коравите му гърди, Триша се окопоти и се отдръпна от него.

— Не правете това! — изскърца му тя със зъби. — Тук съм само като секретарка, а не като ваше завоевание. Струва ми се, че го казах доста ясно онази вечер.

— Единственото нещо, което каза ясно онази вечер, беше факта, че в миналото са те наранили много жестоко и това те кара да се пазиш от всички мъже — отвърна той и я подтикна да му отговори бързо и остро.

— О, значи освен другото сте и психолог!

— Не ми отне много време да го разбера. Стоиш нащрек още от момента, в който се срещнахме. — Лицето му изглеждаше като излято от бронз, при прелитащите покрай тях светлини на уличните лампи, а кожата изпълната върху мъжествените му скули. — Привличането беше взаимно, но ти не желаеш да го приемеш така, както току-що го направи. Само преди миг ти забрави себе си и отново се превърна в жена.

— Не бъркайте силното разтърсване със съгласието — опъна му се Триша. — Господин Смит, нямам намерение да бъда включвана в списъка на бившите ви приятелки.

— Но ти вече си в него — отвърна той. — Вече зная коя си или може би трябва да кажа, че зная коя беше?

Този път разтърсването беше истинско. Тя впери слисания си поглед в него, без да може да каже и дума. Мислите ѝ така хаотично се завъртяха в главата ѝ, че не бе в състояние да отхвърли това негово твърдение.

— Как разбрахте? — прошепна неволно тя, без да отрича думите му.

Суровите му устни се свиха.

— Трябва да призная, че всичко стана съвсем внезапно. Косата и името бяха достатъчни, за да изпадна в заблуждение. Едва тази вечер, докато се смееше с Пол, изведнъж си спомних на кого ми приличаш. Дори и тогава се поколебах. Но сега, когато те целунах, съмненията ми напълно отпаднаха.

Шофьорът на таксито слушаше с интерес, което показваше, че знае добре английски език. Повечето холандци говореха два езика, припомни си Триша, затова каза тихо:

— Мисля, че сега не бива да говорим повече за това.

Лий наклони глава.

— Ще пийнем нещо преди лягане и ще поговорим. Трябва да ми обясниш някои неща.

Продължиха да пътуват в пълно мълчание. Сгушена в своя ъгъл на колата, Триша гледаше през прозореца, без да вижда нищо от ярко осветените и шумни улици на града, и се мъчеше да измисли какво точно ще каже при разговора им. Естествено, не цялата истина. Лий не биваше никога да узнава дълбочината на чувствата ѝ към него. Трябваше да измисли някаква история, засягаща очевидните факти, като същевременно прикрие необходимото. Нямахше да е лесно.

Беше едва единадесет и половина, когато влязоха фоайето на хотела. Лий моментално се отпрати към салона за гости и поръча бренди за двама, после се облегна на стола и я погледна с безизразно лице.

— Е?

— Просто една глупава прищявка — започна Триша като се мъчеше да запази самообладание и да издържи докрай. — От един роднина наследих известна сума и за разнообразие реших да я използвам така, че да видя как живеят богатите, тъй като по рождение не съм такава.

— Не си личеше. — Изразът на Лий продължаваше да остава непроменен. Сякаш я пронизваше с поглед. — Защо промени името си?

Тя сви рамене в израз на тъжен хумор.

— Друга глупава прищявка. Струваше ми се по-подходящо от моето собствено.

— Както предполагам и косата подхождаше повече на образа ти?

— Точно така. Блондинките са по-забавни.

— И какво целеше?

— Какво да съм целяла? — сви отново рамене тя.

— Поне такова впечатление създаваше тогава — отвърна той. — Взех те за скучаеща дъщеря на богати родители, които са ти дали всичко, освен любов. Като държание всичко бе прекрасно. Изглежда си пропуснала истинското си призвание.

Иронията му я предизвика дръзко да му отвърне.

— Едва ли щях да привлека вниманието ти, ако имах вид на увехнала госпожица!

— Точно така. — Нейният сарказъм ни най-малко не засегна Лий. — Тогава видях една прекрасна и привлекателна млада блондинка, която очевидно се нуждаеше от мъжка компания. Малко са мъжете, които биха останали безучастни при тази комбинация.

— Щом е било толкова очевидно, защо тогава не си опита по-рано късмета? — избухна тя и видя как устните му се изкривиха язвително.

— При нормални условия бих го направил. Повярвай ми. За нещастие обаче, току-що прекараното от мен вирусно заболяване ме бе омаломощило. А моето аз не допускаше да се окажа неспособен. Никога не би могла да разбереш огромното облекчение, когато установиш, че отново си способен да се любиш.

— Поласкана съм от мисълта, че аз съм тази, която ти е възвърнала тази способност. — Триша се бореше отчаяно да запази контрол върху чувствата си. Блестящите ѝ като смарагди очи го гледаха с ненавист. — Впрочем, всичко бе твърде отдавна. Предпочитам да го забравим.

— Ако това беше истина, щеше да се оттеглиш и да се откажеш в момента, в който си разбрала кой съм аз — каза той. — А ти си разбрала, нали?

За миг Триша си помисли да отрече, че го е разпознала веднага, но гордостта ѝ и попречи повече да го увърта.

— Да, разбрах — призна тя. — Но разбрах едва тогава, когато те видях. В края на краищата, името Смит е твърде известно.

Думите ѝ не постигнаха целта си. Лий просто наклони глава в знак на привидно съгласие.

— Сигурно ти е въздействало като същински шок. Но това ни връща отново на същия въпрос. Защо остана?

— Защото работата беше прекрасна и защото не виждах причина станалото преди три години да се изпречи на пътя ми.

— И защото смяташе, че никога няма да те разпознае?

— Струваше ми се — отвърна кратко тя, — че дори няма да си спомниш за онази история.

— Нещо повече от мимолетна история. През онези три седмици бяхме станали повече от обикновени познати.

При самия спомен за това, мускулите на стомаха ѝ се свиха. Тя направи върховни усилия лицето ѝ да не изрази мислите, които я

вълнуваха.

— Сезонът обаче свърши и всеки тръгна по своя път. Всичко е минало, Лий. Нека го оставим там.

Той я погледна с необясним копнеж.

— За първи път откакто се срещнахме, се обръщаш към мен с малкото ми име. Чисто несъзнателно, разбира се. Изстрадала си много, затова сега отблъскваш всякаква близост. Какво ти се е случило през тези три години, за да станеш толкова недоверчива?

— Това си е моя лична работа! — Тя постави ръка на стола, пригответи се да стане и го погледна презрително със зелените си очи. — Струва ми се, че обсъдихме всички интересувачи ни въпроси.

— Ни най-малко — отвърна спокойно той, — но засега ще спрем дотук. Не си си изпила брeндитo.

— По начало не исках брeнди — каза тя. — Ти го поръча.

— Сигурно — съгласи се той. — Не го препоръчвам против шок, но съм убеден, че след него човек спи по-добре. Струва ми се, че ми се пие още.

След като го остави в бара, Триша си помисли, че на нея ще ѝ бъде трудно да заспи. Непрекъснато си повтаряше, че той не заслужава да мисли повече за него, но все още го желаше. Не любов, не сляпо увлечение, а истинско и неподправено желание, това възбуждаше той у нея. Преди и след него, тя не бе ходила с други мъже, защото не бе срещнала някой, който можеше да я накара да изпита същата страст.

Легнала след малко в леглото си, тя чу как вратата на съседната стая се затвори и после започна да шурти вода. Сигурно искаше да отбие ефекта от двете изпити брeндитa. А възможно ли беше и той да изпитва същото терзание, което не ѝ позволяваше да заспи?

Цялото ѝ тяло копнееше за неговите ласки. Набъбналите ѝ гърди горяха, а зърната им бяха болезнено възбудени.

Нямаше да позволи на Лий да разбере, че все още владее мислите и желанията ѝ. Не, ако искаше да излезе от цялата тази история с ненакърнена гордост. Снощи, когато я целуна, той достатъчно ясно подчерта, че все още я намира за желана, независимо от променената ѝ външност. Само че, не каза нищо повече.

Той вече седеше на маса за двама, когато тя слезе в ресторанта. Закуската беше по избор от бюфета, където имаше голямо разнообразие от топли и студени блюда. Триша си взе портокалови и грейпфрутови резенчета, седна на мястото си и поздрави с отривисто „Добро утро“ мъжа срещу нея.

— Добре ли спа? — запита я той. — Имаш уморен вид.

— Един джентълмен никога няма да каже това на една жена — отвърна студено тя. — Никога не се чувствам добре, след като съм прекарала нощта в чуждо легло.

Осъзна думите си в момента, в който ги изрече, но бе вече късно да ги вземе назад. Принуди се да вдигне поглед и да срещне сивите му очи.

— Грешката на езика не е грешка на мисълта.

— Съгласен съм. — На Лий му стана забавно. — Преди края на настоящето пътуване ще трябва да спиш в още много други чужди легла. Надявам се да свикнеш, в противен случай ще се изтощиш напълно.

— Въпреки всичко ще се справя със служебните си задължения, така че не бива да се тревожиш за това — отвърна Триша и видя как той присви устни.

— Убеден съм, че ще се справиш. Сега се превърна в истинска госпожица „Изпълнителност“.

— Искаш да кажеш, че по-рано съм била развейпрах?

— Знаеш добре, че не мисля така. За няколко години си узряла в много отношения, Ема.

— Не ме наричай така! — Тя долови промяната в израза му и прехапа устни. — Моля те — добави сковано.

— Така е по-добре — отвърна той. — Едва ли бих искал моята секретарка да се оплаква открито като продавачка на риба. Грешка на езика, струва ми се, че така го нарече. Може на всеки да се случи. Всъщност, името Триша ми харесва.

— Колко мило от твоя страна. — Тя не направи опит да смекчи своя сарказъм. — Самата аз предпочитам да ме наричат госпожица Бартън.

— Нещо, което предполагам трябваше да кажеш много по-рано — забеляза той, като не обърна внимание на острия ѝ тон. — От друга

страна, струва ми се, чух фамилното ти име само веднъж, когато се запознахме и никак не е чудно, че съм го забравил.

Чудното беше, че въобще не я е забравил, помисли си Триша. Според всички, той едва ли е живял като аскет, а на тъмно всички котки изглеждат еднакви.

През последната седмица бе усвоила цяла нова гама от груба откровеност, призна си с нежелание тя. Все пак той си спомни. И какво от това? Деляха ги цели три години и цял един свят. Веднъж да се върне Барбара и на всичко това ще се сложи точка.

— За какво си се замислила? — запита тихо Лий.

Зелените очи погледнаха сивите, без да мигнат.

— Очаквах малко повече оригиналност от човек с твоя интелект. Не че съм готова да споделя мислите си с теб. Те са много лични.

Търпимостта даде воля на раздражението.

— Решена си да не отстъпиш нито крачка, така ли? Така ли ще прекараш останалата част от живота си?

— Много по-напрегнато, отколкото всяка друга жена, която познаваш! — Смехът ѝ прозвуча остро. — Това ли каза на Джеймс Брайънт?

— Може и да съм го казал. В него има голяма доза истина — добави иронично той. — Изглежда нямаш нищо против да се обръщаш към него с малкото му име.

— Не работя за него. — Триша потопи лъжичката в плодовете. — След час имаш заседание на директорския съвет.

— Едно от правата на шефа е да борава по-гъвкаво със своята програма. — Той се спря. — Само една дума за предупреждение, ако възнамеряваш да се захващаш с Джеймс, когато се върнем. Добър човек е, но си пада малко Дон Жуан. Не ми се иска отново да бъдеш наранена.

Триша сведе поглед.

— Хората трябва взаимно да се опознават — процепи през зъби тя.

Една загоряла ръка се плъзна по бялата покривка и сграбчи китката ѝ, тъкмо когато се канеше да вдигне лъжичката. Плодовото резенче падна обратно в чинията. Стисна я така, че я заболя.

— Дължиш ми много — каза той с тих, но заплашителен глас, — независимо дали е имало нещо в миналото, или не! Личният ми живот

си е моя работа. Ясно ли е?

— Кристално ясно. — Неговото докосване я накара да се разтрепери. Надяваше се той да не го е почувствал. — И аз мисля така по отношение на себе си. Не е необходимо да правиш каквито и да е отстъпки заради „минали неща“, когато става дума за мен. Отношенията ни сега са чисто служебни.

Лий продължаваше да я държи за ръката, макар и да не я стискаше вече толкова силно.

— От начина, по който реагира снощи в таксито, ти съвсем не си убедена в това, както и аз. Преди три години между нас се случиха много неща. Нямам нищо против да се заемем отново с някои от тях.

Триша почувства как железен обръч стегна гърдите ѝ и едва успя да каже:

— Аз съм тук като твоя секретарка.

— Ежедневно задължение, което не оспорвам — отвърна той. — Но ще имаме време и за почивка. — Той пусна китката ѝ и взе чашата си с кафе. — Ходила ли си в Берлин?

Триша поклати глава и се опита да си придаде безпристрастен вид.

— Единственият град от сегашния ни маршрут, който съм посещавала, е Париж.

— Тогава ще трябва да се възползваме от случая и да разгледаме забележителностите. В петък ще бъдем в Цюрих, което означава, че в края на седмицата ще сме свободни, преди във вторник сутринта да отпътуваме за Милано. Трябва да се възползваме максимално от това.

— Но не в смисъла, в който намекна преди малко — посочи тя. — Нямам намерение да се заемам отново с каквото и да е!

Тъмнокосата глава срещу нея се наклони и шеговито кимна.

— Ще видим!

Триша прехапа устни и отвърна студено:

— Ако продължаваш да си толкова настоятелен, ще напусна. Не се нуждая от вниманието ти, Лий. Не можеш ли да го разбереш?

Той се съгласи с вдигане на рамене.

— Изглежда се налага да го разбере. Ако си готова, да тръгваме. — Той огледа с неодобрение морскосиния ѝ костюм, когато тя бутна стола си назад и се приготви да стане. — Държа човек да е подходящо

облечен за работа, но тъмните тонове не са много подходящи. Нямах ли нещо по-светло?

— Нищо, което смятам подходящо за работа — отвърна отмерено Триша и на свой ред огледа светлосивото му облекло. — Предпочитам тъмните тонове.

— Понеже са в унисон с възгледите ти за живота ли? — Той сви саркастично устни, подписа сметката, поставена преди малко до лакътя му от един келнер и се изправи. — Колата сигурно вече ни чака.

Денят премина по набелязаната програма. Към четири и половина се сбогуваха. Пол изглеждаше доволен.

— Вашата компания ми достави голямо удоволствие снощи — обърна се Пол към Триша. — Ако след завръщането на Барбара желаете да промените живота си, няма да е трудно да ви намерим подходящо място при нас.

Сега пък Триша изпита задоволство.

— Заслужава да си помисля — отвърна тя, макар и да нямаше намерение да приема предложението. — Благодаря ви, Пол.

— Ти направи силно впечатление тук — забеляза Лий в колата на път към техния хотел. — Само че Герда едва ли ще те посрещне с отворени обятия.

— Той ми предложи работа, а не дом — отвърна спокойно Триша. — Герда няма нищо общо с това.

— Наистина ли се отнасяш сериозно към това предложение? — запита той и я стрелна с поглед.

— Защо не?

— Защото не считам Амстердам подходящ за теб.

— Тъй като не ме познаваш достатъчно добре, едва ли си в състояние да направиш подобна преценка. Амстердам е напълно подходящ за мен. Също и хората.

— Особено Пол?

— Не ставай смешен! Той не ме интересува в този смисъл.

— Красив мъж е.

— И женен. Този дребен факт може би не означава нищо за теб, но за мен той е от решаващо значение.

Лий присви сивите си очи.

— Отново ще кажа, че между мен и Герда няма нищо.

— Не е от липса на желание.

— Това е толкова явна лъжа, че не си заслужава да я обсъждаме — каза той. — Признавам си обаче, че снощи те желяех, особено след като вкусих отново устните ти. Спомените ме държаха буден часове наред. Онзи следобед на плажа в Барбадос...

— Престани! Всичко е минало. Аз не съм вече същата.

— Напротив. Същата си. Никой не може да промени напълно характера си. Просто си се научила да играеш друга роля, това е всичко. — Той протегна ръка и я притегли към себе си. — Всичко е тук — прошепна той. — Всичко!

Триша не беше в състояние да го отрече. Чувствата, които я завладяха, бяха поразително истински. Само една дума можеше да съживи любовта им, но какъв бе смисълът? Лий си спомняше само сексуалната страна на връзката им, защото неговият интерес стигаше дотам. Но тя искаше да възстанови много повече. Заслужаваше ли си болката, която бе сигурна, че щеше да я измъчва след това?

ПЕТА ГЛАВА

Лий не направи усилие да я задържи, когато тя се дръпна рязко от него. Триша повдигна глава и зърна равнодушния поглед на шофьора в огледалото за обратно виждане. Той вероятно щеше да се държи по същия безразличен начин, дори да се бяха отдали на страстна любов, помисли си тя. Плащаха му да кара колата, а не да съди хората.

— Струва ми се, че най-добре е да се върна у дома — каза бързо тя.

— Страхувам се, че това е изключено — отвърна Лий с тон, в който не прозвуча никакво извинение. — Имам нужда от теб.

— Сигурна съм, че Пол може да ми намери заместничка за останалата част от пътуването.

— Не желая заместничка.

— Има неща, които се налагат сами по себе си.

— Има нещо — отвърна строго той, — което се нарича спазване на дадената дума. Оставиш ли ме в този критичен момент, ще постъпя, както казах, когато първия път ме заплаши, че ще напуснеш. Освен това, ще се погрижа никога вече да не получаваш работа в „Бринкланд“, така че не си въобразявай, че можеш да разчиташ на предложението на Пол.

Триша го погледна безпомощно.

— Наистина ли ще го направиш?

— Наистина! — отвърна решително той.

— И защо?

— Предстои ти да разбереш — отвърна той. — Момичето, което познавах преди три години, е до мен. Ако не друго, ще ми бъде поне интересно да разбере още колко време ще се крие.

— Колкото е необходимо — каза тя и изпита желание да има неговата самоувереност.

Колата спря пред хотела. Триша слезе, щом служителят ѝ отвори вратата, влезе и си взе ключа от стаята. Лий я настигна в асансьора.

Стори й се, че изглежда повече язвително доволен, отколкото обезпокоен, от твърдото й решение да го напусне.

— Обвързани сме тясно поне за още три седмици — забеляза той. — По-разумно е да го приемеш. Струва ми се, че можем да разгледаме някои от забележителностите на града, а след това да отидем на вечеря. Да се срещнем след половин час. Какво ще кажеш?

— Смятах тази вечер да напиша доклада на машина — отвърна Триша, когато вратата на асансьора се отвори.

— Можеш да го направиш и след като се върнем. — Гласът му звучеше непреклонно. — Работата не е толкова спешна. По време на тези пътувания самият аз обичам вечер да си почивам.

— С Барбара ли?

— Да. Понякога вечеряхме заедно. — Той й хвърли кос поглед. — А ако си мислиш онова, което аз в момента, по-добре е да го забравиш. Барбара се справя добре с работата си, привлекателна е, но аз нямам навик да спя със секретарките си.

— Само с временната! — кльвна го Триша.

— Ти си първият случай — отвърна внимателно той.

Стигнаха първия етаж. Лий протегна бързо ръка и блокира вратите на асансьора, тъй като почти веднага щяха да се затворят след отварянето, и й кимна да излезе.

Триша отиде до вратата на стаята си и пъкна с удивително спокойствие ключа в ключалката.

— След половин час във фойето на хотела — обади се Лий зад гърба й, упътен към своята стая.

Когато влезе в стаята си, тя за миг се замисли да откаже поканата, но нещо в нея се противеше. Много по-добре беше да разгледа Амстердам в компанията на Лий, отколкото сама.

Освен това, всичко беше в ръцете на Лий. Нека си мисли, че е склонна да поднови старата им връзка. Щеше да й доставя известно задоволство да го води известно време за носа, преди да му поднесе окончателния си отказ.

Когато тя слезе във фойето, той вече я чакаше. Носеше същото сако и панталони, с които бе облечен предната вечер. Лий я погледна удивено.

— Целия си гардероб ли носиш със себе си? — запита той.

— Обичам разнообразието — призна Триша и добави сякаш се отбраняваше: — Имаш ли някакви възражения по отношение на облеклото ми?

— Абсолютно никакви — заяви той. — Облечена си много по-добре, отколкото през деня. Самият Пол бе впечатлен и го изтъкна снощи.

— Колко много си приличате вие мъжете — усмихна се предизвикателно тя.

В сивите му очи проблесна съгласие.

— Така е. Да вървим.

Вечеряха в малко и сравнително скромно ресторантче на брега на канала „Вoorбургвал“, където посрещнаха Лий като дългоочакван приятел. Собственикът лично ги придружи до маса за двама, поставена до прозореца. От този ъгъл петте моста, съединяващи бреговете на канала на точно определени разстояния, изглеждаха като поставени един над друг. Някакъв мъж, преминаващ по най-близкия мост с велосипед, създаваше впечатление, че е понесъл свода на следващия върху главата си.

— Интересна оптична измама — съгласи се Лий, когато Триша му обърна внимание на това. — В Амстердам има хиляда моста, така че тук не е единственото място, където можеш да видиш това. Тук е раят на фотографите.

— Ако се съди по посрещането, очевидно си посещавал много пъти това място — каза тя. — Идвал ли си някога тук с Герда?

Сивите му очи я погледнаха с явно неодобрение.

— За последен път ти казвам, че нямам нищо общо с Герда.

— Но можеше да имаш, ако не беше омъжена за Пол.

— Ако не беше омъжена за Пол, тогава едва ли бихме се познавали. — Известно време той я наблюдаваше внимателно с вдигнати вежди. — Да не би във всичко това да има малка доза ревност?

Триша едва-едва се усмихна.

— По-скоро завист. Тя е много красива.

— И го съзнава. Предпочитам жените, които приемат своя чар, без постоянно да го натрапват. И ти си красива, но по много поестествен начин.

Страните на Триша поруменяха от удоволствие. Тя се засмя, за да прикрие моментното си смущение.

— Добрата подготовка е сигурно условие за успех!

— Добър отговор! — усмихна се Лий. — Какво желаеш за вечеря?

Триша погледна набързо менюто, написано на холандски и английски, после рече тихо:

— Избери ми нещо.

— В такъв случай и двамата ще вземем бульон от зеленчуци и бяла риба, сготвена в мляко.

— Звучи много интригуващо.

В този момент Триша не я интересуваше ни най-малко какво ще ядат и пият. Седнала срещу Лий, тя сякаш се връщаше назад във времето.

Двамата вечеряха заедно всяка вечер на борда на „Капуцин“ и откриха, че имат общи вкусове. Въпросът сега беше дали действително желаше да рискува и да изпита отново същата болка, като се разплати с Лий по неговия начин? Фатално лесно бе да се влюби отново в него и то много по-силно от преди.

Тя вдигна глава. Лий я наблюдаваше с любопитно изражение и тя напрегна всички сили, за да скрие чувствата, които я вълнуваха.

— Утре по това време ще бъдем в Берлин — каза тя някак си неуместно. — Още едно ново място за мен.

— Това е град, който все още събужда силни спомени за миналото. Има си обаче и светли страни. Нощният живот в Берлин е от най-бляскавите в Европа.

Сякаш доловил колебаещото ѝ се настроение, през следващия час той отбягваше каквито и да е лични въпроси. Почти бяха привършили с десерта, когато някаква жена от компания, сядаща току-що на съседната маса, извика на Лий.

— Лий!

— Как си? — запита усмихнато той.

Никакви имена, забеляза Триша, само едно учтиво „Как си?“, но в погледа на жената нямаше никаква грешка.

— Някоя стара приятелка ли? — запита леко Триша.

— Позната — поправи я Лий. — Ако тортата ти е много, просто я остави. Парчетата бяха доста големи.

Триша вече бе решила същото, но не обичаше да ѝ казват какво да прави. Знаеше, че държанието ѝ е смешно, но не я бе грижа за това. Холандката вероятно не бе единствената „позната“ на Лий, която щяха да срещнат по време на тяхното пътуване. Без съмнение, той имаше такива във всеки град.

Опасността да хлътне отново по един мъж, за когото знаеше, че е Дон Жуан по рождение, бе нищожна, реши тя. Нима ще се окаже толкова глупава? Щеше да ѝ достави голямо удоволствие да го държи в заблуждение.

Прибраха се в хотела към единадесет часа вечерта. Докато се изкачваха с асансьора, Триша си репетираше наум оправданието, че е уморена, за да осуети очакваното предложение да продължат вечерта. Беше си подготвила думите, когато Лий пое ключа от ръката ѝ и отключи вратата на стаята, но ѝ го върна, без дори да се замисли.

— Утре трябва да ставаме рано — каза той. — Закуската е в седем и половина. Лека нощ, Триша.

Тя почувства внезапно отпускане при неговото тръгване. Подсъзнателно не бе очаквала всичко да завърши по този начин. С усилие прекрачи в стаята си, затвори вратата и застана за момент да размисли върху осуетеното си намерение. Кой от двамата си играеше с другия, запита се горчиво тя?

След пристигането им на летище Тегел, денят протече почти по същия начин, както първия ден в Амстердам.

Тя лесно се сработи с германските си колеги, въпреки че те се държаха малко официално. Карл Хайнике, главният директор, бе с десетина години по-възрастен от Пол Мюнстър. Той възприе съвсем естествено желанието на Лий сам да се погрижи за вечерните си забавления.

— Мълчаливо съгласие — потвърди Лий по пътя за хотела, когато Триша го запита дали обикновено така решават въпроса. — Може би предпочиташ сами да решим?

— Във всеки случай не очаквам да ме имаш предвид — отказа бързо тя. — Вечер мога да се забавлявам и сама.

Лий повдигна насмешливо вежди.

— Да не би да намекваш нещо?

— Нищо повече от онова, което казах. Не бива да изпитваш никакви угризения по отношение на мен.

— В случая задълженията нямат нищо общо. Двамата с теб излизаме в града. Танци, вечеря, кабаре, всичко, което пожелаеш.

Тя му хвърли кос поглед и се усмихна.

— Всичко ли?

— Всичко разумно. — Той не направи опит да я докосне, но погледът му беше многозначителен. — Сега приличаш повече на момичето, което познавах.

„Не разчитай на това“, помисли си тя.

Целият хотел бе в плюш. Гостите му попадаха веднага в блестящо позлатено фойе. Както и по-рано, стаите им бяха една до друга.

Към пет часа следобед се чу дългоочакваното почукване на вратата.

— Съжалявам, че се забавих — извини се Лий. — Налагаше се да проведе два телефонни разговора.

Дали не поддържа огъня в родното огнище, учуди се Триша, изпаднала отново в груба откровеност. На глас обаче каза безгрижно:

— И аз току-що се приготвих. Не обичам да те карам да ме чакаш.

— Не познавам друга жена, която да се тревожи за това — отвърна също така безгрижно той. — Не че не заслужаваш да те чакат.

Колкото и шеговито да го беше казал, комплиментът я поласка.

Тръгнаха из града. Бранденбургската врата и Райхстагът, разположени в източния край на парка, изглеждаха съвсем близо. Никаква стена не ги отделяше сега от останалата част на града.

Повечето забележителности на града представляваха мрачни символи от военните години. Триша не съжали ни най-малко, когато Лий предложи да се откажат от разглеждането на забележителностите и да отидат в Тиергартен. Той посочи една желязна пейка на брега на малко езерце, край което преминаваха.

— Искаш ли да си починеш? Високите ти обувки не са особено подходящи за разходки.

И Триша си мислеше същото, макар да не го признаваше.

— Нямам нищо против да се полюбуваме на пейзажа. В края на краищата, едва минава шест.

— Нощта — съгласи се Лий — едва се спуска. Жалко, че магазините са затворени.

— Не допускам, че можеш да бродиш из магазините — засмя се Триша.

— Случвало се е.

— Искаш да кажеш, че те е дърпала някоя жена? Мислех си, че никой не е в състояние да те принуждава да правиш неща, които не желаяш.

— Предполагаш твърде много неща — отвърна сухо той. — И аз съм готов на отстъпки.

— При условие, разбира се, че печалбата си заслужава труда. — Седнала съвсем близо до него, Триша тръпнеше при допира с изпъкналите му мускули. — Какво щеше да правиш тази вечер, ако аз не бях с теб?

— Онова, което всъщност искаш да кажеш — обърна се той към нея, — е с кого щях да се срещна. — Той повдигна рамене. — Познавам двама-трима души, на които би им било доста приятно да се видят с мен.

— Естествено, жени. — Триша не успя да се отърси напълно от заядливия си тон.

— Не е необходимо. — Върху устните му се появи едва доловима усмивка. — Понякога предпочитам да си почивам в мъжка компания. Тази вечер обаче случаят не е такъв, следователно можеш да забравиш онова, което искаше да кажеш.

Триша тъкмо щеше да каже, че той е напълно свободен да си намери подходяща компания, когато пожелае, обаче самата призна, че това не е твърде уместно.

— На мен никога не ми се е случвало — излъга тя. — Убедена съм, че няма ни най-малко да се замислиш, ако пожелаеш да се отървеш от мен.

— Което показва, че не изпитваш особено доверие към мен. — Той плъзна ръка по облегалката на пейката, привлече я към себе си, наведе глава и притисна леко устни към нейните. — Какво трябва да направя, за да ти докажа, че грешиш?

— Престани, Лий — каза тя с пресипнал глас. — Гледат ни хората.

— Дори тук е обичайно двойките да се целуват по пейките из парковете — отвърна той и я пусна. — Изглежда още не си решила какво искаш.

Сърцето ѝ внезапно заби силно и болезнено.

— Какво означава това?

— Означава, че ако възнамеряваш да ме напуснеш, трябва отново да си помисля. Няма да ставам изкупителна жертва на онзи, който те е разочаровал.

Тя леко се подсмихна на иронията му.

— Никога не съм казвала, че съм била разочарована.

— Не е необходимо да го казваш. Цялото ти поведение го доказва. Работила си за Алън Паркър в „Грант-Досън“, нали? Той ли беше?

— Не! Освен като към работодател, към Алън Паркър не съм проявявала ни най-малък интерес.

— Но си напуснала доста внезапно и без особени причини.

Зелените ѝ очи остро го погледнаха.

— Разпитвал си за мен, така ли?

— Не повече от онова, на което съм имал право. Ако не е заради Паркър, защо тогава напусна?

— Вече ти казах, по финансови съображения. Ако съм имала връзка с някого, то положително не е била с женен мъж!

— Преди три години ти не се сети да ме попитана дали съм женен.

— Тогава беше съвсем различно.

— Нищо повече от един обикновен ваканционен романс. Това ли искаш да кажеш?

— Нещо подобно. — Целият им разговор стигна до място, от което не ѝ се искаше да продължава нататък. — Предпочитам да не ми се напомня за минали необмислени постъпки.

— Разкайваш ли се? — В гласа му прозвуча тъжен хумор. — Не бих могъл да кажа същото за себе си. Спомням си как изглеждаше в онези бикини. Имаше превъзходно тяло. Все още го имаш, макар че се мъчиш да го прикриваш. Тогава за първи и последен път се любих в морето!

— Нарочно ли искаш да ме накараш да се почувствам неудобно?

— Искам да намеря момичето, което беше тогава.

— Изпълнен с надеждата всичко да започне от началото?

— Бих бил лъжец, ако го отрека — призна той. — Почувствах същата искра в момента, в който прекрачи преди седмица прага на кабинета ми, макар че не го осъзнах веднага. Права беше да ме заподозреш в мотивите ми, когато те поканих онази вечер на вечеря.

Триша не смееше да го погледне в лицето от страх да не се издаде.

— Значи цялото ти възмущение на следната сутрин е било лицемерие?

— Може и така да се каже. Трябваше да ме придружиш на всяка цена в настоящото пътуване.

— Дори и чрез изнудване?

— Думата е много рязка, макар и уместна. — Нямах вид на каещ се човек. — Всъщност, нямах никакво намерение да си служа със заплахи.

— Нямах как да го разбера — подчерта Триша, — ето защо поведението ти продължава да е осъдително. Особено за човек с твоето положение. Сигурна съм, че и баща ти не би одобрил подобно поведение.

— Заплашваш ме, че ще му кажеш ли?

— Не съм го и помисляла — отвърна тя. — Нито пък имам намерение да се връщам към миналото.

— Но нямаш нищо против да ме разиграваш — сви устни той.

Нямаше смисъл да упорства, че не разбира какво иска да каже.

— Временно безумие — потвърди тя.

— Което ни връща отново към въпроса за мотивировката.

— Ти си като куче, захапало кокал — отвърна му рязко тя, изгубила вече спокойствие. — Смятах, че трябваше да ти се посмачка малко фасона. Тази мотивировка стига ли?

— Ако приемем, че ти бях дал възможност да се измъкнеш с нея. Да предположим, че бях решил да направя снощи нещо повече, освен да ти отворя само вратата? Какво щеше да направиш тогава?

Триша направи върховно усилие да отговори със спокоен глас.

— Щях да ти кажа да си вървиш.

— Това едва ли щеше да помогне. Всъщност, можеше да се окаже крайно възбуждащо. — Той млъкна преднамерено. — А може би си разчитала на точно такава реакция.

— Превъплъщаваш се във Фройд — подхвърли саркастично тя. — Може би ще престанеш да ме анализираш и ще започнеш да се занимаваш със себе си.

— Не е необходимо — отвърна ѝ непреклонно той. — И двамата желаем едно и също нещо. Единствената разлика се състои в това, че ти не желаеш да го признаеш.

— Мисли, каквото искаш. — Тя се изправи и не се учуди, че краката ѝ трепереха. — Връщам се в хотела.

— През целия си останал живот ли възнамеряваш да останеш така самостоятелна? — обърна се той към нея. — Или това е някакво временно състояние?

— Да оставим нещата така, както са — отвърна му тя с добре пресметната насмешливост и остана с отворена уста, когато ръката му я хвана за рамото и я завъртя с лице към себе си.

Сивите му очи проблеснаха. Триша направи плах опит да го избегне, като обърна глава встрани, но той просто я хвана за врата със свободната си ръка. Целувката му беше изпепеляваща и събуждаше глад за нова. Тя не беше в състояние да каже нищо.

— Няма да се върнеш в хотела — поне засега! Ще прекараме вечерта така, както я замислихме. Можеш дори да го наречеш част от служебните ти задължения. Ти каза, че ще бъдеш винаги на разположение там, където е необходимо.

— Това не представлява част от служебните ми задължения. И двамата много добре го знаем. Лий...

Той я накара да млъкне, като просто постави пръст на устните ѝ.

— Добре. Каня те. Само на вечеря. Без никакви ангажименти.

Тя се разпъваше на кръст. Е, да става каквото ще! По-късно можеше да съжалява, но сега това нямаше никакво значение. Просто нямаше да мисли за бъдещето.

Лий се отпусна, когато забеляза промененото изражение на лицето ѝ.

— Така е по-добре — каза той. — Да вървим да вземем такси.

Вечерта започна така, както я бе очаквала. Първо пиха коктейли в някакво градско кафене. После отидоха в един ресторант, където се сервираше най-добрата традиционна немска кухня. Имаше и малък дансинг. Пианист свиреше мелодии от тридесетте години.

— Идвал ли си по-рано тук? — обърна се Триша към него. Атмосферата много ѝ допаднаше.

— Два-три пъти — потвърди той. — Не твърде често, за да запомнят името ми.

Суховатият му хумор я накара леко да се усмихне.

— Никога не си ми споменавал за майка си. Тя... жива ли е?

— Жива и здрава. Омъжена е за един строителен магнат и живее в Швейцария.

— Съжалявам — отвърна бързо тя. — Не знаех, че родителите ти са разведени.

— От четиринадесет години. — В гласа му нямаше никакво вълнение.

Дали поради тази причина и самият той не желаше да се жени, запита се Триша. Положително не и от липса на жени, копнеещи да станат госпожа Смит. Ако имаше и най-малък шанс... Тя прекъсна рязко последователността на мислите си, понеже забеляза, че той я наблюдава и понеже се страхуваше да не се издаде. Женитбата положително не влизаше в сметките.

— Ще танцуваме ли? — покани я той, когато пианистът засвири други носталгични мелодии.

Триша кимна и стана от мястото си. Докато отиваха към дансинга, пулсът ѝ се учести. Там вече имаше няколко двойки, затова по необходимост трябваше да се държат плътно един до друг. Лий хвана ръката ѝ и я постави върху гърдите си, после леко и нежно я целуна по слепоочието.

— Също като едно време — прошепна той. — Хубаво ми е с теб, Триша.

В душата ѝ бушуваше истинска буря от чувства. Но най-силното като че се доближаваше до безразсъдство. Не че щеше да му позволи да промени нещата. Лий бе несломим. Тя вече нямаше необходимите душевни сили да се откъсне от него. Каквото и да станеше, щеше поне да има нещо, за което да си спомня.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато най-сетне се върнаха в хотела, той бе напълно утихнал. Достигнаха своя етаж, но Триша не бе напълно сигурна, дали плановете на Лий съвпадат с нейните очаквания. Щом той взе ключа от ръката ѝ, тя установи, че се моли да не ѝ го връща. Не искаше Лий да си отива.

И той не си отиде. Тя чу как вратата зад двамата им се затвори. Чувствата, които изпитваше към него, бяха много по-дълбоки от мимолетно желание. Преди три години се бе влюбила в него и все още го обичаше.

Той пъкна отново ключа във вратата и я заключи отвътре. Тя потръпна, но не от страх, когато ръцете му я прегърнаха през кръста и я придърпа към себе си. Триша обърна лице към него, за да посрещне пламенните му целувки, дълбоко развълнувана от спомена за други нощи и други целувки. Каквито и сърдечни терзания да я очакваха занапред, заслужаваше си да ги изтърпи, само и само да бъде отново близо до него.

Лий разкопча умело копчетата на роклята ѝ и тя се свлече леко на пода. Триша остана само по дантеленото си бельо. Той прекара ръце по гърдите ѝ по болезнено познатия начин.

— Прекрасни — прошепна той. — Съвършени!

Триша се огъна в ръцете му, повдигна лице към неговото и започна да го целува пламенно и буйно. От ума ѝ излетя всичко, освен обзелото я желание да бъде отново с него. След години, преживени в полусън, сякаш отново възкръсна за живот.

Нейната страст запали същото желание и у него. Лий я вдигна задъхан от пода, пренесе я до леглото, успя някак си да вдигне завивките и да я постави върху снежнобелите чаршафи.

Обувките ѝ бяха паднали от краката. Тялото ѝ потръпваше, докато бавно и внимателно той нави надолу чорапите ѝ и ги свали. Единствената светлина в стаята се процеждаше от лампа с оранжев абажур, поставена в най-отдалечения ъгъл. Сигурно я бе запалила

някоя от камериерките. Кожата на Лий изглеждаше бронзова на тази светлина.

Той се изправи и също се съблече. Триша го наблюдаваше с присвити очи, а сърцето ѝ удряше лудо в гърдите. Тялото му бе точно такава, каквото го помнеше: широки и мускулести рамене, голям гръден кош, триъгълник от накъдрени косми, тесен кръст и силни бедра. Като статуя от Роден.

Сега значение имаше само моментът, който съпреживяваха. Само двамата, останали отново сами.

Той седна до нея, целуна я бързо по върха на носа, после плъзна ръце по гърба ѝ, откопча клипса на сутиена и го свали. Триша забеляза блясъка в очите му, когато я погледна и почувства разлялото се по тялото ѝ удоволствие, щом нежните му ръце започнаха я милват. Зърната на гърдите ѝ настръхнаха.

Тя застина, когато той наведе глава и ухапа едното. Чувството бе толкова прекрасно, че граничеше с болка. Тя прекара ръце по широките му рамене и започва да милва чувствителните места по врата му. Лий продължи да я съблича.

Триша изтръпна при познатото докосване, изкрещя неистово, после откликна страстно и го прие с широко отворени бедра. Най-сетне се сляха — плът с плът, дух с дух. За неговото не знаеше, но тя влагаше и цялото си сърце.

Лий произнесе името ѝ в момента на своето удовлетворение, независимо от това, че тя вече не се казваше Ема. Двете с Ема бяха една и съща личност, защо да се чувства обидена? Защото ролята, която бе играла преди три години се различаваше съществено от сегашната. Ако той продължаваше да търси Ема, тя просто не съществуваше.

— Това е най-приятното европейско турне, което някога съм имал — промълви той. — Ти си истински божи дар, Триша.

— Служебно задължение — отвърна тя, без да съзнава точно какво казва и чувства как устните му престанаха да целуват кожата ѝ.

Той повдигна бавно глава и я погледна със свити устни.

— Надявам се това да е шега.

— И наистина е така — отвърна бързо тя. — При това не много уместна.

— Повтори го! Ако мислех... — Той млъкна, поклати глава и леко се усмихна. — Няма значение. Всички ние от време на време казваме неподходящи неща. Вярвам, че и на теб ти беше приятно така, както и на мен.

„Приятно“ бе много обикновена дума, за да изрази онова, което бе изпитала тя, помисли си Триша, но нямаше никакво желание да му го казва. Той искаше единствено да поднови старите удоволствия. Но добрал се веднъж до това, може би щеше да изгуби интерес.

— Не е необходимо да ти го казвам, Лий — промълви тя, — но ти си идеален любовник.

Едната му вежда се повдигна леко саркастично.

— Смяташ се за достатъчно квалифицирана, за да правиш сравнения?

— Не от опит, ако имаш това предвид — отвърна рязко тя. — Нямам навик да спя с който ми попадне.

— Сигурен съм в това. Любовта с теб дава такава сила на мъжа, че той се чувства окрилен. Раздаваш се без остатък.

Освен най-съкровените кътчета на душата, помисли си Триша.

— Знаеш ли, има толкова много неща, които не си ми казала. Неща, за които не съм те питал. Не че щеше тогава да ми отговориш, сигурен съм в това.

— Тогава си бях измислила и произход — призна Триша. — Ти не бе далеч от истината с тезата си за пренебрегнатата дъщеря. Като се оглеждам сега назад, съмнявам се, че нямаше да устоя. — За миг се подвоуми, после добави неуверено: — За щастие, ти тогава не прояви голям интерес.

— Понеже създаваше впечатление, че желаеш да останеш анонимна — отвърна той. — Не си спомням и ти да си проявявала интерес кой и какъв съм самият аз. — Сега той замълча. — Какво е станало с родителите ти?

— Баща ми починал при служебна авария, докато съм била още бебе, а майка ми умря, когато бях на шестнадесет години — отвърна безизразно тя. — Живях при кръстниците си, докато завърших колежа и си намерих работа, която ми даде възможност да стана независима.

— Положително ти е било много трудно — каза тихо Лий.

— Доста, но успях да се справя. Стана ми по-леко, когато започнах да печеля по-добре, макар и все още да не съм успяла да се

сдобия с нещо повече от една стая. Животът на борда на голям параход винаги ми се е струвал върхът за прекарване на отпуската, вероятно поради това, че за мен е бил недостижим. Това бе голямо изкушение, когато наследих онези пари.

Лий я целуна нежно по устните.

— Все още не разбирам, защо изпитваше необходимостта да се прикриваш.

— Предполагам, че е бил някакъв своеобразен снобизъм — призна тя. — Бях убедена, че няма да бъда приета, ако се разбере, че всъщност съм външен човек. — Опитва се да придаде известна комичност на думите си. — Не съм убедена, че самият ти щеше да ми обърнеш същото внимание, ако знаеше истината.

Той се засмя.

— Ако се бе оказала типична глупава и красива блондинка, нямаше да ти обърна внимание, независимо от произхода ти. Всяка прекарана тогава с теб минута ми бе приятна, а не само правенето на любов.

— Но само по време на пътуването — каза леко Триша.

— Изборът бе твой, а не мой. Поне така ми се струваше тогава — отвърна той.

— Какво означава, че изборът е бил мой?

— След Барбадос ти се отдръпна. Сякаш бе взела решение, че е време да сложиш точка на цялата история. Смятах, че си обвързана с някого, който те очакваше. Във всеки случай, не аз трябваше да се опитам да те накарам да промениш решението си. — В гласа му прозвуча любопитство. — Прав ли съм?

— Сметнах, че след като се върнем в Саутхямптън, всичко трябва да свърши.

— Защото си ме смятала за човек, който веднага ще ти обърне гръб, след като разбере коя си?

— Нещо подобно. — Тя се раздвижи неспокойно, уплашена да не се издаде докрай. — Всичко отдавна е минало, Лий.

— Точно така. — При нейното движение, той отново се възбуди. — От друга страна, в момента имаме всичко...

Беше прекрасно, но съвсем недостатъчно, помисли си Триша, когато той отново я облада. Единствено любовта му носеше пълно удовлетворение, а това не представляваше никакво успокоение за нея.

Тя се събуди, когато по едно време той стана от леглото. Продължи да лежи мълчаливо и да го наблюдава как си прибира нещата и тръгва бавно към вратата, съединяваща двете стаи. Тя бе заключена от нейната страна, както вероятно и от неговата, предположи тя. Когато видя как отвори вратата без никакво затруднение, Триша изведнъж разбра, че Лий сам я бе отключил предварително. Следователно бе намислил вечерта да завърши по този начин. Сметнал е за сигурно, че могат да прекарат поне част от нощта заедно. Часовникът на нощната масичка показваше три и десет. Значи бе спала около час. И Лий положително бе заспал.

Триша се обърна по гръб и се опита да осмисли своите чувства. С готовност беше отишла твърде далече и едва ли можеше да се сърди само на него. Въпросът е какво щеше да стане по-нататък. Дали Лий щеше да очаква всяка вечер същата свобода на действие? Признаваше, че самата тя го желаше, макар че цената, която щеше да заплати при раздялата, щеше да бъде много висока.

Най-сетне успя да заспи.

На следващата сутрин слезе в осем часа в ресторанта. Лий се появи пет минути по-късно.

— Почуках на вратата ти — каза той и зае мястото си на масата за двама. — Защо не ми се обади, че си готова?

Унесените ѝ зелени очи погледнаха въпросително впитите в тях сиви.

— Сметнах, че не очакваше да ти се обаждам.

— Не очаквах ли? — Докато я оглеждаше внимателно, между тъмните му вежди се появи дълбока бръчка. — Струва ми се, че това е очевидно.

— Не искам никакво специално отношение след снощи, Лий — отвърна весело Триша.

Бръчката стана по-дълбока.

— Какво означава това?

— Точно това, което казах. — Триша се опита да остане спокойна и съсредоточена. — Никакви ангажименти.

— Разбирам. — Сивите му очи изведнъж станаха студени като стомана. — Само едно нощно забавление!

Тонът му я накара да трепне.

— А каква е другата възможност? — запита тя. — Цяла поредица от подобни нощи! Нямам навик да спя с шефовете си.

— Значи изживяването бе извънредно както за теб, така и за мен. — Думите не прозвучаха като въпрос, а като твърдение, в което нямаше особена злоба. — Винаги съм се пазел от личните връзки, когато те са пречели на служебните отношения, но това е нещо съвсем различно.

— Защото аз заемам временна длъжност?

— Това има отношение, макар и не в смисъла, който влагаш ти. — Лий млъкна и се взря в лицето ѝ, сякаш търсеше искрица на подкрепа. — Когато се разделихме в Саутхямптън, аз останах с впечатление, че си искала да преживееш само един ваканционен романс. Сега разбирам защо си ме накарала да мисля така, макар и тогава да не бях съгласен с теб. Важното сега е, че отново се срещнахме. Отдава ни се втора възможност да се опознаем по-добре. Твоята компания ми е приятна, Триша. Винаги ми е била приятна. Физическото привличане е само част от интереса ми към теб.

Тя дълго време не сваляше мълчаливия си поглед от него. Не можеше да реши дали е искрен. Доверието трябваше да представлява неразделна част от любовта, но тя не му вярваше. Поне не напълно.

— Кажй нещо — настоя той.

— Трудно ми е.

— Защото си с чувството, че си тук по договор? — Той поклати глава. — Ти си напълно свободна. Ако предпочиташ да си отидеш у дома, аз няма да ти преча.

Тя прехапа долната си устна.

— Не съм казвала, че искам да си ида у дома.

— Зная. Давам ти свобода на избор. — Гласът му прозвуча тихо. — Бих бил истински лъжец, ако се опитам да приема, че снощното преживяване е изолиран случай. Ние си допадаме както в любовта, така и в интелектуално отношение.

— Струва ми се, че сега е по-добре да се съсредоточим върху работата — каза накрая тя и се опита да се усмихне. — Умът ми не е в състояние да се справи с толкова много неща в едно и също време.

— Твоят ум — каза с известна ирония Лий — е в състояние да се справи с всичко. Утре трябва да се срещнем с хората от Цюрих, след

което имаме цял уикенд, за да оправим нашите отношения.

Включително следващите две нощи, помисли си Триша. След снощното прекарване щеше да бъде още по-трудно да не задоволява нуждата, която Лий запали у нея.

Денят се оказа дълъг, макар и пълен с напрежение. Карл уреди служебен обяд, на който не поканиха Триша. Оставиха я да обядва с неговата секретарка в ресторанта за служителите.

— Невинаги обядвам тук — каза жената на чудесен английски, когато двете седнаха на масата, — но днес храната е добра, нали?

— Превъзходна е — отвърна Триша. — Предполагам, че работите от дълго време в компанията?

— От петнадесет години. Струва ми се, че се познавате с господин Смит отдавна, а не само от тези две седмици? Той е много млад за подобен пост. Тук, в Германия, рядко считат един мъж подготвен за ръководител от подобен мащаб, ако не е навършил поне четиридесет и пет години.

— И в Англия не е толкова обикновено — отвърна Триша, като не счете за необходимо да отговаря на първия ѝ въпрос. — Но всяко правило си има изключения. Господин Смит се справя напълно с работата си.

— В това няма никакво съмнение — побърза да я убеди Лириан Шнайдер. — Мнението за него е много високо. — Тя леко се усмихна. — Някои от по-младите ни колежки го считат за много привлекателен.

Вероятно и по-възрастните, помисли си Триша.

Прибраха се късно в хотела, след като по-голямата част от следобеда прекараха в обиколка на едно от спомагателните предприятия в околностите на града.

— Какво смяташ да правиш тази вечер? — запита я Лий.

— Още не съм решила — призна Триша. — След вечеря мисля да си легна рано.

— И аз не мога да измисля нещо по-добро. Особено от това да си легна по-рано.

— Нямах това предвид — отвърна тя с дрезгав глас.

— Зная. — Гласът му прозвуча малко грубо. — Ако смятах, че играеш с мен някаква игра, веднага щях да те кача на обратния самолет. Твърде много ли ще бъде, ако те поканя на вечеря?

— Разбира се, не. — Едва не му каза, че е съгласна на всичко. — В хотела ли?

— Предполагам, че ресторантът не отстъпва на останалите. В колко е полетът ни за Цюрих?

— В осем часа — отвърна тя. — Пристигаме в десет и половина.

— В такъв случай, най-разумното е да си легнем рано. За утрешната среща трябва да съм в отлична форма. Няма да е зле да наредиш да ни събудят в шест часа сутринта и да ни сервират закуската по стаите.

Служебните задължения, помисли си кисело Триша, съвсем определено са на първо място. Не знаеше дали да е доволна, или да съжалява, че не тя взе последното решение.

Триша очакваше Цюрих да е шумен град, но се оказа, че в него витае спокойна атмосфера, с кафенета по тротоарите, оградени с дървета улици и живописни площади.

Малко по-възрастен от Лий, Улрих ле Тисиер се оказа човек с чувство за хумор и Триша се привърза начаса към него.

Името му, както обясни той по време на обяда, идвало от родения му във Франция баща и от майка му, която била германка. В Швейцария най-често се говорел немския език, но френският и италианският заемали съответно второ и трето място. Повечето швейцарци разбирали и трите езика, но обикновено разговаряли помежду си на швейцарски немски, който всъщност представлявал отделен език.

— Тук завършва урокът — обърна се той на английски към седналата до него Триша. — Създадохте много добро впечатление, като проявихте интерес към казаното от мен.

— И наистина ме заинтересува — каза тя. — Никога не съм идвала в Швейцария и зная много малко за страната. Не очаквах Цюрих да е такъв град.

— Повечето хора, които го посещават за първи път, мислят като вас — потвърди думите ѝ той. — Много също така смятат, че той е столица на страната.

Триша се засмя.

— Не съм чак толкова неука. Бихте ли ми препоръчали да посетя Берн?

— Бих ви препоръчал да прекарате няколко седмици и да обиколите цялата страна — отвърна той. —пейзажът е неповторим. — Той се обърна към английския си колега, който се бе задълбочил в разговор с един от другите директори. — Трябва да се възползвате от случая и да направите разходка по езерото през уикенда, Лий. Целият маршрут трае около пет часа.

— Звучи много примамливо, но уредих вече да прекарам уикенда в Уинтъртур.

— О, да, разбира се. Естествено имаш желание да посетиш майка си. — Той се обърна към Триша. — Бихте ли желали да прекарате неделния ден с моето семейство? Почивните дни прекарваме съвсем обикновено, но сте добре дошли.

— В пътуването е включена и Триша — обади се Лий. — Това ще бъде една заслужена почивка след добре свършената работа.

Като си помисли каква огромна работа я чакаше след завръщането им в Лондон, на Триша съвсем не и се искаше да се закове още сега зад бюрото. Удиви я само кога е уредено това пътуване, и дали изобщо е уредено. Съмняваше се, че Лий има намерение да я представи на майка си.

От многозначителните погледи, които ѝ отправиха, стана ясно, че и останалите не повярваха на историята. Шеф, пътуващ със своята секретарка, свободен уикенд — положението бе ясно. Тя направи върховно усилие да не издаде овладелите я чувства. Колкото и създалото се положение да ѝ бе неприятно, просто нямаше какво да направи. Нека, въпреки, си мислят каквото желаят!

Хотелът, в който ги настаниха, бе по-малък от досегашните. Неговата архитектура и украса напомняха за отминали вече времена, но луксът и удобствата бяха първокласни. Самите стаи бяха прекрасни, мислеше си Триша, докато се наслаждаваше на чудесните месингови кревати и солидните махагонови мебели.

Тя отвори съединяващата двете стаи врата, когато Лий почука леко и го погледна с такъв израз, че той повдигна въпросително вежди.

— Случило ли се е нещо?

Бяха ги докарали в хотела с открита кола, затова не успяха да разговарят. Сега ѝ се удаваше първата възможност да му каже какво ѝ

тежи на душата. Изправена пред него, тя установи, че се обърква.

— Този уикенд... — започна тя. — Защо каза пред всички, че отиваме на посещение при майка ти?

— Онова, което казах — отвърна невъзмутимо той. — е, че ще прекараме края на седмицата в Уинтъртур, а не задължително с майка ми и нейния съпруг. Този град е световноизвестен културен център и е типично швейцарски. Ще ти хареса.

Тя смутено го погледна.

— Да не искаш да кажеш, че нямаш намерение да посетиш майка си?

— Ни най-малко. Просто не желая да отсядам в къщата. Това е всичко. Със съпруга ѝ не се разбираме особено добре. Запазих хотел по телефона от Берлин. Това е един от най-старите хотели в околността.

— А какво ще правим тук? Все още е понеделник вечер.

Той сви рамене.

— Обичаш ли да ходиш на опера?

— На някои — отвърна тя, озадачена от нелогичния му въпрос.

— Какво ще кажеш за „Кармен“?

— Една от любимите ми опери — призна тя. — Необходимо е обаче да се запазят много отрано билети.

— Улрих има връзки и може да се справи с всичко. За него не представляваше трудност да намери два билета.

— Значи вече разполагаш с билетите? В такъв случай, защо трябваше да ме питаш за моите предпочитания?

Той отново сви рамене.

— Не е необходимо да ги използваме.

— Пак излишни разходи. Също като стаите, които ще останат свободни в края на седмицата.

На Лий му стана забавно.

— Грижата за разходите на компанията ти правят чест. Всъщност, билетите са от Улрих. Той много те харесва. Каза, че му напомняш на жена му, в годините, когато се е запознал с нея. Тя също е англичанка. — Лий се изправи на вратата, на която се бе облегал. — Преди представлението ще хапнем. Струва ми се, че няма да издържа гладен. — Може ли да се срещнем след половин час?

— Разбира се. — Триша не се тревожеше за нищо друго, освен за това, че двамата щяха да прекарат заедно не само тази вечер, но и цели

два дни и ноци след това. Ако съществуваха някакви съмнения, те щяха да се появят по-късно. Тя весело се усмихна. — След половин час.

СЕДМА ГЛАВА

И постановката, и изпълнението на „Кармен“ бяха прекрасни. Триша призна, че това бе най-доброто представление, което някога бе гледала и слушала.

— Юнският фестивал на изкуствата е едно от главните събития в Европа — каза Лий. — Обикновено се опитвам да съчета командировките си с него.

Спряха се да пият по нещо в един от кафе-баровете, разположени на тротоарите.

— Барбара обича ли музиката? — запита Триша.

— Ако въпросът ти означава, дали съм я водил в миналото по концерти, тогава отговорът е „да“. Тя е прекрасна за компания. — После добави спокойно: — Само това, нищо повече.

— Не съм казвала, че е имало и нещо друго. Не те упреквам, дори и да е имало. Ти си напълно свободен човек.

— Искаш ли да забравим временните си задължения и да се възползваме най-добре от времето, с което разполагаме? Тъй като си видяла сравнително малко от Цюрих, мисля, че утре сутринта можем да поразгледаме наоколо, а следобед да потеглим за Уинтъртур. Дотам е само половин час с кола.

— Чудесно. Докато си при майка си, аз мога да разгледам града.

— Предпочиташ да не се срещаш с нея?

— Не е въпрос на предпочитание. Просто си мисля, че желаяш сам да я посетиш.

— Когато Андерс е там, желанието ми изчезва. Тя все още е много привлекателна жена и обича да го показва.

Триша не искаше повече да го разпитва. Както и да я представеше Лий, за всеки щеше да стане ясно, че отношенията им не бяха само служебни. Единствената друга възможност бе да настоява да я остави в Уинтъртур.

Ще уточни какво да прави, когато дойдеше подходящият момент. Пред тях първо имаше цяла нощ и сутрин.

Лий я заведе в хотела, без да остави у нея никакви съмнения, по отношение на намеренията си. Той влезе след нея в стаята и заключи решително вратата. Двойната стъклена балконска врата с изглед към езерото беше отворена. Триша излезе навън да се полюбува на изгледа и потръпна, когато Лий я прегърна отзад с ръце.

— Много си красива на лунна светлина — каза тихо той. — Косата ти блести като сребро.

— Вероятно предварително е посивяла — отвърна тя и го чу как се засмя.

— Само англичанка може да отхвърли по този начин комплимент. Трябва да знаеш, че си прекрасна, Триша!

Той вдигна косата на врата ѝ и нежно я целуна. Ръцете му потърсиха гърдите ѝ.

— Ти си в състояние да докараш всеки мъж до полуда! Какво има? — запита той, като усети промяната в нея. — Да не би начинът, по който те докосвам, да не ти харесва?

— Може да ни забележат — опита се да каже, колкото се може по-меко тя.

— Това може да стане само от лодка и с бинокъл за нощно гледане, насочен точно към нас — отвърна сухо той, но дръпна ръцете си. Облегна се на перилото на балкона и я погледна отстрани. — Щеше да се чувстваш много по-добре, ако отпред беше плоска.

— Не по-добре, но може би малко по-уверена, че съм самата аз, а не издутата ми блуза, която прави най-силно впечатление.

— Не мога да говоря от името на другите — каза след малко той, — но мога да те уверя, че моят вкус включва много повече. Смятам, че го казах ясно още от самото начало. От друга страна, бих бил истински лъжец, ако се опитвах да отричам, че тялото ти няма никакво значение за мен. Онова, което те прави толкова завладяваща, е съчетанието на интелект и външен вид

Поне временно, помисли си тя. След като се върнеха в Англия, всичко може би щеше да се преобърне с главата надолу.

Ако искаше да се наслади на останалата част от пътуването, трябваше да престане да мисли за бъдещето, а да приема всеки ден сам за себе си, каза си тя. Нощите също.

Триша се усмихна, обърна се, обви ръце около врата на Лий и леко го целуна по бузата.

— Забрави всичко онова, което казах.

Той не отвърна нищо, само я притегли към себе си и дълго и пламенно я целува. Триша се остави в прегръдките му и не се възпротиви, когато той я вдигна така, както миналия път и я пренесе вътре. Обичаше го и в момента не искаше нищо друго, освен да бъде с него.

Подсъзнателно изпита лек страх, че онова, което бе казала, можеше да го направи малко по-сдържан, но безпокойството ѝ се оказа напразно. Той отново я издигна във висините, задоволи и последното ѝ желание и я остави напълно изтощена.

Единственото, което ѝ липсваше, бе неговата любов, помисли си тя, когато след малко вътрешната врата се затвори след Лий. Но той не бе длъжен да я доказва постоянно.

Утринното слънце обещавахе нови възможности. Триша излезе на балкона да се полюбува на искрящата вода, изпъстрена с платноходки, и си каза, че в ден като този не бе възможно човек да се чувства потиснат. Целият уикенд бе пред тях. Можеха да правят каквото си пожелаят. Единственото тъмно облаче на ясения хоризонт бе предстоящото посещение, което Лий щеше да направи на майка си. Триша още не беше решила как да прекара следобеда.

Двамата бяха сред първите, които слязоха на закуска в слънчевия ресторант. Към осем и половина излязоха сред виещи се алеи, стари дюкянчета и живописни площадчета, останали почти непроменени още от предните векове.

— Като едно време, нали? — обърна се Лий към нея. — Помниш ли как тогава се разхождахме?

— Как мога да го забравя — отвърна Триша.

— Мислех, че след това си пътувала много.

— Ходих в Канада и Тайланд — отвърна тя.

— Сама ли?

— Да.

— Малко е опасно за сама жена.

— Никога не съм изпадала в опасни положения.

— Имала си късмет. — Дълго време той не каза нищо. После започна с променен тон. — Наистина ли смяташ да обсъдиш

предложението за работа тук?

— Не е ли време да престанем да се делим от хората, живеещи в Европа? — обърна му внимание Триша, понеже нямаше никакво желание да се обвързва точно сега с каквито и да било решения. — Нали вече сме свързани с Европа.

— Манталитетът ни обаче все още е на островитяни. На хората ще е необходимо много време, преди да престанат да казват, че „отиват на континента“, независимо има или няма тунел под Ламанша. Но ти не отговори на въпроса ми.

Тя не откъсваше очи от открилия се пред очите им пейзаж.

— Само защото още не съм взела твърдо решение. Признавам, че предложението на Пол ме интересува, но преди това трябва добре да си помисля.

— И за какво да си помислиш? Нямах никакви сърдечни връзки, нали?

— Нищо сериозно. Волна съм като птичка — сви рамене тя.

— Да предположим — продължи спокойно той, — че ти бъде предложена постоянна работа в Англия. Би ли помислила върху това предложение?

— Вече ми предложиха — отвърна тя. — Джеймс Брайънт търси секретарка, понеже неговата напуска. При положение, че е сериозен.

— О, в това не бива да се съмняваш — отвърна сухо Лий. — Ти притежаваш необходимата квалификация. Аз имах предвид работа в „Бринкланд“.

— Едва ли е уместно, като се имат предвид обстоятелствата — отвърна сдържано тя, за да не издаде обзелото я вълнение.

— Може и така да е. — Той я обърна към себе си и я хвана леко за раменете. — Не искам отново да те загубя, Триша!

Лий не си послужи с думата „любов“, но подтекстът беше ясен. Останалото бе въпрос на време. Предложението му да ѝ намери работа представляваше средство да я задържи до себе си.

— Заслужава да си помисля — отвърна тихо тя и видя как сивите му очи потъмняха.

— Добре. Сериозно си помисли.

Триша усети, че иска да ѝ каже още нещо, но наоколо имаше много хора и не бе удобно да се водят лични разговори. Можеше да почака. Тя можеше да почака.

Прекараха остатъка от сутринта в обиколки из лабиринта от тихи алеи и прекрасни стари сгради.

— И месец няма да стигне, за да разгледаме всичко — каза тя, докато обядваха с прясна риба от езерото в малък ресторант, който Лий бе открил при предишното си пътуване. — Нощният живот тук сигурно е много активен.

— Така е — съгласи се Лий. Гласът му звучеше бодро, а и самият той имаше отпочинал вид. — Определено си заслужава човек да му отдели повече време.

— Ти самият прекарвал ли си тук повече от няколко дни?

— Никога не съм разполагал с достатъчно време — поклати глава той. — Впрочем, в понеделник заминаваме за Баден, за да огледаме нашата нова компания. Страхувам се, че ще ни отнеме доста време.

— Затова сме тук — отвърна тя и видя как погледът му просветна.

— Да, преди всичко.

Триша погледна слабото му скулесто лице и сърцето ѝ се изпълни с любов. Копнееше да му го каже, но сега не бе нито времето, нито мястото за това. Може би довечера ще намери удобен момент да му разкрие чувствата си.

Взеха кола под наем и заминаха за Уинтъртур. Лий не се съгласи да я остави в града и продължи през обрасло с гори предградие, с пръснати тук-там чудесни вили. Накрая влезе през някакви отворени врати и спря колата пред прекрасна вила.

Къщата, построена в алпийски стил и надвесена над малко езеро, хареса на Триша.

— Не е лоша, нали? — обърна се Лий към нея, като заобиколи колата и се приближи. — Семейство Рейсън се е заселило тук преди почти сто години. Андерс е швейцарец от трето поколение.

Преди да успее да му отговори, вниманието на Триша бе привлечено от някаква жена, която тъкмо излизаше от къщата. Беше висока и стройна, облечена в едноцветна, но явно скъпа, синя ленена рокля и с перли на шията. На пръв поглед изглеждаше доста млада, за да е майката на Лий.

— Скъпи, толкова се радвам, че успя да дойдеш! — възкликна тя. — Сините ѝ очи малко помръкнаха, когато съгледа Триша. — О,

мислех, че водиш и секретарката си?

— Точно това и направих — отвърна непринудено Лий, — Триша замества Барбара.

— Временно, докато тя се възстанови и поеме отново работата си — отвърна бързо Триша. — Наложил се да ѝ направят спешна операция на апендикса.

— Бедната Барбара! — Симпатията ѝ изглеждаше искрена. — И вас съжалявам. Да поемате такава тежка работа. Тези служебни командировки винаги са много уморителни.

— И откъде знаеш? — обърна се синът ѝ към нея с лек присмех. — Никога не си ходила в командировка.

— Представям си го, скъпи — отвърна леко тя. — Заповядайте на терасата. В такъв прекрасен ден не бива да се затваряме вътре. Съжалявам, но на Андерс се наложи да отпътува в четвъртък за Лондон и ще се върне едва тази вечер. Но може би е по-добре, като имам предвид как се държите един към друг. Всъщност, не разбирам защо той не ти харесва, Лий.

— Така ли? — запита сухо той. После хвана леко Триша за лакътя, усмихна ѝ се окуражително и последваха по-възрастната дама. — Впрочем, татко ти изпраща много поздравя.

Хелън Рейсън се обърна и погледна Триша с неочаквано студен поглед.

— Предай му и моите.

Същият лукс властваше и във вътрешността на къщата. Лий и Триша седнаха толкова близо един до друг, че просто докосваха коленете си. Той очевидно не правеше никакви усилия да прикрива отношенията им. Триша си помисли дори, че сякаш ги подчертава. От начина, по който ги гледаше майка му, ставаше ясно, че е разбрала намека му. Триша обаче не долови одобрение от нейна страна.

Разговорът не бе никак лесен. Представена като негова секретарка, третирана като лична придружителка, Триша не се чувстваше на мястото си. Просто нямаше представа каква игра играе Лий. Знаеше само, че започва да изпитва все по-нарастващ гняв към него, че я бе поставил в подобно неприятно положение.

Следобедният чай бе сервиран в четири и половина от униформена прислужничка. Един от най-цивилизованите английски обичаи, от който тя никога нямало да се откаже, обясни Хелън.

— Миналата седмица разговарях по телефона с Джейн — подхвърли небрежно тя, докато подаваше чашата с чай на Лий. — Каза ми, че двамата сте прекарвали чудесно на приема в семейство Грейнджър.

— Не бих казал, че вечерта беше чак толкова интересна — отвърна той така безгрижно, че Триша не разбра дали наистина бе усетила внезапното изопване на мускула на допряния до нея крак. — Повечето от гостите бяха почти деца.

— Очевидно са били млади, като се има предвид, че Даяна е само на двадесет и две, не е ли така? — На майка му ѝ стана забавно. — Наистина, скъпи, човек ще си помисли, че вече си остарял.

— На достатъчно години съм, за да могат подобни срещи да ми доставят някакво удоволствие — отвърна той. — Сложила си ми и мляко.

— О, как можах да забравя! — Тя пое чашата и му наля нов чай. — Заповядай.

Триша остана с впечатлението, че той се опита да промени темата на разговора. Коя ли беше тази Джейн, учуди се тя. От начина, по който майка му говореше за нея, излизаше, че двамата с Лий са в доста интимни отношения помежду си.

Хелън не засегна повече този въпрос, но насочи разговора към Триша и започна да я разпитва за семейството и за живота ѝ. Триша ѝ отговаряше учтиво, макар и малко въздържано. Яд я беше на Лий.

Когато той ги остави за малко сами, майка му изплю камъчето.

— Струва ми се, длъжна съм да ви предупредя, че моят син не е свободен — заяви тя, щом Лий се отдалечи достатъчно, за да не може да чуе разговора им. — Ще се жени за моята кръщелница, Джейн Давенпорт.

— Защо смятате, че сте длъжна да ме предупредите, госпожо Рейсън? — рече хладно Триша.

— Да не би да смятате, че не разбирам какво става между вас? Изписано е върху лицата ви, скъпа моя! Не бих могла да обвиня Лий, че се е възползвал малко повече от положението си. Вие сте много привлекателна. Но трябва да разберете, че той няма сериозни намерения спрямо вас.

— Аз не си търся съпруг, госпожо Рейсън — повдигна подигравателно вежди Триша, — но дори и да е така, съмнявам се дали

вашият син би представлявал идеалния избор.

— Наистина ли? — възкликна изпълнена с недоверие Хелън Рейсън. — Но не бихте отrekli, че имате известни отношения с него.

— Вероятно вие самата би трябвало да попитате Лий. Убедена съм, че той ще остане очарован от интереса, който проявявате.

— Вие отговорихте вече на въпроса ми. — Възрастната дама замълча. Видът ѝ показваше, че въпреки желанието си, изпитваше възхищение към Триша. — Вие сте една много самостоятелна млада жена. Много по-самостоятелна от мен, когато бях на вашата възраст.

Всичко това само така изглежда, помисли си Триша.

След като каза онова, което искаше, Хелън пак пое ролята си на любезна домакиня и предложи да напълни отново чашата на Триша. Тя прие, защото това ѝ даваше възможност да прави нещо с ръцете си. Триша не изпитваше особена враждебност към нея, защото чисто и просто искаше да ѝ спести излишните илюзии. Омразата ѝ бе насочена единствено към Лий. Щеше да ѝ плати за всичко това. Все още не можеше да каже как, но поне никога нямаше да узнае за глупавите идеи, които се бяха въртели в главата ѝ!

Двамата си тръгнаха в пет и половина, въпреки настояванията на Хелън да останат за вечеря.

— Андерс очаква с нетърпение да се види с теб — каза Лий с неприкрита ирония. — Не искам да му преча. Ще се видим при следващото ми идване.

— О, дори преди това — отвърна майка му. — Идния месец отивам в Англия и ще прекарам цяла седмица у Давенпортови. Джейн не ти ли е казала?

— Не — отвърна той с малко груб тон. — Тогава до следващия месец.

Триша успя да запази безпристрастно изражение, когато стисна подадената ѝ ръка.

— Довиждане, госпожо Рейсън — каза хладно тя. — Благодаря ви за вашето гостоприемство. Много съм ви признателна.

— И на мен ми беше много приятно. Когато пристигна в Лондон, вие по всяка вероятност ще сте напуснали вече „Бринкланд“.

— Ще напусна веднага, щом Барбара е в състояние да поднови работата си — съгласи се Триша. — Това ще стане след около две седмици.

— Имате ли нова работа?

— Моята агенция ще се погрижи за това. Но мога да реша да замина на работа в чужбина — отвърна Триша.

— Прекрасна идея.

— Най-сетне си изпълних задължението — каза с въздишка на облекчение Лий, когато излязоха. — Сега можем да си починем и да се насладим както пожелаем на уикенда. — Той я погледна косо, когато тя не каза нищо. — Случило ли се е нещо?

— Малко съм уморена. Това е всичко. Имахме дълга седмица.

— А ни престои още една — съгласи се той. — Затова ще използваме възможно най-добре почивните дни. Смятам да вечеряме в хотела, а утре да разгледаме забележителностите.

— Можеш да станеш прекрасен гид — каза Триша.

— Прекрасните гидове се раждат, а не се създават — отвърна той, като долови сарказма ѝ. — Защо не подремнеш, докато стигнем до хотела?

— Ще се почувствам още по-зле — поклати глава тя. — Имам нужда само от един душ.

— Плюс рано лягане? — Предложението му бе придружено от усмивка. — Ще бъде добре и за двама ни.

Този път няма да стане, закле се Триша. Край на секса! Поне не със сгоден мъж, комуто предстои женитба. Каква идиотка се бе оказала, да му повярва неведнъж, а два пъти! Що се отнасяше до Лий Смит и себеподобните му, жените в нейното положение бяха добри само за удоволствия. Дойдеше ли се до женитба, мъжете като него винаги държаха на своето социално положение.

Как щеше да се измъкне от всичко това, без повече да се раздава, представляваше трудност, с която не знаеше как ще се справи. Имаше нужда от време, за да измисли оттеглянето си. Лий очакваше да прекарат вечерта по начина, по който прекараха предишната. Налагаше да измисли някакво приемливо извинение.

Избраният от него хотел се намираше на края на града. В колата ѝ хрумна мисълта, че Лий може да е резервирал само една стая. Отдъхна си облекчено, когато разбра, че се е излъгала. Този път между двете стаи нямаше дори и врата, макар и да бяха една до друга.

— Едва минава шест — каза той. — Защо не си починем, преди да излезем? Искаш ли да се срещнем в бара към осем?

— Чудесно.

Триша едва изчака да затвори вратата след себе си, после опря гръб на нея и се загледа като вцепенена към леглото.

Сега щеше да е на седмото небе от щастие, ако не бе разбрала всичко това през днешния следобед. Най-важното бе да скрие истинските си чувства от Лий. Предстоеше им още една седмица заедно и това щеше да е много трудно. Най-добре да му каже, че ѝ е дошъл месечния цикъл. Това щеше да обясни и нервното ѝ състояние.

Лий всъщност очакваше много повече, помисли си тя, когато си спомни предложението му за постоянна работа в „Бринкланд“. „Не искам да те загубя отново“, бе казал той и тя му бе повярвала. Когато ставаше дума за секс, между тях не съществуваха никакви проблеми. Той обаче искаше само това от нея. И винаги го бе искал. А истинската любов я нямаше.

— Започнах да си мисля, че трябваше да ти почукам — каза Лий, когато тя се появи в бара към осем и десет. — Великолепно изглеждаш!

— Говориш като истински джентълмен — отвърна духовито Триша и сама се удиви на собствената си неискреност, после седна, отпи от джина с тоник, които вече ѝ бе поръчал и се приготви да каже онова, което беше намислила. — Впрочем, страхувам се, че през следващите няколко дни ще бъда неразположена.

Изразът върху лицето на Лий не ѝ подсказа нищо.

— Благодаря ти за своевременното предупреждение — каза той и посочи кожената папка върху масата. — Погледни менюто и си избери нещо за ядене. Разнообразието е голямо.

Донякъде объркана от неговото спокойствие, Триша впи поглед в менюто, без да е в състояние да прочете, каквото и да било.

— Ще взема онова, което поръчаш и ти — каза накрая тя.

— Чудесно. — Той повика келнера и даде поръчката на безупречен немски. — Напрегната си. Да не би да е свързано с нещо, което ти е казала майка ми днес следобед?

— Жените винаги се чувстват напрегнати, както се изрази ти, няколко дни в месеца. Какво предполагаш, че може да ми е казала майка ти, за да ме разстрои?

— Не зная — отвърна спокойно той, — но, когато се върнах при вас, долових някаква промяна. — Той млъкна, като продължаваше да я

гледа със същата проникателност. — Какво ти каза за Джейн?

Триша успя да се овладее и само сви рамене.

— Нищо повече от онова, което смяташе, че трябва да зная. Много е проникателна.

— Много — съгласи се той, — но това не я прави задължително оракул. Джейн и аз...

— Всъщност, това няма никакво значение — прекъсна го Триша. — Поне за мен. Друг е въпросът, дали Джейн ще погледне по същия начин, ако узнае за тези няколко седмици. Ако майка ти не ѝ каже, мисля, че няма никога да го научи.

Лий я гледаше така, сякаш никога преди не я бе виждал такава. Бръчката между веждите му се задълбочи.

— Ти оценяваш нашата връзка като нещо съвсем различно от отношенията ни с Джейн, така ли?

Той дори не се засрами от това, че мами момичето, за което щеше да се ожени.

— А как другояче да го оценя? — чу тя собствения си глас да го пита без ни най-малко вълнение. — Никога не е ставало дума, че нашите... отношения са нещо повече от временни. Ние двамата установихме, че се привличаме физически и толкоз. Така става по целия свят. Нямам никакво желание да се обвързвам, Лий.

— Ти намекна, че си заслужава да помислиш за постоянна работа в „Бринкланд“.

— Така е. Поне така беше — поправи се тя.

— Тогава Джейн има някакво отношение, нали?

— Само дотолкова, доколкото нямам навик да поддържам връзки с женени мъже.

— Престани да говориш така, Триша. Не ти прилича.

— Ти всъщност не ме познаваш — отвърна студено тя. — Вече не съм малката госпожица „Наивничка“, която някога познаваше.

— Никога не съм те смятал за такава. Но може би си права като казваш, че не съм те познавал!

— Което показва колко погрешни могат да се окажат впечатленията. Чудесна двойка сме, нали?

— През цялото време. — Сивите му очи проблеснаха като стомана. — Кажете ми, ако не беше неразположена, както ти много

деликатно се изрази, щеше ли да си готова да продължим нашите отношения?

— Защо не? — отвърна Триша със стегнато гърло.

— Защо не, наистина — отвърна безизразно той. — В такъв случай можем да използваме времето, което ни остава до връщането на Барбара.

Сама си бе виновна за това, помисли си Триша. Не искаше да се предаде, като го остави още сега, и реши да не се отказва от образа, който сама си беше изградила.

ОСМА ГЛАВА

Прочут със серните си извори и с надвисналия над него порутен замък, Баден също бе красив швейцарски град, докато човек не стигнеше до индустриалната зона, разположена в северозападната част. Необходимо за икономиката, но пагубно за природата, помисли си Триша.

Тя крачеше след Лий и Улрих, докато те обикаляха машиностроителния завод, водеше си бележки и се опитваше да не мисли твърде много върху личните си проблеми. Само след четири дни си отиваше у дома. Надяваше се следващата седмица и Барбара да се върне отново на работа.

Всяка измината минута се струваше на Триша като час, докато Лий показваше слаби външни белези на безпокойство. Онова, което им липсваше, бе истинският сърдечен контакт. Като го наблюдаваше сега толкова висок и толкова деен, тя изгаряше от желание. Наистина ли беше такава, каквато искаше да се покаже.

Улрих разреши проблема за прекарването на вечерта, като ги покани на вечеря у дома си. От готовността, с която Лий прие поканата, Триша остана с впечатлението, че и той не изпитваше голямо желание да останат сами.

— Не е необходимо да каните и мен — обърна се тя към Улрих, докато Лий разговаряше с някакъв човек. — Много любезно от ваша страна, но няма да имам нищо против, ако довечера остана в хотела.

Улрих я погледна обидено.

— Искате да кажете, че ще се чувствате неудобно в моя дом?

— О, не, ни най-малко. — Не ѝ се искаше Улрих да остава с такова впечатление. — Убедена съм, че както вие, така и вашата съпруга, ще направите всичко възможно да се чувствам удобно като останалите ви гости.

— Тогава излиза, че не желаете да бъдете с Лий?

Триша се опита да се засмее.

— Защо мислите така, за бога?

— Защото между вас двамата се усеща нещо, което не съществуваше в петък — отвърна прямо той. — Бих казал, че през уикенда сте си развалили личните отношения и това няма нищо общо с работата.

Триша почувства как пламна.

— Толкова ли е очевидно? — запита тихо тя.

— Че отношенията ви са по-близки от чисто служебни? — Усмивката му беше напълно откровена. — Може би просто различавам симптомите. Моята съпруга ми беше секретарка. Не минаха и шест месеца от постъпването ѝ на работа и ние се оженихме. — После добави, без да бърза и без да подсилва нещата. — Ан ще се радва да се запознае с вас. И тя е англичанка.

Триша реши, че след подобна покана, просто не е в състояние да откаже. Гласно му каза:

— Ще дойда с най-голямо удоволствие.

При връщането им в хотела, тя каза колебливо:

— Опитах се да отклоня поканата, но Улрих не искаше и да чуе за това.

— Какви бяха другите ти планове? — запита Лий.

— Ами... никакви — призна тя.

— Тогава откъде е това нежелание да присъстваш?

— Мислех, че предпочиташ да отидеш сам.

Домът на семейство Ле Тисиер се намираше извън града край езерото.

— И двамата се влюбихме в това място в момента, в който го видяхме — призна Ан ле Тисиер. — Сега къщата, разбира се, е твърде голяма, но ако е рекъл Бог, възнамеряваме да имаме голямо семейство. — Усмивката, която си размениха с нейния съпруг, накара Триша да потръпне от копнеж. — Близнаците са същински демони, но ни доставят голяма радост.

Триша очакваше, че ще има и други поканени, но остана донякъде учудена, че единствените гости за вечеря бяха те двамата с Лий.

Ан не беше необикновена красавица, но поведението и присъствието ѝ създаваха точно такова впечатление. Триша много я хареса. При други обстоятелства би помислила да се сприятели с нея.

Тя бе от онези редки жени, които не правеха опит да си съперничат с останалите. Пълна противоположност на Герда Мюнстър.

Лий очевидно я харесваше. Харесваше я като личност, реши Триша, не че го привличаше като жена.

Разговорът между двамата мъже неизбежно се завъртя около работата. Малко след това Ан придвижи стола си до този на Триша.

— Помолих Улрих да не повдига тази вечер служебни въпроси — каза примирено и с чувство за хумор тя. — Както виждате, от това не излезе нищо. Изглежда, че известно време ще трябва сами да се забавляваме. Какво ще правите, след като приключите с тази си работа?

Триша отвърна с тих глас, защото смяташе, че Лий може да ги чуе.

— Зависи какво ще ми предложи моята агенция. Мога за известно време да поработя и в чужбина.

— О? — Учуди се Ан. — Бях с впечатлението... — Тя прекъсна мисълта си, поклати глава, сякаш се ядоса нещо на себе си и продължи: — В някоя определена страна ли?

— Вероятно някъде в Европа.

— От политическа гледна точка, това може да е по-безопасно — съгласи се Ан. — Аз живях шест месеца в Кувейт, преди да се върнем в Цюрих. Прекарахме чудесно, но всичко вече е минало. Ако наистина сте намислили подобно нещо, трябва да поговорите с Улрих. Убедена съм, че може да ви помогне.

— Не говоря немски — отхвърли предложението Триша. — Само френски и италиански.

— Да, това наистина може да се окаже проблем. Както и да е, няма да е излишно да поговорите.

— Извинете, но не бих желала. Все пак, много ви благодаря. — Триша се опита да промени темата на разговора. — Откога сте женени с Улрих?

Ан деликатно прие тази промяна.

— От седем години. Естествено, тогава той не заемаше пост като сегашния. — Спомни си нещо и се усмихна. — Бих се омъжила за него, независимо от служебното му положение. Беше просто любов от пръв поглед.

Триша разбираше много добре. При известни обстоятелства това нямаше да има значение и за самата нея. Дали това важеше и за Джейн Давенпорт представляваше въпрос, на който не можеше да си отговори.

По-късно, на връщане към хотела, Лий каза спокойно.

— Вие с Ан изглежда много си допаднахте.

— Човек трудно може да не си допадне с Ан — съгласи се Триша. — Тя е прекрасна.

— Не като Герда Мюнстър.

— Абсолютно различна. Защо намесваш Герда?

— Имаше моменти, в които и аз бих казал, че двете с Герда сте абсолютно различни.

— И наистина сме такива. — Стараеше се гласът ѝ да не прозвучи дрезгаво. — Аз не събуждам същите подтици.

— Донякъде е така, съгласен съм, но примамката все пак е налице. Играеш си с мъжете така, както котката с мишка, Триша.

Несправедливостта на думите му я накара с мъка да си поеме дъх.

— Има разлика — каза най-сетне с усилие тя, — кой изпълнява ролята на мишката. А ти от какво се оплакваш? За една и съща цена имаш и секретарка, и партньорка в леглото.

И неговото задъхано дишане показваше, че е изпаднал в ярост.

— Ако смяташ, че работиш извънредно, остава да посочиш сумата.

Болката я преряза като забит в сърцето ѝ кинжал. Испита желание да издере слабото му лице и да види как потича кръвта му. Едва успя да се въздържи да не го направи.

— Струва ми се, че трябва да забравим всичко — каза след малко тя. — Взаимно допуснахме грешка. Ще продължавам да си изпълнявам задълженията, докато се върнем в Англия, но ако дотогава Барбара не се почувства добре, ще се наложи да си потърсиш някой друг, който да ти отпечата докладите. Стенографските ми сигли са достатъчно ясни.

— Прекрасно! — Лий очевидно полагаше същите усилия, за да запази самообладание. — Считай, че нищо не се е случило.

Едно беше да се каже, друго да се изпълни, помисли си мрачно Триша.

Красиви, с хубав слънчев загар и елегантни, жените в Милано наистина притежаваха усет за модерното.

— Малцина са онези, които могат да пазаруват от „Армани“, „Версаче“ или „Фере“ — потвърди Винченцо Барсини, когато Триша изрази възхищението си, — затова използват най-рационално онова, което имат. — Тъмните му очи светнаха от възхищение, щом добави: — Вие самата имате усет, а и красотата ви съперничи с тази на всяка моя сънародничка!

Триша си помисли, че е приятно да се чуват подобни неща, въпреки че не вярваше на нито едно от тях. Същевременно направи всичко възможно да не обръща внимание на язвителната усмивка на Лий. Винченцо бе настоял тя да обядва заедно с тях. Всяка маса би изглеждала празна, ако не я украсява жена, бе казал той.

Винченцо бе прехвърлил петдесетте и имаше пет деца, най-голямото от които бе почти на възрастта на Триша. Той не преставаше да я ухажва от вчера, още щом я видя.

Снощи прекара сама за първи път, откакто бяха тръгнали на път. Триша нямаше представа дали Лий бе вечерял в стаята си, или някъде навън. Нито пък се опита да отрече, че това я интересуваше. От това, разбира се, не излезе нищо. Естествено, че я интересуваше. И то много. Най-важното бе да не му го показва. Единият начин бе флиртуването с Винченцо, макар да се надяваше той да не го взима насериозно.

— Вие — обърна се тя непринудено към него на италиански — сте роден ласкател!

— Истина е — отвърна той, — но го правя само тогава, когато жената заслужава комплиментите. Трябва да дойдете да работите при мен. Тук ще бъдете истински оценена.

— Тя вече обмисля започването на работа в Амстердам — обади се студено Лий, като показва собственото си владение на италианския.

— Няма спор — отвърна веднага Винченцо, — че Милано е най-подходящото място. Една красива и блестяща англичанка, която работи като моя секретарка, ще накара всички да ми завиждат.

— Но вие си имате секретарка — обади се Триша, като се отнесе към предложението по същия начин, по който бе сигурна, че бе направено.

— Подробност, която бях пропуснал — вдигна изразително рамене Винченцо, — признавам. Тогава може би ще пожелаете да ми станете любовница?

— Много сериозно ще си помисля за това — отвърна усмихнато Триша в същия тон.

Лий бутна стола си назад и се изправи.

— Трябва да се обадя по телефона — каза накратко той. — Бихте ли ме извинили за момент?

Винченцо го гледаше замислен, докато Лий прекосяваше ресторанта. После отново насочи вниманието си към Триша.

— Имам чувството — каза той, — че нашата шега не се хареса.

— Липсва му чувство за хумор — отвърна Триша, като се питаше на кого ли се обажда Лий. По всяка вероятност си уреждаше среща за довечера. Имаше приятели навсякъде. Така постъпваха всички мъже като него.

Винченцо я наблюдаваше сега със същия замислен поглед.

— Изпитвам чувството, че отношенията между вас двамата са много по-лични, отколкото изглежда на пръв поглед.

— Вашата интуиция този път ви лъже — успя да се усмихне Триша. — Казано откровено, между нас няма нищо общо.

— Вие сте красива жена, а той е истински мъж — отвърна Винченцо. — Какво друго е необходимо?

— Много неща — отвърна тя. — Жените търсят у мъжа много повече от външния му вид.

— Открийте ми качествата, които вие самата считате за необходими — помоли я той.

— Преди всичко почтеност — отвърна тя.

— И вие смятате Лий за непочтен?

Триша прехапа устни. Искаше ѝ се да замаже въпроса с някакъв шеговит отговор.

— Намирам, че повечето от мъжете не са такива — отвърна едва-едва тя. — Знаете ли, довечера ми се иска да отида малко на пазар, стига да успея, преди да са затворили магазините. Бихте ли ми препоръчали някое място, което да не е толкова скъпо като „Виа Монте“?

Винченцо сви добродушно рамене.

— Опитайте във „Фиоручи“, в Галерия „Пасарела“ на площад „Дуомо“ или в „Ла Ринасенте“ на площад „Дуомо“. Жена ми ме убеждава, че и на двете места цените били разумни. Магазините са отворени до към седем и половина. Може би ще ми доставите удоволствието да вечеряме след това заедно?

Триша го погледна право в очите.

— Само двамата ли?

— Не ви ли харесва идеята? — запита най-невъзмутимо той.

— Не вярвам на невинните вечери на четири очи с женени мъже — отвърна тя, без да я е грижа колко пуританско биха прозвучали думите ѝ. — Във всеки случай вече имам други планове.

— Съжалявам. Щеше да ми е много приятно да си поговорим.

А след това, помисли си тя... В това отношение Винченцо не се различаваше от Лий. Единствено отношението му бе по-открито. Съпруги, годеници, те нямаха никакво значение, когато станеше дума за задоволяване на първичните инстинкти.

Лий се появи отново. Докато вървеше към тях, жените му хвърляха пълни с възхищение погледи. Триша се запита дали Джейн имаше представа от истинския му характер, или виждаше в него своя рицар на бял кон.

— Днес заминаваме за Париж със самолета в пет часа — съобщи той без никакво предисловие, докато сядаше на мястото си. — Триша, моля те да се върнеш в хотела и да приготвиш багажа. Ще се срещнем направо на летището. Вече ти поръчах такси.

Ни най-малко не бе очаквала това, но не бе тя тази, която можеше да го запита за причината. Остави тази работа за Винченцо.

— Защо промени така неочаквано плановете си?

Сивите очи не издадоха нищо.

— Изникнаха някои проблеми. В петък сутринта се налага да бъда в Лондон.

Триша бе вече станала права. Тя протегна ръка на Винченцо.

— Довиждане, господин Барсини — сбогува се тя най-официално с него.

Той ѝ целуна ръка, без ни най-малко да се стеснява от присъствието на другия мъж.

— Довиждане, красива Триша.

Тя си тръгна, без дори да погледне Лий.

Докато пътуваше с таксито, си мислеше, че това внезапно връщане в Лондон е свързано по някакъв начин с Джейн. Възможно беше дори майка му да е намекнала на момичето за допълнителните занимания на сина ѝ. Каквато и да беше причината, те щяха да са отново в Англия след по-малко от четиридесет и осем часа. Независимо, че даде съгласие онази вечер, Триша се съмняваше, че Лий е готов да я освободи от работа, ако Барбара не пожелае да се върне.

Когато стигна в хотела, тя взе ключовете от двете стаи от рецепцията и помоли да приготвят след двадесет минути сметката. Нещата на Лий бяха готови, с изключение на костюма и ризата, които очевидно е имал намерение да носи тази вечер, както и тоалетните му принадлежности в банята.

Реши да не си прави труда да вика носач и свали сама двата куфара в салона. Представената ѝ сметка включваше сумата за две нощи, въпреки че бе едва три и половина следобед. Триша се замисли за миг дали да повдигне въпрос за това, после сви безразлично рамене и подписа. Разходите на компанията не бяха нейна грижа.

Другото такси я чакаше, за да я закара на интерконтиненталното летище. Движението сега бе много затруднено. Вместо за четиридесет и пет минути, пътуването им отне близо час и половина. Когато спряха пред сградата на аерогарата, приближаваше пет без десет.

Лий се появи веднага и докато Триша плащаше на шофьора, пое куфарите.

— Изпуснахме самолета в пет, но успях да взема билети за туристическата класа в шест и пет. Имаме достатъчно време за кафе, а може би предпочиташ нещо по-силно?

Триша поклати глава.

— Кафето ми е достатъчно, благодаря. Съжалявам, че закъснях. Просто пълзахме почти през целия път до летището.

— Не си виновна за претовареното движение — отвърна той. — Всъщност, няма значение.

Тя го стрелна с поглед, когато застанаха на опашката за заверка на билетите.

— Защо трябваше тогава да бързаме?

— Тактика — отвърна, без да мигне той. — Не ми харесваше онова, което ставаше между теб и Винченцо.

— Но това е смешно и ти много добре го знаеш — отвърна тя с напрегнат глас.

— Да кажем, че нямах друг избор. Ако Винченцо е решил да мами жена си, това си е негова работа, но не бива да го прави със служител на компанията. Поне не с мое знание.

— Би било различно, ако е директор като теб, разбира се — отвърна тя с леденостуден глас.

Той я изгледа така изпитателно, че ѝ стана болно.

— Аз не съм женен — каза той.

— Още малко ти остава. Но не си въобразявам — добави тя, — че ще промениш особено навиците си, след като станеш семеен.

Погледът на сивите му очи я прониза.

— Струва ми се, че това няма никакво значение за теб.

— Наистина няма — извъртя го набързо Триша. — Никога не съм имала каквито и да било илюзии.

— Но смяташ, че Джейн може да има? — Той нарочно млъкна. — Защо тогава не споделиш с нея натрупания си опит? Върви ѝ кажи, че се е забъркала с истински Дон Жуан. Така ще ме измъкнеш от това трудно положение.

Триша го погледна напълно изумена.

— И какво означава всичко това?

— Първо ще пием кафе, а после ще поговорим — каза той, когато приключиха с багажа и билетите.

След малко седнаха на бара. Той отпи от чашата си и се впусна в обяснения.

— Джейн е на твоя възраст — започна той. — Познаваме се от деца. До преди около шест месеца винаги съм я приемал като своя по-малка сестра. Един ден тя ме помоли да я заведа на някакво парти в „Съри“, тъй като се била скарала със своя приятел и не искала да отиде с друг. — Той млъкна и изкриви устни. — Тогава за първи път разбрах, че вече е станала очарователна млада дама. Без да влизам в излишни подробности, ще ти кажа, че прекарахме заедно нощта и още доста такива нощи след това. За нещастие, чувствата на Джейн към мен се задълбочиха повече, отколкото исках. Тя сметна за съвсем естествено, че следващата логична стъпка в отношенията ни е женитбата и уведоми за това майка си. Сега ме притискат от всички страни.

— Женитба по принуда не става — отвърна бавно Триша. — Поне в наши дни. Ако наистина не желаеш да се ожениш за нея, единственото, което трябва да направиш, е просто да ѝ го кажеш.

— Като се вземат предвид дългогодишните отношения между нашите семейства, това никак не е лесна работа — призна си Лий. — Все живея с надеждата, че тя ще си намери някой друг. Не бих желал да я нараня.

— Ако тя те обича, едва ли би могъл да го избегнеш — продължаваше да говори Триша със спокоен глас. — Само недей да се надяваш, че аз ще свърша тази мръсна работа вместо теб.

— Щеше да е много по-добре, ако тя можеше да ми нанесе удар, вместо аз на нея, там е работата. За нея щеше да е по-добре.

— Ако не витае из облаците, положително вече е дочула нещо за твоята известност, като...

— Известността — каза той — обикновено се изгражда на базата на чистите предположения. Аз не съм светец, но не съм и развратник.

— Очевидно никога не си се влюбвал истински. — Гласът ѝ прозвуча леко дрезгаво.

— Не е истина. На два пъти ми се е случвало. Не съм сигурен дали чувствата на Джейн не се ръководят повече от онова, което смята, че иска, отколкото от онова, което действително иска. Ние дори нямаме кой знае какво общо помежду си. Тя все още е една крайно неузряла двадесет и пет годишна млада дама.

Триша продължаваше да мисли върху казаните преди малко от него думи. Струваше ѝ се невъзможно две жени да са отхвърлили Лий. Какво, за бога, не са харесали у него?

— Съжалявам — чу се тя да казва, без да иска, после бързо добави: — За Джейн, разбира се. Сигурна съм, че заслужава повече.

— Напълно си права — съгласи се той. — А ти? Ти заслужаваш ли нещо по-добро?

Сърцето ѝ заби силно.

— Не зная.

— Тогава си помисли. Вече ни канят да се качваме в самолета.

За какво да си помисли, чудеше си Триша, когато стана от масата. Дори той да скъсаше с Джейн Давенпорт, това нямаше да се отрази кой знае колко на нейното положение.

През време на полета не говориха повече по въпроса. Когато пристигнаха в хотела, той се обърна към нея.

— Искаш ли да оставим всичко тази вечер и просто да се насладим на Париж. Съгласна ли си?

Триша се замисли за миг, докато схване какво искаше да ѝ каже. Добрите лъжци трябва да имат добра памет, помисли си унило тя.

— Съгласна съм — отвърна тя, — но аз...

— Никакво „но“! — отвърна твърдо той.

Разходката бе последното нещо, което ѝ се искаше, помисли си Триша, без да може да отхвърли поканата. Ролята ѝ още не бе изиграна.

Току-що избръснат и облечен, той така смути чувствата ѝ, че ѝ бе трудно да ги прикрие. Безумно ѝ се искаше да го докосне, да я вземе в прегръдките си, да почувства устните му върху своите. Вече не изпитваше никакви симпатии към Джейн. Не беше лесно да се примири с несподелената си любов.

С изключение на това, че Джейн не знаеше нищо за своята несподелена любов. Тя продължаваше да витае из облаците. Триша познаваше това чувство. Вече на два пъти го бе изпитвала.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Айфеловата кула изглеждаше грациозна и красива на фона на величественния залез. Триша харесваше Париж като град, макар и да не изпитваше особено топли чувства към жителите му. Струваше ѝ се, че те имат склонност да се отнасят с недостатъчно уважение към всички, които не са парижани. Независимо колко добре си служеше човек с френския, отношението си оставаше същото.

— Често съм изпитвала чувството, че бих могла да живея тук, но хората не ми допадат — каза тя. — Париж е сред най-красивите градове на света.

— Вероятно си прекалено чувствителна — отвърна Лий. — Ще се увериш, че Пиер Ламон е истински джентълмен.

— Всяко правило си има изключения — съгласи се Триша, без да е готова да обсъжда въпроса. — Не биваше да продължим чак дотук. Шофьорът на нашето такси може да се пенсионира с парите, които ще му платим.

Лий я погледна развеселено.

— Тази вечер аз плащам, така че, престани да се безпокоиш за разходите.

Наистина не беше нейна работа, съгласи се Триша. Скоро щеше да си потърси нова работа. Тази мисъл ѝ поддейства потискащо и тя побърза да се отърси от нея? Поне тази вечер щеше да остави всички свои проблеми настрана и да използва максимално всяка свободна минута за забавления.

Още от първото си посещение в Париж мечтаеше да вечеря в „Максим“. Поканата на Лий да осъществи тази нейна мечта надмина всичките ѝ очаквания. Когато слязоха от таксито пред световноизвестния ресторант, стомахът ѝ се бе свил като топка.

Докато влизаха вътре изпитваше чувството, че се връща назад във времето. Посрещнаха Лий като стар познат. Двамата бяха отведени като короновани глави до местата им.

— Поразена съм — призна си Триша, като забеляза няколко известни личности сред посетителите. — Никога не бих могла да дойда тук сама.

— На самотните жени не гледат с добро око — каза Лий. — Отношението може би вече е остаряло, но все още е в сила. Още колко време възнамеряваш да останеш неомъжена?

Въпросът му я изненада.

— Вероятно докато срещна човека, за когото съм мечтала — отвърна, колкото се можеше по-весело тя. — Ако въобще го срещна.

— И какви качества трябва да притежава той?

Същият въпрос, който ѝ зададе и Винченцо Барсини, спомни си Триша, макар и в малко по-друг вариант.

— Все още нямам точни изисквания — отрече тя.

— Просто някой, в който се влюбваш до полуда, така ли?

Иронията му дълбоко я нарани, още повече, че бе доста близо до истината. Точно така бе станало преди три години.

— Нещо подобно — призна тя със същата безгрижна нотка в гласа. — Истинско забавление! Заслужава си да се почака, не смяташ ли?

— При условие, че и той мисли като теб. В противен случай опитът ще се окаже фатален.

Появата на келнера, носещ напитките им, ѝ попречи да му отговори. Целият му цинизъм бе изписан върху лицето и в тона му. Беше човек, лишен напълно от илюзии. Това обясняваше всичко.

— Ами ти? Да допуснем, че не се ожениш за Джейн? В края на краищата, като единствен син, имаш задължението да продължиш фамилията.

— Бих казал, че в света предостатъчно хора носят името Смит, без за това да е било необходимо моето съдействие — ехидно се засмя той.

— Но в техните вени едва ли тече същата кръв.

— Откъде знаеш? Може коренът на всички ни да е един и същ — добави спокойно той. — Ако чак толкова много се тревожиш за бъдещето на моето семейство, защо не се заемеш сама с продължаването на рода.

Тръпки побиха Триша.

— Като шега — отвърна рязко тя — е доста оригинално.

Изразът и тонът на Лий веднага се промениха.

— Права си. Забрави го. Тази вечер не бива да имаме никакви търкания. Видя ли менюто?

Триша щеше да каже, че не имала тази възможност, но това щеше просто да усложни нещата. Сериозно ли ѝ направи това предложение, запита се тя. Прекрасно би било да държи детето на Лий в прегръдките си.

Обслужването беше прекрасно. На Триша ѝ се стори, че на всеки квадратен метър имаше поне по трима сервитьори! В ресторанта можеше и да се танцува, въпреки че дансингът бе малък. Леко зашеметена от изпитото вино, Триша почувства все по-нарастващо желание да забрави всякакво благоразумие и да вземе онова, което ѝ се предлагаше. Лий можеше и да не я обича, но все още я желаше. Какво друго ѝ оставаше?

— Искаш ли да танцуваме? — покани я той.

— С най-голямо удоволствие — отвърна тя и разбра, че казва „да“ и за много други неща.

Истинско блаженство бе отново да се допрат един до друг, след отчуждението им през последните два дни, истински екстаз да почувства топлата мощ на неговата прегръдка. Преди три години бяха танцували заедно всяка вечер на борда на „Капуцин“, след което се отдаваха на невъздържана любов. Този вечер можеше да се случи същото. Така много ѝ се искаше!

Споменът я накара внезапно да се спре. Това едва ли можеше да стане, понеже Лий бе още под впечатлението, че е неразположена. Сега бе много късно да оттегли назад думите си.

— Ти каза на Винченцо, че в петък сутринта трябва да си в Лондон — подхвърли нерешително тя.

— Излъгах го — призна той. — Сигурно вече си се досетила. Първоначалните ни ангажименти обаче си остават. Целият утрешен ден ще прекараме с френските ни колеги, а петък ще бъде свободен ден. Ходила ли си в Маре?

Триша поклати глава.

— Само съм чувала. Много е трудно да се попадне там.

— Може да се уреди. Заслужава си усилието. Всичко там е от седемнадесети век.

— Как ще стане това? — запита предпазливо тя.

— Аз ще го уредя, разбира се — отвърна той. — Освен ако плановете ти са други.

Триша го погледна дръзко.

— Нямам нищо по-добро предвид.

Около устните му трепна мускулче, докато оглеждаше вдигнатото ѝ към него лице.

— Сега приличаш повече на момичето, което някога познавах. Какво се случи с него?

— Порасна — отвърна тихо тя. — Три години не са малко, Лий. И ти си се променил.

Той се засмя.

— Не чак толкова. Тогава копнеех за теб, сега също.

Триша го гледаше с помътнял поглед и се бореше с изкушението да му каже направо „да“.

— Ами Джейн?

— Очевидно ще се наложи да ѝ кажа самата истина.

— Това жестоко ще я нарани.

— Като не се ожения за нея ли? За нещастие, няма как да не я нараня. Както и да е, това си е мой проблем. — Той изчака за миг, после присви устни. — Веднага ли започваме или да изчакаме още един ден?

— Предполагам, че можем да опитаме още сега — отвърна внимателно тя.

— Добре. — В гласа му нямаше никакво напрежение. — Ще ти го напомня. Мисля, че е време да се прибираме. Утрешният ден вероятно няма да е лек.

Напуснаха ресторанта почти в полунощ. Лий нареди на шофьора на таксито да мине по Шанз-Елизе, вместо да кара направо към хотела. Нощем Париж приличаше на приказна страна. Осветената Триумфална арка се издигаше с цялото си великолепие над оградения с дървета булевард. Хора продължаваха да се разхождат по улиците или седяха из кафенетата по тротоарите и спокойно разговаряха.

Настанена удобно на тъмната задна седалка, Триша не се възпротиви, когато Лий я прегърна и я притегли към себе си. Целувката започна бавно и леко. Устните им едва-едва се докосваха, но огънят в тях бурно се разпалваше. Уличните светлини се отразиха в очите му, когато той най-сетне вдигна глава.

— Също като едно време...

Не съвсем, помисли си тя. Момичето, което беше тогава, бе заслепено от блясъка на звездите. Лий може би щеше да изпитва към нея онова, което ѝ се искаше, но сега поне тя нямаше никакви илюзии.

Стана ѝ двойно по-трудно, когато Лий ѝ пожела лека нощ пред нейната стая, понеже знаеше, че това не е необходимо. В един миг я изкуши мисълта да му каже цялата истина, но думите просто замръзнаха на устните ѝ. Ще чака до утре.

Пиер Ламон се оказа точно такъв, какъвто го описа Лий. Дребен на ръст, напомнящ на известен френски певец, той говореше английски по същия очарователен начин.

Той оцени високо френския на Триша. Каза, че притежавала рядко чувствително ухо към най-тънките нюанси на езика. „Сработихте се много бързо“, бе отбелязал Лий.

За Триша бе очевидно, че двамата се уважаваха много като бизнесмени, и като мъже. Очевидно беше, освен това, че секретарката на Пиер изпитва същите чувства към него, както и тя към Лий. Рисковете на професията, предположи Триша. Подобна смесица от способности и подчертана мъжественост бе просто непреодолима.

— Симон отдавна ли работи в компанията? — запита между другото Триша на път за хотела.

— От около шест години — потвърди Лий. — Последните две от тях работи заедно с Пиер.

— Разбирам, че в компанията съществува практика да си затваряте очите за някои неща.

— При условие, че не пречат на работата. Те двамата са достатъчно предпазливи. — Той я стрелна с поглед. — Как се досети?

— Предполагам, женска интуиция — усмихна се Триша и сви рамене. — Пиер женен ли е?

— Разведен. Всъщност, два пъти. Съмнявам се дали ще го направи трети път.

— Значи Симон няма друга възможност, освен да си остане с тази служебна връзка? — едва успя да каже спокойно Триша.

— Симон е омъжена — обясни ѝ Лий.

— Струва ми се, че нещата са много по-сложни.

— Това не бих могъл да зная.

Тонът му подсказа, че не желае повече да обсъжда този въпрос. Триша разбра намека и промени темата. Не беше нейна работа да се занимава със сърдечните работи на Пиер. Имаше си свои проблеми.

В хотела бе пристигнала телеграма за Лий. Той отвори плика в асансьора и докато четеше съдържанието ѝ, изразът му леко се промени.

— Страхувам се, че в края на краищата, ще се наложи да си заминем по-рано — каза внезапно и припряно той. — Би ли опитала да вземеш билети за тази вечер?

Триша кимна и се опита да скрие силното си разочарование. Изглежда нямаше да последва някакво обяснение, а фактът, че телеграмата се получи в хотела, а не в компанията, изглежда подсказваше, че го викат лично. Единственото нещо, което не можеше да направи, бе да го попита.

Триша успя да запази две места за последния полет на английските авиолинии в девет и половина часа. Благодарение на разликата във времето, щяха да кацнат също в девет и половина, което означаваше, че ще си бъде у дома в Кингстън към единадесет.

У дома! Струваше ѝ се, че е минал цял век, откакто беше там за последен път. Налагаше ѝ се да си оправи отношенията с Нийл. Независимо от случилото се, тази връзка трябваше да приключи веднъж завинаги.

Вечеряха в ресторанта на аерогарата, защото не искаха да рискуват да пристигнат в последната минута. Лий беше мълчалив, вгълбен в себе си.

Тя не направи опит да наруши мълчанието.

— Положително се учудваш какво става? — каза накрая той, докато пиеха кафето. После бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади с безизразно лице плика, който бе получил. — По-добре сама го прочети.

Съобщението беше кратко, а въздействието му смразяващо:

„Бременността потвърдена. Налага се да те видя спешно. С любов: Джейн.“

Зелените очи се повдигнаха и погледнаха внимателно сивите със съдържано изражение.

— Твърде странно ти го съобщават. Допускаше ли, че това можеше да се случи?

— Не!

Триша с мъка сдържа чувствата си.

— Което означава, че в края на краищата се чувстваш задължен да се ожениш за нея?

Той вдигна рамене с кисело изражение на лицето.

— Каква друга възможност имам? Не съм привърженик на абортите, а и не мога да я оставя сама да поеме всичко върху гърба си.

— Смяташ ли, че е възможно нарочно да го е направила? — запита го най-спокойно тя.

— Или е така, или е чиста небрежност. Това е една от опасностите, когато оставяш отговорността на друг.

— Можеше да е и по-лошо — каза тя. — Поне няма да се ожениш за жена, към която не си изпитвал никакви чувства. Кой знае? Може да се окаже успешен брак.

— Положително. — Известно време той внимателно я проучваше с премежен поглед. — А ти?

— Ще оцелея — повдигна философски рамене тя.

— Несъмнено. Нали ще останеш, докато се върне Барбара?

— Естествено, ще си довърша работата — отвърна тя, като се страхуваше да не му отказва повече. — Искаш ли да остана и следващата седмица в града?

— Ще бъде много по-добре, ако го направиш — съгласи се той, после погледна чашата си с бренди. — Идеално замислено...

— Убедена съм, че всичко ще свърши добре — успя да каже тя с удивително спокоен глас. — Предполагам, че си се обадил по телефона на Джейн, за да я уведомиш за пристигането си?

Лий поклати глава.

— И без това ще бъда скоро при нея.

Полетът им се забави с повече от половин час. Едва към единадесет без четвърт успяха да преминат най-сетне през митническия контрол на Хийтроу. Валеше силен дъжд. Въздухът им се струваше леден след топлината в Европа.

— Не бива да взимаш влака в този късен час — каза Лий, когато Триша се опита да се сбoguва с него. — Ще те откарам с колата до Кингстън.

— Не е необходимо — възпротиви се тя. — Ще се оправя. Във всеки случай, дължен си да отидеш при Джейн.

— Вече е много късно — отвърна той. — Докато стигна до тях, ще мине полунощ. Утре ще бъде по-удобно. Да вървим!

Не можеше да му откаже и тръгна с него. Сети се, че дори не знаеше къде живее. Като ерген положително имаше апартамент, но това щеше да се промени, след като се ожени за Джейн. Със съпруга, която очаква дете, той щеше да се нуждае от подходящ дом.

Лий включи отоплението на колата, за да може да се затопли, след като бе престояла на едно място цели четиринадесет дни. Триша се отпусна на меката кожена седалка и затвори очи. Досега успяваше някак да се справя с положението, но още колко време щеше да владее чувствата си, не можеше да каже дори самата тя. Последното, което ѝ се искаше в момента, бе Лий да не разбере какво изпитва към него.

Когато излязоха от района на аерогарата, той включи радиоапарата и опита няколко станции, докато намери подходяща музика.

— Така е по-добре — каза той, после погледна към Триша. — Уморена ли си?

— Малко. Имахме дълъг ден.

— Твърде дълъг — съгласи се той. — А утрешният изглежда ще бъде още по-дълъг.

— Предполагам — каза тя, — че сватбата ще бъде много скоро.

— Искаш да кажеш, преди още да е проличало ли?

Тя прехапа устни.

— Съжалявам, че така лошо се изразих.

— Няма за какво да се извиняваш — отвърна той. — Познавам добре госпожа Давенпорт, тя вече е започнала приготовленията.

— Без да изчака да разбере какво мислиш ти?

— И тя е като майка ми, не остава нищо на случайността. Не мога да обвинявам никого, освен себе си. Ако се бях държал настрани, нямаше да имам никакви проблеми.

— В тази работа участват двама души — отвърна тихо Триша. — Джейн е достатъчно голяма и е знаела какво прави.

— Като теб ли? — В гласа му прозвуча ирония. — А ти знаеше ли какво правиш?

— Какво съм направила? — смръщи вежди Триша.

— Пое длъжността, без да ми кажеш коя си. Това ли си мислила от самото начало — да ме накараш да платя заради онзи, който те е изоставил?

— Как да платиш? — запита тя с пресипнал глас.

— Като ме подведеш да мисля, че можем да изградим заедно бъдещето си.

Триша преглътна с мъка.

— Не аз започнах първа. Ти беше онзи, който подхвана всичко отначало. И за какво бъдеще говориш? Като това на Симон и Пиер ли?

Измина известно време, преди да отговори. Гласът му прозвуча приглушено.

— Надявах се на евентуална женитба. На повърхността отначало не се виждаше нищо, но всичко се таеше някъде дълбоко в мен. Преди три години те изпуснах, защото смятах, че се интересуваш само от едно ваканционно забавление. Този път няма да се откажа така лесно.

— Защо ми казваш сега всичко това? — едва успя да каже тя.

— Чист мазохизъм — отвърна той. — Ако го бях казал по-рано, от него може би нямаше да излезе нищо. Ти все още обичаш онзи, който те е изоставил, нали?

Триша почувства, как сякаш железен обръч стяга гърдите ѝ.

— Този човек си ти — прошепна тя. — Още ли не си го разбрал? Този човек си ти!

— Повтори го — каза той със строг глас.

— Какъв е смисълът? — Гласът ѝ звучеше задавено. — Вече е твърде късно.

— Не ме интересува дали е късно, или не. Повтори го!

Тя отстъпи, защото тъкмо това ѝ се искаше, защото изпитваше нужда да му каже всичко открито.

— Аз пък си мислех, че тъкмо ти искаше да преживееш един ваканционен роман. С нищо не ми даде да разбере, че има и нещо друго. Доста време ми струваше, докато преодоля всичко това, или поне докато се убедя, че съм го преодоляла. Убеждавах се, че ще се справя, когато разбрах кой си, само че не постигнах нищо.

— Оказа се много добра актриса — каза сърдито той. — Физическото привличане беше очевидно, но не успях да отида по-нататък. — Той я погледна, изпълнен с отчаяние. — Все пак трябва да има някакъв изход!

— Няма — отвърна тя. — Освен ако не изоставиш Джейн. Но ти не би могъл да го направиш, още повече, че аз не го желая.

— Има моменти — процепи през зъби той, — когато правилната постъпка не е най-важното в личния живот. Не мога да те оставя да си отидеш, Триша. Поне не сега!

— Налага се — едва се въздържа да не се разплаче тя. — Нима има друга възможност? Да ме направиш своя любовница? — При вида на лицето му, гърлото ѝ отново се стегна. — О, божичко, съжалявам! Не го мислех така! Само че какво друго ни остава?

Той спря колата, промълви нещо, после я притегли към себе си и я целуна със страст, която би се оказала твърде опасна, ако и тя не изпитваше същите чувства.

— Поне можем да използваме тази нощ! — прошепна той с устни върху нейните. — Само тази нощ!

Искаше ѝ се да каже „не“, но думата просто не се отрони от устните ѝ. Една нощ любов. Нима бе толкова много? Джейн щеше да получи всичко останало.

— Само тази нощ — чу се тя да повтаря думите му.

И двамата не казаха почти нищо през останалата част от пътя. Триша се опитваше да не мисли за утрешния ден и за всички останали дни след него.

Квартирата ѝ се стори много по-малка от всеки друг път. Триша запали осветлението, без да погледне към Лий, който продължаваше да стои с куфара ѝ в ръка.

— Да направя ли кафе? — запита тя с дрезгав глас.

Той постави куфара ѝ на пода, приближи до нея и я взе в обятията си. Започна да я целува така, че забравиха всичко.

— Към никого не бих могъл да изпитам онова, което изпитвам към теб! — каза пламенно той. — Няма да се откажа от теб, Триша.

Тя не каза нищо. Просто нямаше какво да каже. И двамата знаеха, че това е всичко, което можеха да имат. С настъпването на утрото той щеше да си отиде, затова трябваше да се възползват напълно от мига.

Лий запали лампата в спалнята.

— Искам да те видя — каза той. — Искам да запомня и най-малката извивка по тялото ти.

Започна да я съблича бавно, сякаш я милваше. Всяко негово докосване караше да тръпнат и тялото, и сърцето ѝ. И тя правеше същото с него. Прекарваше ръце по широките му рамене и го целуваше. Какъв мъж! И тя го притежаваше напълно.

Триша го стисна с разтреперани пръсти, щом той я притисна с тяло и пое дълбоко въздух при прелестното усещане на сливането. Удивително бе да бъде притежавана така от мъжа, когото обичаше. Искаше ѝ се да бъде така завинаги.

Това обаче не беше възможно.

— Не биваше да идваме тук — чу се тя да казва. — Само усложняваме нещата.

— Има само един начин да оправим всичко, но ти вече се отказа от него!

— Искаш да кажеш да продължим мирно и тихо нашата връзка?

— Да.

— Не мога да го направя, Лий. Не мога да те деля със съпругата ти. Искам онова, което ще има и тя — съпруг, дом и деца.

— Значи това е по-важно от самия мен?

— Не е честно — възрази тя. — Просто не мога да живея така, както ми предлагаш.

— Готов съм на всичко — каза отчаяно той. — Сега разбирам как се чувства хванатото в капан животно. Не обичам Джейн. Никога не бих могъл да я обичам! Що за живот ще бъде това и за двама ни?

— Ако не за друг, направи го поне заради детето си. Не един брак е започвал по този начин.

— И повечето от тях са се проваляли по същата причина. Имам нужда от теб, Триша. Разбирам, че се държа като истински егоист, но не ме е грижа. Ще направя всичко, за да те задържа.

— Съжалявам — отвърна тя, — но от това няма да излезе нищо.

За миг той застина на мястото си, после се дръпна рязко от нея, изправи се и взе да прибира нещата си. Триша продължаваше да лежи и да го наблюдава безмълвно, докато се обличаше.

— Ще се видим утре — каза той, без да я погледне и облече самото си. — Провери какво става с Барбара. Сигурно е излязла вече от болницата. Ще намериш телефонния ѝ номер в бележника.

Триша не отговори. Настъпващата седмица изглежда щеше да е най-трудната в нейния живот, но трябваше някак си да се справи.

Лий си тръгна, без да каже нищо повече. Като отказа да се съгласи с онова, което бе поискал от нея, тя считаше, че няма какво повече да си кажат. Отново бе останала сама.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Стана почти девет и половина, когато Триша пристигна най-сетне в службата си. Лий положително вече бе отпътувал при Джейн, реши тя. Поне си имаше някой, който да мисли за него.

До единадесет бе заета с дешифриране на стенограмата. Изведнъж си спомни, че трябваше да се обади на Барбара.

Отговори ѝ отривист делови глас.

— Обаждам се от името на господин Смит, за да ви попитам как сте със здравето — запита любезно Триша. — Наложил му се да излезе тази сутрин, в противен случай, щеше сам да ви се обади — добави тя, доловила някакво разочарование в мълчанието отсреща. — Впрочем, аз съм вашата заместничка.

— Разбрах — отвърна другата жена. — Моля ви, предайте на господин Смит, че ще дойда да го видя през следващата седмица. Бихте ли погледнали в програмата му кога е свободен?

— Разбира се. — Леко озадачена, Триша прегледа набързо ангажиментите му за седмицата. — Свободен е в сряда сутринта.

— Запишете ме тогава за десет и половина. Важно е да го видя лично. — Тонът ѝ се промени. — Предполагам, че вие придружавате господин Смит по време на европейската му обиколка?

— Да — потвърди Триша.

— И как мина?

— Много добре. Нямахме особени затруднения. Току-що започнах да пиша отчета.

— Така ли? Моят обикновено бе готов в деня на пристигането.

— Аз не работя извънредно — едва успя да каже Триша. — Освен ако не се налага.

— Възхищава ме силата на вашия дух. Сигурно сте имали доста време за разглеждане на забележителностите.

— Да — отвърна предпазливо Триша. — От петте града, които посетихме, бях ходила само в Париж. Вие положително познавате тези места много добре.

— Може би не толкова добре, колкото вие вече ги познавате. Тогава, в сряда в десет и половина.

Триша се намръщи и постави обратно слушалката. Твърде странно, че Барбара искаше среща.

Лий се появи в два часа следобед.

— Съжалявам — каза той. — Имах намерение да дойда по-рано, но не успях. Обядва ли?

— Направих си сандвич и кафе. Баща ти се обади. Да те свържа ли?

— Не сега. И аз бих пийнал малко кафе.

— Сега ще ти донеса. — Тя се изправи, но той протегна ръка и я хвана за рамото.

— Лий...

Но той не ѝ отговори, сграбчи я в прегръдките си и я целуна. Тя му отвърна със същата страст.

— Това е глупаво — прошепна тя. — Много глупаво!

— Може и така да е, но аз те желая!

— Само това ли?

— Обичам те! Досега не съм го казвал на никоя жена. Ако не бях допуснал тази глупост, сега можехме да помислим за нашето бъдеще.

— Престани! — Отчаяно ѝ се искаше да чуе тези думи, но едва успя да попита: — Как мина срещата с... Джейн?

— Както предполагаше. Сватбата е следващия месец. Само ще се регистрираме. Отказах церемонията, за която настояваше майка ѝ. Колкото по-тихо, толкова по-добре.

— Да, така е. — Триша замълча. — Сега ще донеса кафето.

Той стоеше до прозореца, когато тя отново влезе в кабинета му.

— Кафето ти. Обадох се на Барбара. Записа се за посещение в сряда сутринта.

Лий се обърна към нея със смръщени вежди.

— Записала ли се е? Защо, за бога?

— Предполагам във връзка с връщането ѝ на работа.

— Едва ли е затова. Добре ли е вече?

Триша постави внимателно кафето върху бюрото.

— Да, доколкото успях да разбера по телефона. Искаш ли да ѝ се обадиш?

Лий поклати глава.

— Работата може да почака до сряда. Каква е програмата?

— Среща с някой си господин Питърс в два и половина, след това среща с госпожа Хант в три. И разговор с баща ти.

— Ще му се обадя по-късно. Точно сега най-малко ми се иска да разговарям с него.

— Смяташ ли, че е разбрал?

— Майка ми вече се е погрижила за това.

Господин Питърс пристигна в уречения час. Тъкмо излизаше от кабинета, когато се появи госпожа Хант. Привлекателна, елегантно облечена около тридесетгодишна дама, която създаваше впечатление, че може да се справи с всичко в живота. Триша ѝ завидя на увереността. Положително е някоя от бившите му приятелки, помисли си тя.

Лий не ѝ се обади след излизането на госпожа Хант. В четири часа телефонът иззвъня и тя разбра с изненада, че я търси Джеймс Брайънт.

— Напомням ви за вечерята — каза той. — Свободна ли сте довечера?

За миг Триша се изкуши да каже „Да“. Това щеше да я отвлече от грижите. Нямахме обаче да е честно.

— Съжалявам, довечера не мога.

— Тогава утре. Или която и да е друга вечер!

— Не се предавате лесно — засмя се, без да иска тя.

— Не, когато си заслужава... С мен ли не желаете да излезете или имате някакъв ангажимент?

— Нямам ангажименти. Добре, следващия петък.

— Чудесно — отвърна доволен той. — В осем в „Иниго Джоунс“.

— „Иниго Джоунс“ — повтори тя. — Ще бъда там в осем.

Когато остави слушалката и вдигна глава, на прага на кабинета стоеше Лий и я гледаше с безизразно лице.

— Виждам, че не си губиш времето напразно.

Студенината в гласа му ѝ подеждва като удар с камшик.

— А какво да правя? — обърна се тя и го изгледа почти с омраза. — Снощи ти казах, че не мога да живея по този начин. Съжалявам, ако не си в състояние да го разбереш.

— Разбирам добре, но не мога да го приема, това е всичко.
Джеймс Брайънт ли се обади?

Нямаше смисъл да отрича.

— Бях му обещала да вечеряме заедно, след като се върнем от Европа.

— За да обсъдите предложението за работа?

— Не е споменава подобно нещо.

— Но ще я приемеш, ако ти предложи?

Тя поклати глава.

— Най-добре ще е да замина. Да замина някъде далече.

— В Амстердам, например?

Смехът ѝ го стресна.

— Където най-вероятно ще се срещам всеки шест месеца с теб? Едва ли това е най-правилното решение. Госпожа Карингтън спомена за някаква работа, която може би ще се открие следващия месец на Бермудите. Някакъв милионер, който е убеден, че спомените му заслужават да бъдат записани. Не съм очарована от перспективата дни наред да ми диктуват нечий мемоари, но си заслужава да си помисля. Кой знае? Може пък там да си намеря богат съпруг.

— Защо не? — погледна я Лий строго. — Може би тъкмо това си желала от самото начало.

Думите му я нараниха.

— В такъв случай — ехидно процеди тя, — ти се измъкна много сполучливо, нали?

Външната врата се отвори и той не успя да ѝ каже нищо.

— Господин Смит, аз... — изправи се Триша на крака.

— Тъкмо щях да ти се обадя — обърна се към баща си Лий. — Не беше необходимо да идваш.

— Търпението не е семейна черта — отвърна баща му. — След като вече съм тук, хайде да се заемем с въпроса.

Триша не разбра за какво си говореха бащата и сина. Когато Лий излезе от кабинета, той се спря пред бюрото ѝ и кимна одобрително.

— Добре сте се справили. Надявам се, че синът ми не ви е създавал много работа по време на пътуването из Европа?

Дали намекът беше преднамерен, Триша не знаеше, но без да сваля поглед от екрана на компютъра, отговори:

— Не повече от обикновено, господин Смит. Разполагах с достатъчно свободно време.

— Добре. — Той продължи да се разхожда напред-назад из стаята, сякаш искаше да ѝ каже още нещо, но само кимна леко и си отиде. През следващия час вратата на кабинета остана затворена.

Към пет и петнадесет телефонът иззвъня. Млад женски глас от другия край на телефонната линия попита дали господин Смит е все още там. Не бе необходимо да гадае кой го търси.

— Свързвам ви, госпожице Давенпорт — отвърна с безизразен глас Триша и натисна бутона.

Изгасването на лампичката на телефонния апарат почти веднага бе последвана от появата на Лий.

— Помислих, че си си отишла.

— Останах да довърша някои работи — отвърна тя, без да вдига поглед. — В понеделник ще ти представя разпечатката. Приятна вечер.

— И на теб — пожела ѝ той. — Поздрави Джеймс.

Лий излезе, преди да успее да му отговори. Очевидно смяташе, че тя ще се срещне още същата вечер с Джеймс.

Минаваше девет, когато Триша се прибра в апартамента си. По телефонния секретар имаше съобщение от Нийл, който отлагаше срещата им във вторник, без да ѝ съобщава причината. Оказа се страхливка, че не прекъсна навреме връзката си с него.

На следващия ден Лий се държа резервирано. Диктуваше писма, подписваше документи и се отнасяше с нея като към част от заобикалящите го мебели.

Вторник и сряда не бяха по-лесни. При пристигането на Барбара Грейъм в десет и двадесет и седем минути Лий не бе в кабинета си и се наложи Триша да го извини за отсъствието.

— Не бързам особено — увери я тя, седна и взе едно списание. — Мога да почакам. Харесва ли ви работата?

Триша направи всичко възможно да прикрие чувствата си.

— Прекрасна е! Положително изгаряте от желание да се върнете?

— Няма да се връщам. — Каза го достатъчно спокойно, макар и с известно съжаление. — Всъщност, не биваше да ви го съобщавам, преди да съм го казала на господин Смит, но все едно, скоро щяхте да го разберете.

— Съжалявам... — Триша просто не знаеше какво да й каже. — Толкова ли сте зле?

Барбара се усмихна и поклати глава.

— В случая операцията няма нищо общо. Поне не пряко. Ще се омъжвам.

Триша успя с върховни усилия да запази спокойния израз на лицето си.

— Честито! Да не е някой, когото сте срещнали наскоро?

— Не. Докато бях в болницата имах достатъчно време да премисля досегашния си живот. Работата ми тук всъщност представляваше моя живот. Поставях я пред всичко останало. Но това не можеше да продължава вечно. Малко късно, но все пак навреме я изоставям, за да създам семейство. — Тя замълча. Очевидно съжали, че се бе разприказвала толкова много. — Допускам, че съществуват много добри възможности да ви предложат мястото. Ще го заемете ли?

Триша поклати глава.

— Вече имам нещо друго предвид.

Появата на Лий не даде възможност на Барбара да й отговори.

— Приятно ми е да те видя, Барбара — обърна се той към нея, докато тя се изправяше. — Съжалявам, че те накарах да чакаш. — Той обърна поглед към Триша. — Донеси ни, моля те, кафе.

— Разбира се — отвърна безизразно тя.

Когато Барбара си отиде, Лий почти веднага позвъни на Триша и я повика при себе си.

— Барбара няма да се върне на работа — съобщи й той. — Това ме поставя в затруднено положение. Би ли се съгласила да останеш, докато ти намеря заместничка?

— Не! — Отказът й прозвуча по-остро, отколкото искаше, и тя направи опит да смекчи тона си. — Не мога да остана повече след петък. Естествено, ще оставя всичко в пълен порядък.

— Едва ли. — Иронията му бе прекалено силна. — Тъй като не питаш защо Барбара няма да се върне на работа разбирам, че вече ти е съобщила причината.

— Ще се омъжва.

— Точно така. Признавам, че това ме изненада. Никога не е споменавала, че има сериозна връзка.

— Вероятно не е искала да го прави достойние. Отивам да си довърша работата.

— Почакай! — изправи се той. — Триша, не можем да оставим всичко така. Поне аз няма да го оставя. Трябва да измислим нещо.

— Няма какво да измисляме. — Тя вдигна ръка, когато той тръгна към нея и посегна да я прегърне. — Не, Лий, недей! Няма смисъл!

Но пламна от страст в мига, в който той я докосна. Прегърна го и той я положи на канапето, като не спираше трескаво да я целува

— Не бива да правим това — прошепна тя. — Не е честно по отношение и на двама ни.

— Нищо не ме интересува! — отвърна грубо той. — Обичам теб, а не Джейн! Налага се да ѝ кажа истината.

— Не бива. Поне не сега. Бог знае какво би могла да направи. Нали не искаш да загуби бебето?

— Не искам — призна той.

— Стана почти дванадесет часа — каза несигурно тя. — Ако е възможно, бих желала да обядвам по-рано.

— Чудесно. — Лий отново дойде на себе си. — И аз имам делови обяд в един, така че вероятно няма да се видим до следобед. — За миг погледите им се срещнаха и пролича как той нещо се поколеба, но стисна устни. — Ще се наложи да обявя вакантното място. Тук няма подходящ човек, с когото бих желал да работя постоянно. Моля те, поговори с шефката на личния състав.

— Добре — отвърна тя.

Шефката на личния състав се изненада, че Триша не проявява интерес към мястото. Каза, че повечето момичета биха били безкрайно доволни, ако им се предостави подобна възможност.

— Оказахте се напълно подходяща за тази работа. Не е лесно да се угоди на господин Смит, но той изглежда много доволен от вас.

— Предпочитам промяната — отвърна Триша. — Вероятно ще замина в чужбина.

— Така ли? Къде?

— На Бермудите. — Работата още не бе сигурна, но госпожа Карингтън ѝ бе казала, че ако желае, може да получи това място. Не бе

още решила дали да приеме, или не, но нямаше защо да го споделя с други хора. — Ще работя с милионер, натрупал състоянието си от спекулации с недвижими имоти.

— Щастливка! Завиждам ви. Могъл е да си намери секретарка и в собствената си страна?

— Не знам защо не е постъпил така, госпожо. Зная само, че се е свързал с „Проуфайлс“ да му намерят някой, който би желал да работи в продължение на шест месеца с него.

— Обзалагам се, че кандидатките са много. Ако имах възможност и аз самата бих се замислила над подобно предложение. Добре, ще помоля госпожа Карингтън да ви намери заместничка от понеделник. Доста време ще е необходимо, докато намерим титулярка, особено като се има предвид, че господин Смит ще пожелае сам да прегледа списъка на кандидатките.

Триша изпитваше радост, че се освобождава от тази работа. Но мисълта, че някоя друга ще работи с Лий, я измъчваше. Петък беше още далече.

В четвъртък Триша бе по-спокойна, тъй като това бе предпоследния ѝ работен ден. Лий имаше уговорена среща за единадесет. След това щеше да обядва с президента на компанията. Тя отиде да обядва в дванадесет и половина, но не в служебния ресторант, а в отсрещното кафене. Слухът, че е отказала да заеме щатната длъжност, бе се разнесъл мълниеносно. Без съмнение, това бе породило какви ли не предположения относно истинската причина да откаже такова чудесно място. Затова не ѝ се искаше да се среща с никого.

Избра си маса близо до вратата. След малко някой седна срещу нея. Триша вдигна глава и видя момиче на нейната възраст.

— Нали вие сте временната секретарка на Лий? — запита новодошлата. — Триша Бартън?

— Да.

— Аз съм Джейн Давенпорт. Положително сте чували името ми?

— Разбира се. Вие и Лий, исках да кажа господин Смит, скоро ще се жените.

— Сам ли ви каза това?

Триша се поколеба.

— Всъщност, каза ми го майка му. Преди около една седмица. В Уинтъртур.

— Не е бивало да прави това.

— Защо — учуди се Триша. — Нали е истина?

— Да. Само че... — Джейн млъкна и прехапа устни. Отвори чантата си, извади някаква снимка, огледа я за миг, после я постави върху масата. — Това сте вие, нали?

На снимката се виждаше млада русокоса жена, застанала до перилата на някакъв параход. Беше я снимал фотографът на „Капуцин“, спомни си Триша. Откъде, за бога, бе попаднала в ръцете на Джейн?

— Приличам ли на нея? — отвърна несигурно тя.

— На пръв поглед не, но приликата е очебийна. — Джейн говореше с развълнуван глас. — Снимката изпадна от портфейла на Лий снощи. Не знае, че е у мен. Нямах представа кое е това момиче, докато не ви видях. На гърба на снимката има дата. От преди три години.

Триша реши, че няма никакъв смисъл да отрича.

— Е, добре, това съм аз. Всичко обаче отдавна е минало. Няма от какво да се тревожите.

— Ако това е истина, защо тогава я носи със себе през цялото време? И как е станало така, че именно вие работите при него?

— Съвпадение. Чисто и просто съвпадение, това е всичко. — Триша се опита да се засмее. — В началото той дори не ме позна.

— Но той не се е изменил много през тези три години. Би трябвало вие да сте го познали.

— Да, познах го. Но си помислих, че това няма никакво значение. Както ви казах, всичко между нас приключи преди много време. Нямах представа, че носи тази снимка у себе си. По всяка вероятност я е забравил — опита се тя да придаде лекота на думите си. — Малко са мъжете на възрастта на Лий, които не са имали поне няколко приятелки.

— Не миналото ме безпокои чак толкова много — отвърна момичето. — Дойдох специално заради вас. Знаех, че Лий ще обядва с баща си, затова имах намерение да дойда във вашата канцелария, но момичето на входа ми каза, че сте в обедна почивка. Тя ви посочи, когато излязохте от асансьора, така че ви проследих дотук.

Триша я погледна с неразбиране.

— Защо сте искали да ме видите, след като едва сега разбирате коя съм?

— Защото моята кръстница ме предупреди, че между вас и Лий има нещо. Искаше ми се да ви видя как изглеждате. — Тя млькна и погледна изпитателно Триша. — Истина ли е?

Триша издържа на погледа ѝ и отвърна:

— Не.

— Не ви вярвам. Ако не бях видяла тази снимка, може би щях да повярвам, но не и сега. Кажете ми само едно. Обичате ли го? А Лий — продължи безжалостно тя, — той обича ли ви?

— Не, не ме обича. Обича вас.

— Аз съм тази, за която ще се ожени — поправи я Джейн, — и то, защото се чувства длъжен да го направи, но има начин да оправя нещата — каза тя решително и блъсна стола си назад.

— Джейн, недейте! — скочи Триша. — Грешите! Наистина грешите. Моля ви, не правете нещо, за което после ще съжалявате.

— Ако имате предвид аборт, бъдете спокойна. Добре, че дойдох. Знаех си, няма да е за добро, но поне разбрах, че не сте такава, каквато ви описа майката на Лий.

Джейн изхвърча от кафенето, а Триша се отпусна безсилно на стола си.

Минаваше три, когато Лий най-сетне се върна в офиса. Изглеждаше някак различен. Сякаш от гърба му бе паднал тежък товар.

— Искам да ти съобщя нещо — обърна се тя към него, преди още той да е казал каквото и да било. — Джейн идва на обяд.

— Зная. Тя ми каза. — Той посочи вратата на своя кабинет. — Ела, имаме много неща да си кажем.

Триша стана с разтуптяно сърце от стола и тръгне пред него.

— Не ѝ признах за нас двамата — обърна се тя към него, когато той затвори вратата.

— Зная — отвърна той. — Каза ѝ е майка ми.

Триша се обърна рязко към него.

— Нищо не разбирам!

— Всичко е много просто, дори прекалено просто. На мен ми се искаше всички да разберат, че моето внимание е насочено към друга.

Смятах, че това ще нарани по-малко Джейн, отколкото ако ѝ го кажех открито в лицето. Признавам честно, че това беше израз на малодушие от моя страна. Онова обаче, което не взех предвид, бе решимостта на майка ми да ме ожени на всяка цена. Точно тя е уговорила Джейн да ми изпрати онази телеграма.

— Да не би да искаш да кажеш, че всичко е лъжа?

— Да. Джейн ме извика от обяда, за да ми го съобщи. Още след завръщането ни разбрах, че има нещо, но го отдадох на положението, в което се намираше. Вероятно не е могла да устои да не ми го каже, дори и да не те бе срещнала.

— Но нали истината за бременността щеше да се разбере?

— Майка ми се бе погрижила и за това. Трябвало е да узная всичко едва след сватбата. Знае мнението ми за разводите. Това за мен щеше да е последното средство. Веднага телефонира на баща ми да те уволня.

— Мразиш ли я? — запита тихо Триша.

— Не, не я мразя. Научих се да я приемам такава, каквата е. Не ни напусна само заради Андерс. Тя би напуснала и него, стига да ѝ се отдаде по-интересна възможност, макар че годините си казват вече думата. — Той сви рамене. — Сега се тревожа повече за нашето бъдеще.

Триша просто не вярваше на ушите си. Тя се хвърли бурно в обятията му и го целуна със страст, той ѝ отговори със същото. Вече нищо друго нямаше значение, освен любовта им.

Опряла глава на силното му рамо, намерила най-сетне сигурност в топлата му прегръдка, Триша не изпитваше вече никаква болка, нито терзания.

— Как приема всичко това баща ти?

— С голямо облекчение — засмя се той. — Напълно те одобрява. Нарече ме проклет глупак, че съм те изпуснал още първия път.

Триша повдигна очи.

— Знае ли за „Капуцин“?

— Не всички подробности, но му разказах как сме се срещнали. Той обича много Джейн и с право ме упрекваше заради решението ми да се ожения без любов. Трябва да те предупредя обаче, че ще очаква в най-скоро време внуче.

— Тогава да се постараям да изпълним желанието му. Толкова те обичам, Лий!

— И аз теб! Много повече, отколкото бих могъл да го изразя с думи. Ти си всичко за мен!

— Като човек, обядвал от страна на думите, се справяш добре! — засмя се тя. — А какво ще стане с работата? Ще бъде ли нарушение на правилата на компанията, ако твоята собствена съпруга работи и като твоя секретарка?

— Това ли е желанието ти?

— Само докато се наложи сама да се откажа. И то при условие, че няма да те изнервям, ако сме заедно по цял ден.

— И ден, и нощ, никога няма да ми омръзне! Бяхме разделени цели три години и трябва да се погрижим да запълним празнината с любов, скъпа!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.